„Un roman amuzant,
pasionant și incitant“
Rendezvous with Romance
Contele și curtezana
CHRISTI CALDWELL

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „FETE ȘI SECRETE"

Lăsând în urmă viața de curtezană și de matroană, Clara Winters părăsește clubul Bârlogul Diavolului pentru a-și deschide propria afacere – un teatru muzical – și pentru a nu mai fi nevoită să-și vândă trupul ca să supraviețuiască. Însă noua ei viață este dată peste cap când, într-o seară, salvează un bărbat rănit de pe străzile rău famate ale Londrei și îl duce la ea acasă pentru a-l îngriji. Curând însă descoperă că misteriosul bărbat este nimeni altul decât Henry March, conte de Waterson și important membru al parlamentului. Deși este tulburat de frumusețea femeii cu chip de înger care l-a smuls din ghearele morții, după ce își revine, Henry pleacă din casa ei și se întoarce la traiul monoton și bine ordonat. Dar ajunge din nou față în față cu Clara mai curând decât se aștepta, de data asta ea acuzându-l că legile susținute de el în parlament i-au zădărnicit planurile de a-și deschide teatrul la care visa de ani întregi. Prins între îndatoririle oficiale și sentimentele pentru Clara, Henry trebuie să aleagă – să facă un compromis politic pentru a-și ajuta îngerul păzitor ori să-i frângă pentru totdeauna visul de o viață al Clarei.

„Dacă vă plac eroinele istețe și îndrăznețe și eroii chipeși și pasionali, nu ratați acest roman delicios!"
SARAH MACLEAN

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 55 de titluri. Multe au fost prezente constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6495-2
9 786063 364952
Alma®

CHRISTI CALDWELL

Contele și curtezana

The Spitfire
Christi Caldwell
Copyright © 2019 Christi Caldwell Incorporated
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com
Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Contele și curtezana
Christi Caldwell

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Contele și curtezana / Christi Caldwell
trad. din lb. engleză: Carmen Pleșa – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6495-2

I. Pleșa, Carmen (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Contele și curtezana

Traducere din limba engleză
Carmen Pleșa

LITERA
București
2020

Plănuiam ca seria mea Fete și secrete *să aibă doar patru cărți. Asta până într-o dimineață – mai precis în toiul nopții, când îți vin toate ideile geniale –, când un personaj mi-a atras atenția. Mi-a furat somnul în acea noapte și în nopțile care au urmat, cerându-mi să-i spun povestea. Acel personaj era Clara Winters. Clara e un personaj secundar în romanul meu* Onoarea unui tâlhar. *Clara m-a fascinat chiar din momentul în care a apărut. Era puternică, directă și cinstită. Dar în același timp avea o anumită vulnerabilitate. Era o femeie cu un trecut întunecat. Dar trecutul ei nu o făcea mai puțin demnă de un viitor fericit.*

Din fericire, editorul meu a fost de acord cu mine.

Alison, când am venit la tine, dorindu-mi să scriu povestea Clarei, m-ai ajutat, așa cum faci mereu. Îți mulțumesc că ai crezut în eroina mea și în mine, ca autor!

Povestea Clarei îți este dedicată.

Partea întâi

Furtuna

Capitolul 1

Estul Londrei, 1826

Henry March, conte de Waterson, ducea o viață foarte ordonată. Fiecare minut al zilei era bine stabilit, organizat conform unui program pus la punct, pe care îl urma cu sfințenie.

Însă îi scăpase un amănunt din acea organizare meticuloasă a propriei existențe. Un aspect la care nu se gândise prea mult până atunci: cum avea să moară.

Dacă s-ar fi ocupat și de acel aspect, având în vedere viața lui așezată, potrivită, de lord vigilent, fiu ascultător, frate devotat, s-ar fi așteptat să-și încheie socotelile cu viața din postura de bătrân senil pe care îl lăsaseră de mult timp vederea și auzul.

Probabil că i-ar fi stat la căpătâi o soție și doi fii – adică moștenitorul și rezerva, lucruri necesare pentru a duce titlul nobiliar mai departe. Bineînțeles, un nobil ar fi trebuit să fie căsătorit ca să poată lăsa în urmă o văduvă și copii.

Dar soarta avusese alte planuri cu Henry. Căci se părea că era deja pe punctul de a-și da duhul și nici vorbă să fi fost în patul său cu baldachin, cu toată familia la căpătâi. Ci într-un loc pe care cu greu și l-ar fi putut imagina vreodată: pe piatra cubică umedă și murdară din St. Giles, cu fața în jos și pe jumătate scufundată într-o baltă.

Henry zăcea cu ochii închiși pe o stradă din unul dintre cele mai rău famate cartiere din Londra.

„Sunt mort."

Se întâmplase atât de repede, de neașteptat! Doi indivizi mascați veniseră din spate. Simțise lama cuțitului cum îi intrase adânc în carne, apoi totul se stinsese.

Și totul pentru că voise să facă un lucru bun. Nici când era gata să își dea duhul, Henry nu putea să nu vadă ironia propriei morți. El, membru de vază al parlamentului, decis să lupte pentru formarea unei forțe de poliție care să deservească întreaga Anglie,

să fie scos din joc tocmai când cerceta una dintre cele mai periculoase zone din Londra.

Numai că...

Henry reuși să-și deschidă ochiul stâng, care nu se afla în băltoacă.

Bineînțeles, cineva care murise nu mai simțea durere. Cu excepția cazului în care ratase drumul spre rai și ajunsese în fundul iadului. Ceea ce, dacă se gândea la anumite greșeli pe care le făcuse în viață, nu era exclus.

Dar simțea durere: pornea din partea stângă și era atât de puternică, încât îi provoca o senzație de vomă care îi urcase până în gât. O parte din corp îi pulsa precum o rană, iar durerea îi radia în tot corpul.

Din cauza atacului. Din pricina felului în care fusese aruncat în aer. Apoi din cauza modului în care căzuse.

Și mai erau fiorii reci provocați de faptul că zăcea ud pe una dintre cele mai nemiloase străzi din estul Londrei.

Dar, când mureau, oamenii n-ar fi trebuit să simtă absolut nimic.

Deci Henry nu era mort. Era pe moarte.

Un zgomot frenetic de pași se auzi dinspre colțul străzii.

Închizând ochii, Henry spuse în gând o rugăciune către un Dumnezeu pe care îl neglijase constant în existența lui de până atunci. Când avusese probleme în trecut, se adresase polițiștilor, nu divinității.

Pașii se domoliră când ajunseră aproape de el, călcând prin băltoace.

– Ce dracu', ia uite...

Pentru Henry era limpede că nici Dumnezeu nu mai avea cum să-l ajute în situația aceea.

– Ți-am zis că nu avea cum să ajungă prea departe, spuse celălalt bărbat, cu o voce aspră. L-am zdruncinat bine!

Cei doi care îl atacaseră pe Henry se opriră să se uite la corpul prăbușit.

– O fi mierlit-o? se auzi glasul atacatorului, care tăie aerul altfel liniștit al Londrei.

Asta era exact întrebarea pe care și-o pusese Henry în acea noapte.

– Dracu' știe!

Vocea fusese gravă și aspră, dar ezitantă.

Cele două brute mascate care îl atacaseră mai devreme se aplecau acum asupra lui. Mai mult îi simțea decât îi vedea, sub razele slabe ale lunii care apăreau din când în când de după o perdea de nori groși.

– Bagă-i cuțitul în piept! Ca să fim siguri că a crăpat.

– Bagă-i-l tu!

– Eu deja l-am tăiat o dată. E rândul tău!

Se pregăteau să-l înjunghie din nou. Henry înțelese și reținu acest fapt în felul organizat care îl caracteriza. Numai că de această dată conștientizarea era însoțită de o bine-venită amorțire a simțurilor.

Unul din atacatori mârâi, în timp ce complicele său îl împinse.

– Vrei să mă bagi pe mine în belea, să fiu eu ăla care a ucis un nobil. Drept ar fi să-l înjunghii și tu!

– Oricum e mort, rânji celălalt bărbat. Ce rost mai are?!

În timp ce atacatorii lui se certau, Henry simți cum i se întunecă mintea. Discuția celor doi părea din ce în ce mai îndepărtată și mai greu de înțeles, până când dispăru de tot.

Se luptă cu ceața care îi cuprindea simțurile. Știa că, dacă se lăsa pradă acelui întuneric, nu avea să mai deschidă ochii niciodată. Și mai știa că nu voia să moară așa. Nu acolo. Nu atunci.

Dar efortul se dovedi peste puterile sale. Întunericul îl cuprinse.

Când își reveni, un val de confuzie îi întunecase mintea, iar pleoapele și le simțea ca de plumb. Se chinui să deschidă ochii.

Unde era? Și de ce îl durea o parte a corpului, având senzația că însuși diavolul răsucea un cuțit în el?

– N-am zis că...

Vocea guturală cu accent de mahala pătrunse în ceața care îi învăluia mintea. Începu să-și amintească: se întâlnise cu alți membri ai parlamentului, care nu erau de acord cu planul său de a face ordine pe străzile rău famate din estul Londrei. Apoi merseseră pe acele străzi, după care se despărțiseră.

Primul lucru pe care îl conștientiză Henry fu o voce. Una necunoscută. Și totuși, nu era complet nefamiliară. De unde o știa? De ce știa acea voce vulgară specifică zonei din estul Londrei? Și deodată își aminti.

Atacul. Cum fusese târâhărit pe stradă. Probabil își pierduse cunoștința pentru câteva secunde. Îi scăpă un geamăt nenorocit.

Atacatorii lui amuțiră.

– Ce a fost asta?

S-a auzit un mormăit de nemulțumire, urmat de o înjurătură.

– Ce dracu' crezi că a fost?!

Pe lângă agonia provocată de rană, Henry trebuia să mai îndure ceva: teroarea. Și o dorință nebună de a scăpa.

„Nu pot să mor..."

Adunându-și ultimele forțe, într-o încercare disperată de a rămâne în viață, Henry își propti mâinile pe piatră cubică, încercând să se ridice. Avea un singur gând: *să scape* de acolo.

Dar se părea că soarta, Dumnezeu ori diavolul aveau alte planuri cu el în acea seară.

Se prăbuși, slăbit din cauza rănilor pe care le suferise. Chinuindu-se să-și ridice mâna, conștient fiind că întreaga lui viață – ori ce rămăsese din ea – depindea de acea mișcare, Henry își scoase portofelul de sub haină.

– Bani, reuși să îngâne. Am bani!

Cu greu aruncă portofelul în direcția celor doi, iar obiectul ateriză cu un clinchet de metal care făcu lăcomia să joace în ochii agresorilor.

Cei doi schimbară o privire, iar în următoarea secundă se aruncară asupra portofelului.

Cel mai solid reuși să ajungă primul la el și îi dădu partenerului său o scatoalcă pentru îndrăzneala de a fi încercat să i-o ia înainte.

– Ți-am zis că nu e mort, se plânse el, în timp ce-și îndesa portofelul în haina de lână pătată și zdrențuită.

– Nu mi-ai zis! M-ai întrebat, și eu ți-am zis că, dacă vrei să-i faci felul, n-ai decât! răspunse celălalt.

– Chiar nu e nevoie să faceți asta, spuse Henry cu o voce slabă, pe care abia și-o auzea. Vă rog, nu faceți asta!

Era o rugăminte pe care, având în vedere viața demnă pe care o dusese până atunci, îi fu greu să o rostească. Chiar și în acele momente, în care stătea față în față cu moartea.

– Nu ne spui tu ce să facem sau să nu facem!

Cu un mârâit, cel mai solid dintre atacatori își îndesă piciorul în rana lui sângerândă. Henry țipă, scoțând un sunet subțire și slab, dar celălalt atacator îl lovi în față.

– Tacă-ți fleanca! îl avertiză el pe Henry, săgetându-l cu privirea.

Gura i se umplu de gustul metalic al sângelui, care îi aluneca spre gât. Se înecă și scuipă în băltoaca de alături, deja colorată în roșu din cauza rănilor.

– Mda, bine, o să-i vin eu de hac, mormăi una dintre brute.

Se auzi sunetul ascuțit al unei lame pregătite de înjunghiat.

Henry închise ochii. Gata. Voiau să-l omoare. Acum. Exact în secunda aceea se pregăteau să înfigă din nou cuțitul în el.

– Nu faceți asta... șopti Henry, străduindu-se ca ultimele sale cuvinte să sune ca o comandă, nu ca o rugăminte disperată.

Din depărtare se auzi ecoul copitelor unui cal, ceea ce îi opri pe atacatori. Deocamdată.

– La dracu', nu putem să facem asta aici, mormăi cel mai pirpiriu dintre atacatori. Apucă-l de picioare!

– Apucă-l tu de picioare, iar eu îl iau de mâini.

– Nu mai comenta atât! Vrei să ne vadă cineva?

În timp ce unul îl luă de mâini, iar altul de picioare, totul începu să se întunece în mintea lui Henry, ca și cum cineva trăgea cortina.

– Ce dracu', e mai greu decât credeam!

– Vă dau mai mulți bani, șopti Henry, în timp ce tâlharii se chinuiau să-l ridice.

Risca să fie înjunghiat din nou și simțea cum disperarea îi urca până în gât, dar, la naiba, nu avea de gând să se umilească în ultimele clipe ale vieții, cerșind îndurare!

– Să ne dai mai mulți bani? Și cum vei face asta? Ne vei invita frumos în casa ta din centrul orașului și ne vei umple de bani? mormăi tâlharul, gâfâind din cauza efortului. Ia zi, ai ceas la tine?

Avea. Un ceas de aur. Un inel cu blazon. Un portvizit de argint, cu cărțile lui de vizită în interior. I-ar fi luat tot și apoi l-ar fi omorât oricum.

– Nu ai vrea să ne grăbim? scânci celălalt tâlhar. Mi s-a părut că aud pe cineva, iar tu stai la discuții cu bogătașul ăsta.

Apoi, ca și cum Henry era de vină, bărbatul îl lovi cu putere.

Se auzi un zgomot de oase frânte, urmat de un nou jet de sânge.

Atacatorul său jubilă:

– Eh, acum nu prea mai arăți a nobil prezentabil cu nasul ăsta spart!

Căutând ultima urmă de energie din corp, Henry începu să se zbată și lovi cu picioarele. Gestul îl luă prin surprindere pe cel care îl căra de picioare. Îl scăpă. Celălalt, care îl căra de sub braț, din cauza

excesului de greutate lăsat deodată pe el, se împiedică și-l scăpa și el pe Henry din strânsoare.

Cu o putere herculeană, venită din dorința de a supraviețui cu orice preț, Henry se ridică în picioare.

Ținându-se de partea cu rana, încercă din nou să scape.

Sângele i se scurgea printre degete. Lichidul cald și lipicios îi trecea prin pielea mănușilor.

Gâfâind din pricina efortului, Henry se clătină, iar picioarele i se înmuiară. Simțea cum toată energia rămasă i se scurgea din corp.

Se împiedică și, prea slăbit și ca să se mai țină de rana care sângera, căzu în genunchi.

Lovitura o simți înainte să ajungă la pământ.

Unul din atacatori îl lovise cu putere în moalele capului.

Lumini îi dansară în spatele ochilor, pâlpâitoare, vii și luminoase precum niște stele false pe cerul nopții din mizerabilul St. Giles. Căzu pe burtă. Obrazul i se zdrobi de o piatră spartă. Colțurile acesteia îi sfâșiară carnea.

De data aceasta, când hoții îl prinseră și începură să-l târască, nu mai opuse rezistență. Se lăsă în mâinile destinului inevitabil care părea să-l aștepte.

Și nu-și mai aminti nimic altceva.

Capitolul 2

Oricine trăise și supraviețuise pe străzile din estul Londrei știa cu siguranță un lucru: nu trebuia să se bage în treburile altora.

Dacă ajutai pe cineva aflat la ananghie, nu aveai cum să sfârșești bine. De fiecare dată, sacrificiul acela aducea moartea, nimic altceva.

Ca fostă prostituată, apoi matroană și acum, în sfârșit, o femeie cu un viitor în față, Clara Winters știa foarte bine că singura soluție era să părăsească zona. Să se întoarcă și să se îndepărteze de scena cutremurătoare care se desfășura la câțiva pași de ea, unde două brute târau de mâini și de picioare un corp inert.

Se hotărî să plece. Să se răsucească pe călcâie și să găsească un alt drum ca să ajungă la modestul apartament pe care îl închiriase, pentru a evita tragedia care se desfășura în fața ei.

Dar nu reuși. Dintr-un motiv mai puțin așteptat: cizmele.

O pereche care încă strălucea, cu un ciucure de aur care atârna de una din încălțări.

Și deodată își dădu seama că nu avea în față o bătaie obișnuită între beți. Victima părea să fie un nobil, vreun filfizon care se aventurase în mahalaua care devora oamenii de toate rangurile și mărimile.

„Omul ăsta nu e problema ta."

De fapt, Clara avea destule probleme și chiar nu era nevoie să mai adauge una care nici nu o privea.

Cei doi tâlhari ajunseră la o intersecție unde se aflau două case în ruină și începură să-și tragă prada pe o alee întunecată.

Și apoi dispărură din raza ei vizuală. Clara știa cu precizie ce soartă îl aștepta pe străinul inconștient. Pentru că regulile de conduită din înalta societate nu se mai aplicau în momentul în care pășeai în mahala.

„La naiba cu toate!"

Ridicându-și fustele, Clara scoase pistolul ascuns în cizmă, și o zbughi în direcția în care dispăruseră cei trei.

„Nimic bun nu poate ieși din asta. Nimic bun."

Deși cuvintele acestea îi bubuiau în urechi, nu se opri din alergat până ce nu ajunse la intersecția dintre Earl Street și Great& Little.

– Suntem destul de departe. Nimeni n-o să... Termină-l repede...

Restul cuvintelor pronunțate de matahală se pierdură.

Cu pieptul zguduit de efort, Clara se străduia să-și controleze respirația și bătăile inimii. Trebuia să existe o ieșire din situația asta.

Dacă una din regulile de bază din St. Giles era să nu te bagi în treburile altora, la fel de cunoscut era faptul că, dacă erai prins în mijlocul unei nelegiuiri, cea mai bună soluție era să fugi și să-ți salvezi spatele.

Lăsându-se pe vine, Clara studie rapid terenul. Ceața londoneză pătrunzătoare acoperea pavajul denivelat. Aplecându-se, pipăi pietrele din caldarâm până când reuși să desprindă una.

Clara aruncă proiectilul improvizat spre alee. Piatra ricoșă cu zgomot, provocând un ecou puternic între cele două clădiri părăsite.

Se auzi o șoaptă încărcată de teroare.

– Ce-a fost asta?

– Nimic. Dă-i înainte!

– E cineva aici!

– Nu e nimeni! țipă celălalt la el. La naiba, fricos mai ești! Dacă nici acum n-ai curaj, îl înjunghii eu din nou!

„Din nou."

În timp ce tâlharii începură să se împingă și să se certe, nepunându-se de acord cine avea să dea următoarea lovitură, Clara ducea o luptă cu ea însăși.

Deci tâlharii îl înjunghiaseră o dată pe străin. Inert, cum părea când îl văzuse prima dată târât pe străzi de ce doi, era foarte posibil să fi fost deja mort. Ceea ce făcea ca intervenția ei în această situație să fie și mai prostească. Nimic bun nu avea să iasă dacă își băga nasul într-o treabă care nu era a ei și nici nu făcea vreo faptă bună ajutând o persoană întrucât era deja moartă.

– Hai, termină-l, dacă tot zici...

Clara închise ochii. „La naiba!"

Întotdeauna fusese fricoasă. Fusese slabă, iar din acest motiv ratase prea multe ocazii.

Clara deschise ochii.

– Are dreptate! țipă ea, rămânând ascunsă în umbră. Este cineva aici!

Avertizarea ei fu urmată de tăcere, urmată de șoapte disperate.

– La dracu', ți-am zis! Vom ajunge cu știreangul de gât!

– Nu ne va spânzura nimeni, idiotule! Nu te mai oprești din trâncănit. Nu-i polițist. E vreo muiere blestemată, spuse celălalt, îndesându-și masca în buzunarul hainei.

– Îndepărtați-vă de domnul acela! strigă Clara peste schimbul de replici dintre cei doi. Mergeți în treaba voastră, mai adaugă ea.

Cererea ei fu întâmpinată cu râsete.

– Pleacă de aici, târfă proastă, ca altfel tu urmezi!

Târfă fusese șapte ani mizerabili, dar, când o femeie renunța la a-și vinde corpul pe bani, tot prostituată rămânea în ochii celorlalți. Chiar și așa, Clara ar fi mers degrabă în picioarele goale până la capătul lumii, decât să se lase zdrobită de un criminal. Ridicând pistolul, păși spre capătul aleii. Îi zări pe cei doi în întuneric: doi bărboși cât niște urși, îmbrăcați în haine rupte, care l-ar fi făcut și pe diavol să se gândească de două ori înainte să se pună cu ei.

Clara însă avusese de-a face de prea multe ori cu genul acesta de oameni. O figură pe care o ura din tot sufletul îi apăru deodată în minte. Un om care înrobise multe persoane ca să se îmbogățească.

Și care îi furase Clarei libertatea și posibilitatea de a decide în privința propriului destin.

– Ești nebună! șuieră unul dintre tâlhari.

Clara îndreptă țeava pistolului spre el.

– Poate că sunt, spuse ea trăgându-se mai aproape și măsurându-i din priviri.

Cu capetele pleșuve din care li se scurgea transpirația pe obrajii acoperiți de bărbile groase și cu hainele lor răpciugoase, cei doi ar fi trecut drept gemeni identici dacă nu ar fi existat între ei o diferență de greutate și de statură. Clara se opri la o distanță care îi punea pe cei doi în bătaia pistolului.

– Poate că nebună, dar voi cum sunteți dacă refuzați să plecați când un pistol e îndreptat spre voi? întrebă ea cu calm.

– Nu ne împușcă, Judecătorule!

Însă o undă de neliniște străbătu vocea tâlharului, transformând afirmația într-o întrebare.

„Judecătorul." Deci primul tâlhar era Judecătorul.

Erau fie aroganți, fie extrem de proști dacă își spuneau pe nume în fața ei.

Sau poate era încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a felului în care bărbații, de orice rang, subestimau femeile.

– Și n-are decât un glonț...

– Sunt iute la tras și chiar mai rapidă la reîncărcat, spuse Clara pe un ton de gheață, care făcu să se scurgă culoarea din obrajii celui care își spunea Judecătorul.

– Ai auzit ce a spus? se bâlbâi cel mai fricos – ori poate mai înțelept – din cei doi.

Partenerul său îl înghionti.

– Ce prost ești! Sigur că nu ne va împușca și nici nu va reîncărca pistolul. Ține-l tu pe ăsta, că mă ocup eu de ea...

Să se ocupe de ea.

Orice persoană normală s-ar fi întors pe călcâie și ar fi luat-o la sănătoasa în loc să rămână și să se lupte pentru un om care nu părea să se fi mișcat de când îl văzuse. Dar Clara se simți cuprinsă de un calm de oțel.

– Stai pe loc! îl avertiză Clara, în timp ce tâlharul mai solid începu să se apropie de ea.

– Sau ce? o luă în zeflemea bărbatul. Mă vei împușca?

Clara trase piedica pistolului, iar zgomotul metalic sună ca o avertizare pentru cei doi. Atacatorul se opri.

– Cu siguranță!

Judecătorul rânji, lăsând să se vadă dantura îngălbenită, în care se căsca un gol în locul în care cândva fuseseră incisivii. Apoi începu să înainteze spre ea.

Întărindu-și brațul, Clara trase. Se înfipsese bine pe picioare, ca să facă față reculului puternic al armei. Zgomotul provocat de împușcătură se pierdu în țipătul bărbatului care se oferise să se *ocupe* de ea. Acesta se prăbuși la pământ, ținându-se de umăr.

– Nenorocita dracului! horcăi tâlharul, cu privirea plină de durere și de frică.

Cu o mișcare rapidă și familiară, ca și cum și-ar fi trecut un pieptăn prin păr, Clara goli praful de pușcă și încărcă un nou cartuș, înainte ca tâlharul fără nume să apuce să scoată măcar un sunet.

– Nu vă mai zic a doua oară! Lăsați omul în pace, le ceru ea, în timp ce un zâmbet zeflemitor îi înflori pe buze. Sau continuați, iar atunci am eu grijă să...

Nenorocitul care scăpase neîmpușcat se chinuia deja să-și ridice partenerul rănit. Îl apucă de sub braț și începu să-l târască pe lângă zidul opus, ținându-se departe de Clara.

Femeia îi țintui cu pistolul până când perechea dispăru din raza sa vizuală. Zgomotul pașilor se mai auzi o vreme, apoi deveni din ce în ce mai slab, până când încetă de-a binelea.

Își băgă pistolul în buzunarul cusut special pe sub pelerină și se grăbi spre corpul abandonat de cei doi tâlhari. Și se opri.

Presupunerea ei fusese greșită: omul care zăcea pe caldarâm cu fața în jos nu era un filfizon. Filfizonii purtau satinuri țipătoare și pantaloni în culori vii. Așa cum zăcea cu fața îngropată în pavaj și părul năclăit de sânge și de noroi, era greu să-i ghicească vârsta. Dar, la primă vedere, era sigură de un lucru: omul acesta nu făcea parte din ceata obișnuită de tinerei plictisiți de universitate, care beau și chefuiau prin locuri periculoase de care orice om întreg la minte ar fi fugit.

– Dar, din câte se pare, prostia îi afectează pe nobili indiferent de vârsta pe care o au, murmură ea, așezându-se într-un genunchi lângă el.

Clara îi pipăi spatele, încercând să perceapă vreo mișcare și, cum nu simți nimic, își strecură mâinile pe sub el. Cu un icnet, reuși

să-l rostogolească. Sângele și noroiul i se închegaseră pe față într-o murdărie închisă la culoare. Din nasul spart încă țâșnea sânge.

Nasturii de la haină i se desfăcuseră în timpul încăierării. Clara îi dădu îmbrăcămintea la o parte și îi pipăi pieptul cu palma.

Și apoi văzu, după ce își miji ochii în întuneric: pieptul i se mișca slab, abia simțit, în sus și în jos. Dar se mișca.

Era în viață. Încă.

„La naiba!!"

Câteva șuvițe îi scăpaseră din pieptenii de păr. Le dădu după ureche cu un gest plin de nerăbdare.

Ridicându-se, Clara îi mai aruncă o privire cercetătoare victimei.

Și acum ce să facă?

Putea foarte bine să-l lase acolo. Dacă ar fi făcut asta, soarta străinului era pecetluită. Să cheme un polițist? Asta n-avea cum să se termine bine pentru ea: o fostă curtezană și matroană găsise pe o alee un gentleman aproape mort. Ar fi avut multe explicații de dat.

Clara îl mai privi o dată și ajunse la neplăcuta concluzie că exista doar o soluție ca să nu sfârșească aruncată în închisoarea de la Newgate: să-l ia de acolo, să-i îngrijească rănile și apoi să-l trimită în treaba lui.

„Și ce se va întâmpla dacă moare sub supravegherea mea?" Bărbatul abia respira, era rănit și sângera.

– Întotdeauna ai fost cam proastă, își șopti Clara în barbă. Dar poți s-o faci.

De-a lungul timpului, ajutase multe persoane inconștiente, căzute pe străzile din Londra. Și nu era nimic ce nu ar fi fost în stare să facă – în afară, bineînțeles, de a se băga în bucluc.

Bineînțeles, persoanele inconștiente pe care le ajutase în trecut fuseseră femei și nici una nu avea greutatea și nici mușchii străinului care zăcea lângă ea. Avea totuși extrem de multă experiență în a se debarasa de bețivii care cădeau pe ea ca morți, secerați de prea multă băutură.

Își puse mănușile din piele și se așeză pe jos, lângă capul străinului. Își strecură mâinile pe după gâtul lui și îl trase spre ea, până când bărbia bărbatului i se lipi de piept. Apoi, strecurându-și un genunchi pe sub umărul lui stâng, îl rostogoli pe o parte.

„La naiba!"

Nobilii nu erau persoane bine făcute și musculoase. Nu, nu erau lați în umeri și nici musculoși. Nu din experiența pe care Clara

o avusese cu ei. Iar experiența ei era, din nefericire, vastă. Cei mai mulți își căptușeau hainele cu pernuțe ca să pară mai solizi. Alții erau buhăiți de la excesul de alcool și de dulciuri, iar restul erau mult prea slabi.

Clara era pe cale să-și mute ambii genunchi sub corpul inert.

Numai că...

Se opri și își șterse sudoarea de pe frunte cu podul palmei. Poate că presupunerile ei fuseseră greșite. Dacă s-ar fi luat după calitatea hainelor pe care le purta acest nefericit plin de sânge, cu siguranță avea de-a face cu un bărbat înstărit. Dar poate că era unul dintre aceia care reușiseră în viață prin propriile forțe. Asta ar fi explicat de ce se afla în estul Londrei. Ar fi explicat, de asemenea, și fizicul impunător.

Și, pentru prima dată de când își băgase nasul în treaba aceea care nu era a ei, simți o senzație euforică de ușurare, care o umplu cu o explozie de energie și cu o determinare înzecită de a-l scoate pe străin din acel loc.

Clara avea încredere mai degrabă în bărbații și femeile care reușiseră în viață prin propriile puteri și se temea de ei mai puțin decât de nobilii pe care nu te puteai baza niciodată.

Își băgă ambii genunchi sub corpul străinului și se ținu bine. Chiar dacă știa cât era de voinic, după ce se tot chinuise în ultimele minute să-l miște, tot nu era pregătită pentru greutatea lui.

Genunchii i se înmuiară și fu nevoită să-și adune toate puterile pentru a se echilibra.

Tocul cizmei drepte i se agăță în pelerină. Se încurcă și se chinui să se îndrepte.

Cine o fi fost persoană care decisese că fustele de orice fel erau obiectele vestimentare pe care o femeie trebuia să le poarte? Erau nepractice, greoaie și special concepute doar pentru a etala corpul unei femei.

– Sigur un bărbat, mormăi Clara.

Numai un bărbat putea fi autorul unei asemenea prostii.

Luă pistolul și tocul acestuia din buzunarul interior al pelerinei și le mută înapoi în cizmă. Desfăcu apoi catarama de la gât și se eliberă de veșmântul de lână. Pelerina grea, căptușită cu catifea, flutură și căzu pe pământ cu un foșnet.

Îi aruncă o privire scurtă, încărcată de regrete. Poate că avea s-o găsească tot acolo la întoarcere. Numai că, având în vedere câți

bărbați, femei și copii se strecurau prin fiecare gaură și orice colț de pe străzile din mahalaua londoneză, cu scopul de a găsi adăpost, protecție ori să mai comită o infracțiune, nu prea avea speranțe că își mai putea recupera obiectul vestimentar. După ce își pierduse economiile strânse timp de cinci ani din cauza unui nenorocit care o escrocase, apoi investise ce îi mai rămăsese într-o afacere, nu mai avea bani pentru cheltuieli de lux, cum ar fi fost înlocuirea uneia din cele două pelerine pe care le deținea.

Cu un oftat, Clara își îndreptă atenția către silueta nemișcată care zăcea la picioarele ei. Îl apucă de partea de sus a brațelor, dar se opri din nou.

Oare mai respira?

Și, extenuată de o zi grea, de ora târzie, simți o tresărire în piept, o reacție pe care nu o mai experimentase de mult timp și de care nu se mai simțea capabilă: milă și tristețe față de un bărbat.

Își puse vârfurile degetelor pe gâtul lui și apăsă ușor. Pulsul abia se simțea.

– Bun, deci trăiești, spuse ea în șoaptă, încercând mai degrabă să se încurajeze pe sine pentru acea sarcină dificilă decât să se adreseze străinului lăsat inconștient. Trebuie să te ridic în picioare, îi explică femeia.

Și apoi? Să-l târască până la ea acasă?

Nu. Chiar dacă ar fi reușit să-l ridice, nu avea cum să-l care singură până la ea acasă.

– Domnule?

Îl bătu ușor cu palma peste obraz.

Rana de la nas, care încetase să sângereze, se redeschise. Sângele curgea lent, în râulețe subțiri de un roșu aprins peste degetele ei, făcându-i mănușile mov să devină negre.

– Domnule?! repetă Clara, bătându-l pe obraz de această dată cu ceva mai multă forță.

Bărbații nu ajutau o femeie nici când erau pe propriile picioare. De ce s-ar fi simțit mai îndatorați să o facă atunci când zăceau la pământ, leșinați?

Hotărâtă să-l ridice în picioare și să-l mute de pe alee, cu genunchii sub omoplații bărbatului, își folosi picioarele drept pârghie și îl împinse în față, astfel că acum era așezat în poziție verticală.

– Ești strașnic de greu, știi? gâfâi Clara, oprindu-se o clipă.

Și apoi un geamăt slab se auzi dinspre buzele necunoscutului.

Clarei îi zvâcni inima în piept. Slavă Domnului!

Îl scutură de braț, într-o încercare de a-l trezi.

– Domnule? întrebă din nou. Mă puteți auzi? Am nevoie de ajutorul dumitale.

Genele negre și dese clipiră abia perceptibil, ca și cum s-ar fi chinuit să deschidă ochii umflați, care se învinețiseră de la loviturile primite în față. În cele din urmă, reuși să-i întredeschidă, cât să indice că era conștient, cel puțin pentru moment.

– Ajutor! șopti el.

Vocea răgușită și pierdută trăda un om cultivat, chiar dacă apucase să pronunțe doar un singur cuvânt.

– Mai precis, eu sunt cea care încearcă să te ajute, spuse ea cu vocea calmă pe care o folosea când încerca să le convingă pe prostituatele bătute până la sânge să o lase să se apropie de ele. Dar am nevoie să mă ajuți. Te voi ridica în picioare, iar dumneata va trebui să mă iei pe după umeri. Poți face asta?

Dacă el nu putea, habar nu avea cum să-l miște din acel loc.

Buzele lui însângerate și crăpate încercară să se miște, dar nu reușiră să pronunțe vreun sunet. Luând gestul ca pe o confirmare din partea lui, Clara își adună toată forța pentru a se ridica și, folosindu-se de propria greutate, îl împinse în sus.

Necunoscutul se înclină, și corpul îi alunecă într-o parte.

Clara îl luă de mijloc și, cu respirația întretăiată de la atâta efort, își propti picioarele în pavaj, ca să se poată echilibra amândoi. Și cum nici unul din ei nu căzu cu fața la pământ, o cuprinse o senzație de împlinire.

– Stai în picioare, spuse ea încurajator pentru amândoi.

Capul străinului se bălăngănea dintr-o parte în alta precum al păpușii din cârpă de care fusese nedespărțită în copilărie.

– Domnule? întrebă ea, împungându-l ușor cu cotul într-o parte.

Un geamăt agonizant se desprinse de pe buzele bărbatului. Fusese rănit și acolo. Clara simți un nou val de compasiune umplându-i pieptul. Probabil ceea ce făcuse în viață și tot ce văzuse și suferise îi împietriseră sufletul. Dar nu era atât de lipsită de inimă încât să nu își dea seama cât dureau rănile acestui bărbat. Avea nasul plin de sânge, coastele rupte, ochii și obrajii umflați. Le trăise și ea la un moment dat. Dar măcar nu pe toate în același timp, precum bărbatul acesta lipit de ea, căruia nici măcar numele nu i-l știa.

– Trebuie să te miști în același timp cu mine, spuse ea mai tare. Vom merge încet. Pas cu pas. Nu trebuie să ridici picioarele. Poți să le târăști în timp ce eu te sprijin. Greutatea lui deja îi îndoia umerii. Nu putea să fie și el un filfizon slăbănog? Crezi că poți? întrebă din nou Clara, căutând pe fața lui un semn că o auzise.

Genele lui năclăite de sânge se întredeschiseră.

– Po-pot...

Clara nu putea să-și dea seama, din răspunsul lui aproape leșinat, dacă într-adevăr fusese de acord cu propunerea ei, dar nu avea altă soluție.

Și așa, pas agonizant după pas agonizant, cu silueta lipsită de vlagă a bărbatului sprijinită de ea, femeia reuși să iasă de pe alee și să înainteze pe străzile din St. Giles.

Din când în când, se oprea ca să se poată odihni amândoi. Respira. Se concentra. Și apoi pornea din nou. Acest tipar pe care îl aplica o ajuta să se țină pe picioare și să înainteze, deși o durea fiecare fibră din corp. Trecură de hoții de buzunare, de prostituatele care își ofereau serviciile, de bărbați și femei bete care se poticneau în căutarea unui colț în care să doarmă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să se uite de două ori la un bărbat și o femeie care se târau prin St. Giles, braț la braț. Chiar așa bătut cum era el, Clara și necunoscutul se potriveau așa de bine în peisajul acela uitat de Dumnezeu, încât nu atrăgeau atenția în nici un fel.

În cele din urmă, ajunse cu bărbatul grav rănit la apartamentul în care locuia.

– Am ajuns, gâfâi ea cu respirația întretăiată.

Cu brațul drept susținându-l pe străin pe după mijloc, băgă mâna stângă în corsaj și dibui lanțul prins acolo. Prinse cheia de pe el, deschise ușa și-l trase pe străin în apartament.

Cu ultimele forțe, închise ușa împingând-o cu călcâiul, apoi îl conduse pe musafirul nepoftit în dormitor. În momentul în care ajunseră la pat, toată energia pe care reușise să o controleze până atunci se evaporă. Se prăbuși, dar îl întoarse la timp pe străin pe o parte, astfel încât acesta ateriză pe patul ei plin de gâlme, dar ordonat.

Gemând, Clara se rostogoli pe spate și își întinse brațele, într-o încercare inutilă de a-și alina durerea pe care o simțea în toți mușchii.

Ei bine, nimic din acea seară nu se desfășurase așa cum plănuise.

După ce supraveghease lucrările la teatrul pe care îl achiziționase de curând, avusese de gând să se întoarcă acasă, să se bage în pat și să se bucure de odihna de care avea atâta nevoie.

Nu plănuise nici un moment să salveze și să târască un străin nenorocit în haine scumpe, pe punctul de a-și da duhul.

Înclinându-și capul către patul acum ocupat, Clara se uită la noua povară din viața ei: bărbatul încă nemișcat, întins cu fața în jos.

Și acum ce era de făcut?

Capitolul 3

Moartea era un lucru ciudat.

Deși se presupunea că fusese eliberat de orice control asupra propriului corp, încă simțea durere.

Mai precis, în cazul lui Henry, fiecare părticică din corp îi zvâcnea și îl durea. Era o agonie feroce, care îl purta între vis și realitate, reducându-l la înțepături cumplite care radiau în tot corpul. Cu siguranță, nu avea cum să fie conștient. Asta ar fi însemnat să fi fost încă în viață.

Moartea pe care credea că o experimenta părea să fie un proces de tranziție. Unul în care persoana era blocată înăuntrul clipei în care își dăduse ultima suflare și nu făcea decât să plutească acolo. Un loc în care nici nu cădea în furcile iadului, nici nu se putea bucura de liniștea eternă a paradisului, ci era un fel de purgatoriu.

Acolo era prins el, fără să poată gândi clar, ci doar să sufere.

Dar nu era doar durerea.

– Va trece, te vei simți mai bine, promit...

Pe lângă agonie, mai era ceva: o voce care cu siguranță nu putea fi decât confirmarea că murise. O voce.

Se concentră asupra ei. Ca un clinchet senzual, cu inflexiuni muzicale, vocea aceea era singurul lucru care reușea să-l țină departe de suferința agonizantă. Auzi cuvintele. Vorbea cu el.

Henry ar fi dorit să-și deschidă ochii. Deși simțea că, atunci când avea să o facă, urma să i se confirme sfârșitul absolut al vieții și afundarea în iad sau în rai – oricare ar fi urmat după moarte.

– Nu-ți poți ține ochii închiși pentru totdeauna, murmură acea voce, în a cărei tonalitate dulce se simțea o nerăbdare bine stăpânită. Cu cât îi ții mai mult închiși, cu atât...

Restul propoziției se pierdu în valul de durere care îl cuprinse.

Ceva rece îi atinse fața, umed și neiertător, prelingându-se pe el ca un botez infernal către eterna suferință. Se răsuci și se întoarse într-o încercare de a scăpa. Dar nu era loc de scăpare, ci doar de și mai multă tortură.

„Oprește-te! Te rog!"

Henry încercă să spună ceva. Să o roage să înceteze. Numai că nu-i ieșea nici un cuvânt. Scânci.

– Șșt, îl dezmierdă îngerul – sau demonul? –, indiferent dacă fusese trimis de diavol sau de Dumnezeu, având darul de a-l calma.

Henry se liniști, iar ceva moale și în același timp plin de cocoloașe îi atinse spatele. Și în timp ce acel înger sau demon își continua mișcările liniștitoare, dar și torturante, Henry se lăsă iar cuprins de întuneric. Până când, din fericire, nu mai există nimic.

Îl durea tot. Fiecare centimetru din corp. Chiar și zone pe care nu credea că le putea simți – de la rădăcina părului până în călcâie – zvâcneau.

Nu ca atunci când, student fiind, ieșise cu un grup de colegi de care de obicei se ținea departe și îi însoțise într-un loc al pierzaniei, unde băuse extrem de mult, ceea ce îl făcuse să înțeleagă de ce trebuia să evite compania anumitor persoane. Și a anumitor vicii.

În afară de whisky-ul pe care îl consumase de-a lungul anilor cu gentlemeni respectabili, Henry își făcuse o regulă din a evita excesele. Ceea ce făcea de neînțeles faptul că acum era atât de mahmur.

Numai că nu reținea să fi băut.

Și deodată își aminti.

Vizita în St. Giles. Despărțirea de ceilalți membri ai parlamentului. Atacul.

Deschise brusc ochii. Sau pe unul din ei. O rază puternică de lumină îi orbi ochiul, iar stomacul i se strânse. Închise ochiul. O senzație de vomă i se urcă până în gât. Icni. Mișcarea îi trimise un nou val de durere în tot corpul. Partea stângă îi zvâcnea. Se concentră să respire și să rămână nemișcat.

Când greața se mai domoli, se chinui din nou să deschidă singurul ochi cu care vedea.

Dădu cu privirea de o tencuială crăpată, care avea nevoie disperată de o vopsea și care părea periculos de aproape de a se prăbuși.

Numai că el nu era un bărbat care avea de-a face cu locuri în care tencuiala era crăpată. Era stăpânul unei averi considerabile, pe care o gestionase cu grijă de-a lungul anilor, iar cele șapte reședințe pe care le deținea erau mobilate luxos.

Mirosul – un amestec de igrasie și de cărți vechi din piele care plătiseră prețul expunerii îndelungate la umezeală – îi umplea nările. Mirosuri neplăcute ale unui loc în care nu mai fusese și pe care, cu siguranță, nu-l deținea.

Unde naiba era?

Deodată se simți cuprins de panică. Unde îl duseseră atacatorii?

Luptându-se cu durerea, deschise din nou ochiul cu care vedea și aruncă o privire rapidă în jur, în căutarea celor care îl răpiseră. Camera aceea strâmtă în care fusese cărat la un moment dat era însă goală. Liniștea locului îi suna în urechi ca un tânguit neîncetat ce îi provoca un haos în capul care oricum zvâcnea de durere.

„Singur."

Îl lăsaseră singur.

Închizând încet ochiul, Henry se concentră să respire regulat, ca să-și poată controla durerea. Trebuia să plece imediat. Se forță să se ridice în coate.

Se auzi un scârțâit.

Stomacul i se strânse și încremeni. Încetă să se miște, conștientizând că brusc cineva își dăduse seama că se trezise și că durerea era accentuată de orice mic gest pe care îl făcea.

Așteptă încordat ca atacatorii să pătrundă în cameră.

Și totuși, nimic nu se întâmplă după acel scârțâit al saltelei pe care se afla. Era în continuare liniște. Henry aștepta cu simțurile ascuțite, refuzând să cadă în altă capcană în acea noapte. După o vreme, timpul încetă să mai însemne ceva.

Cum nimeni nu apărea, lăsa să alunece cearșaful surprinzător de moale cu care era învelit și își puse un picior pe marginea patului.

„Oh, Dumnezeule!"

Mișcarea aproape că îl făcu să dea afară ce îi rămăsese prin stomac.

Transpirat, își strânse ochii și apoi clipi, forțându-se să înfrunte greața care îl cuprinsese. Puse piciorul pe podea, iar răcoarea camerei se dovedi un adevărat balsam pentru pielea încinsă.

Mintea lui amorțită de confuzie, durere și teroare încerca să înțeleagă ce se întâmplase și de ce îi lipseau hainele.

Era gol, având doar ceva care îi fusese înfășurat în jurul mijlocului.

Henry pipăi bandajul cu care fusese strâns. Da, fusese înjunghiat. Și, la un moment dat, atacatorii săi nu numai că îl culeseseră de pe stradă, dar îl și bandajaseră.

Dar asta nu avea nici un sens. Nimic din toate astea nu avea sens.

De ce perechea aceea de brute care se luptau ca să-i aplice lovitura mortală l-ar fi adus în acea încăpere, l-ar fi dezbrăcat și i-ar fi pansat rănile? Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Henry nu intenționa sub nici o formă să rămână pe loc și să caute o explicație.

Se ridică în picioare. Dar în câteva secunde podeaua se pregăti să-i vină în întâmpinare. Încercă să se sprijine în palme, ca să nu se lovească direct cu fața de podea, dar reflexele încă îi erau amorțite. Obrazul i se zdrobi de covorul ponosit, și nasul începu să-i sângereze. Gemu, în timp ce simțea cum întunericul acela pe care îl ura începea să-l absoarbă din nou. Îi juca prin fața ochilor, iar Henry încercă să se smulgă, terorizat de ce avea să se întâmple dacă se lăsa pradă întunericului. Dar, în același timp, ar fi dat orice să nu mai simtă toată acea durere din corp.

Sângele continua să-i curgă din nas,acoperindu-i buzele cu acel teribil gust metalic ce îi năpădise simțurile când fusese atacat în stradă. Cu ultimele puteri, se rostogoli pe spate, își afundă privirile în acea tencuială care îi era străină și adormi.

Sau cel puțin încercă să adoarmă.

– Hei, hei!

Cineva îl striga. Nu, nu cineva oarecare. Vocea aceea îi devenise familiară.

– N-ar fi trebuit să încerci să... Nu-ți faci nici un bine...

Și iat-o! Acea voce melodioasă care îl atrăgea.

Se luptă să deschidă ochii pentru a arunca o privire posesoarei acelor tonalități dulci, dar efortul i se păru supraomenesc. În timp ce ea continua să vorbească, el se simți atras din ce în ce mai adânc către un loc al păcii.

– Sunt aici ca să te ajut, murmură ea, iar pentru prima dată de când fusese atacat pe stradă, Henry crezu în acea promisiune.

Crezu în vocea pe care o auzise.

Iar acea încredere inerentă îi dădu puterea să-și deschidă ochii.

Privind părul ei care era o încrengătură de bucle de un blond-deschis, la gura ca o căpșună și la pielea albă ca laptele, găsi, în sfârșit, un răspuns la întrebările care îi umblaseră prin minte în clipele de luciditate și de inconștiență.

– Ești...

Ochii ei mari, ca două lacuri cristaline care te ispiteau, îl priviră întrebători.

– Ești un înger, reuși el să murmure cu o voce care părea să vină dintr-un beci îndepărtat.

Buzele ei perfecte se ridicară într-un zâmbet care îi scoase în evidență gropița dintr-un obraz.

Și, deși efortul îi făcea buzele să se crape și să sângereze, Henry reuși să-i răspundă la zâmbet. După care își puse capul pe podea și se lăsă, încă o dată, pradă somnului.

Având în vedere că aproape oprise o crimă și că își petrecuse cea mai bună parte a nopții îngrijind un necunoscut, nu era nimic de râs.

Dar să fie confundată cu un înger era destul de amuzant încât să o facă să râdă chiar și în cele mai epuizante situații.

Dar *înger* era ultimul lucru cu care ar fi confundat-o cineva. Iar acea părere era profund întemeiată. Nu era nici pe departe bună la suflet.

Și dacă viața ei păcătoasă nu era o dovadă suficientă, atunci cu siguranță nervozitatea pe care i-o provocase străinul inconștient stătea cu siguranță drept mărturie.

– La naiba! mormăi Clara.

După tot chinul de a-l căra de pe stradă până la ea acasă, după tot timpul petrecut curățindu-i rănile și bandajându-i mijlocul, el stricase totul. Nasul îi sângera din nou, iar bandajul pe care i-l făcuse se îmbibase de la rana de cuțit pe care o avea pe partea stângă.

Se așeză într-un genunchi, îl rostogoli pe bărbat și își folosi propriul corp pentru a-l împinge.

– Sper să nu fiu nevoită să fac asta încă o dată, bodogăni Clara, suflând o buclă care îi căzuse peste ochi. Un singur lucru aveai de făcut: să stai în pat și să continui să respiri. Asta era tot!

Cu acest reproș pe buze, Clara îl ridică și îl rostogoli pe saltea. Căzu în fund și încercă să-și tragă sufletul, în timp ce privea spre

beleaua pe care și-o băgase în casă și în pat. Bărbatul stătea întins acolo, cu o mână atârnând într-o parte, cu degetele atingând podeaua și fața îngropată în perna ei cu flori pe care o umpluse de sânge. Dacă intenția ei nu era să-l lase să moară prin sufocare, nu-l putea lăsa așa. Cu blândețe, Clara îi întoarse fața îngropată în pernă și i-o poziționă în direcția ușii.

– Așa...

Îi luă brațul care atârna și i-l puse pe lângă corp. Și apoi, după o clipă de ezitare, trase cuvertura înflorată peste trupul lui gol.

Altă femeie și-ar fi ferit privirea și s-ar fi înroșit la vederea bărbatului dezbrăcat din fața ei. Dar, de-a lungul anilor, Clara dezvoltase o înțelegere pragmatică a nudității și a relațiilor sexuale, așa că nu simțea vreo emoție. Un corp era un corp și atât.

Numai că acest lucru nu era întotdeauna adevărat.

Privirea i se opri pe silueta adormită din patul ei. În misiunea ei de a-l obloji, nu observe masculinitatea bărbatului: șoldurile înguste, stomacul plat și musculos. La fel de musculoase erau fesele și coapsele, ceea ce îi confirma Clarei că nu adusese acasă, în ciuda temerilor ei inițiale, vreun nobil prețios aflat în convalescență.

Un geamăt ieși dintre buzele bărbatului, trezind-o la realitate.

Cu obrajii aprinși după felul în care îl privise, precum o fetișcană încă impresionată de bărbați, Clara se ridică de unde stătea și se concentră asupra îngrijirii rănitului.

Ieși iute din cameră și aduse vasele cu apă pe care le pregătea în momentul în care îl auzise căzând. Puse lavoarul de porțelan ciobit pe unica noptieră și se grăbi să recupereze punga în care păstra materiale. Udă o bucată de pânză, o stoarse, o scutură bine, apoi i-o ținu la nas până când se opri sângerarea. Apoi, luând altă cârpă udă, îi spălă fața ca să poată vedea mai bine în ce stadiu erau rănile.

Rănile la cap, după cum învățase Clara din propria experiență cu clienții foarte agresivi, erau cele mai periculoase.

Continuă să-l curețe, schimbând mereu fețele îmbibate cu sânge cu unele curate. Trecu o compresă și peste părul lui tuns destul de scurt. Acum, când nu mai era plin de sânge și noroi, îi putea vedea șuvițele de păr de culoare închisă, care încărunțiseră ușor în dreptul tâmplelor.

Nu era un bărbat tânăr, dar nici bătrân. Trăsăturile lui sculptate, acum colorate în mov și negru, nu erau brăzdate de nici un rid. Era întruchiparea frumuseții masculine – nasul spart de recentele

lovituri primite nu-l făcea mai puțin chipeș, ci mai degrabă adăuga un fel de asprime trăsăturilor. Clara stoarse o nouă compresă și o scutură.

Învățase de-a lungul vieții să se uite la frumusețea cuiva ca la ceva total separat de caracter. Unii dintre cei mai arătoși bărbați pe care îi întâlnise dăduseră dovadă de asemenea cruzimi încât le lăsaseră și pe ea, și pe tovarășe de-ale ei cu cicatrici adânci drept amintiri. Iar unii dintre cei mai urâți din punct de vedere fizic se dovediseră de o mare blândețe și bunătate.

În timp ce Clara îi punea o nouă compresă pe față, bărbatul suspină.

Sângele continua să se infiltreze prin bandajul din jurul taliei. Clara slăbi ușor pânza, cât să arunce o privire la tăietura lăsată de cuțitul unuia dintre atacatori.

Rana, o linie adâncă și verticală, care se lățea pe vreo opt centimetri, trebuia cusută cât mai repede.

– Îmi imaginez că te caută cineva, spuse ea, strângând bandajul la loc. Poate soția? Observația și întrebarea ei rămaseră fără răspuns. Un partener de afaceri? încercă din nou Clara.

Dacă ar fi putut localiza acea persoană, ar fi scăpat de îngrijirea rănitului. Ea făcuse mai mult decât suficient. Cu siguranță, mai mult decât ar fi făcut oricine altcineva din St. Giles.

Părăsindu-și locul de la capătul patului, merse la grămada de haine pe care le scosese de pe el înainte să-i îngrijească rănile. Se lăsă pe vine și începu să scotocească prin hainele de lux, făcute pe comandă. Degetele se loviră de un metal rece. Scoase ceasul greu din buzunarul pantalonilor și îl studie. Diamantul, porțelanul și capacul îmbrăcat în aur al ceasului de buzunar aveau două inițiale: HM. Îl puse cu grijă pe podea și își continuă cercetările.

Toți gentlemenii, cu rang nobiliar sau fără, purtau la ei cărți de vizită. Luând haina de culoarea safirului, căută prin buzunarele interioare până ce găsi o cutiuță.

– Deci ai un nume, murmură ea recunoscătoare în timp ce scotea obiectul incrustat cu aur și argint. Îl desfăcu și scoase o carte de vizită. Ia să vedem cine ești, domnule...

„Ah, la naiba!"

Stomacul i se ridică până în gât. Cu frica curgându-i prin vene, se uita când la cartea de vizită, când la bărbatul inconștient care îi ocupa patul. Bărbatul inconștient pe punctul de a-și da duhul.

Și care acum nu mai era un bărbat oarecare, ci unul cu un nume și cu un titlu nobiliar.

Contele de Waterson.

Un conte blestemat.

– La dracu'!

Clara scăpă din mână restul cărților de vizită. Căzură pe grămada de haine ale lui Lord Waterson. Nu era bine, nu era deloc bine. Nimic bun nu se întrezărea dacă o fostă prostituată era găsită în preajma unui nobil aproape mort. Ce văzuse ea și faptul că îl salvase ar fi fost irelevante în ochii poliției. Autoritățile nu aveau nici un fel de încredere în oamenii de pe acele străzi. Iar în femei cu atât mai puțin.

Clara își trecu palmele peste față.

– Bun, spuse ea cu voce tare, într-o încercare de a risipi panica aceea ce încolțea. Deci ai găsit un conte.

Se ridică și începu să se plimbe prin apartamentul strâmt. La urma urmei, își dăduse seama de când îl descoperise că părea de viță nobilă.

„Dar te-ai convins singură că nu are vreun rang, bazându-te pe felul în care arăta și observând lipsa servitorilor care îi însoțesc de obicei pe bogați."

Să cheme polițiștii și să le spună ce se întâmplase noaptea trecută nu era nicidecum o opțiune de luat în considerare. Și nici nu putea să o contacteze pe contesa de Waterson, care sigur exista. Un bărbat cu tâmplele grizonante și rangul de conte avea cu siguranță și nevastă, și copii care să-l moștenească.

– Gândește! își porunci Clara.

Și brusc se opri din acel du-te vino prin casă. Se uită insistent la bărbatul care era cauza tuturor necazurilor ei din acea dimineață. Trebuia să-l trateze. În ciuda faptului că și-ar fi dorit ca altcineva să îi ia de pe cap acea misiune, adevărul era că pur și simplu nu-și putea permite să-l lase să moară. Ar fi însemnat să-și pună singură ștreangul de gât.

Avea să-i coasă tăietura, să-i curețe rănile și să-i îngrijească vânătăile. Iar după ce avea să-l pună pe picioare, intenționa să-l trimită în treaba lui.

Ferm hotărâtă, Clara își suflecă mânecile rochiei mov de muselină. Și, întorcându-se la pacient, se puse pe treabă.

Capitolul 4

Era în viață.

Henry ajunse la această concluzie nu doar din cauza durerii agonizante pe care o simțea și care continua să-l țină prizonier ca într-o vrajă, ci și din pricina acelei voci.

Îngerul, care între momentele de luciditate și cele de halucinații pe care Henry le trăia, se dovedise că, de fapt, aparținea acelei lumi.

Și, deși nu putea vorbi și tot ce reușea să scoată pe gură era doar un geamăt animalic care îi reverbera în tâmple, simțea o stare de calm care venea din faptul că femeia aceea era reală.

Într-o zi normală din viața lui, Henry, unul dintre cei mai rafinați și decenți lorzi, s-ar fi îngrozit de aceste gânduri care îi treceau prin cap.

Faptul că ea era reală însemna, în acea situație, că el trăia. Și atât timp cât o auzea blestemându-i pe el și titlul nobiliar pe care îl deținea, Henry înțelegea că era în viață.

Și, pentru prima dată de la începutul acestui coșmar, reuși să deschidă ambii ochi.

Clipi când razele de soare puternice ale dimineții îl orbiră. Închise iar ochii. Încercă din nou, de data aceasta mai lent, mai calculat. Iar când reuși să-și stăpânească senzația de greață pe care i-o provoca lumina ce îi intra în ochi, Henry își permise să cerceteze lucrurile care îl înconjurau. Tencuiala crăpată și mirosul de igrasie nu-i erau familiare.

Un pat, o noptieră, o măsuță de toaletă cu oglindă, un dulap de haine făceau camera strâmtă să pară și mai mică. Existau însă câteva elemente luminoase și vesele, care contrastau cu pereții sobri, spoiți cu alb.

Pe noptieră, o vază mică de porțelan pictată cu flori galbene, albastre, roz și verzi stătea lângă lavoar. În vază era un trandafir pe cale de a se ofili, care se aplecase într-o parte. Tema florală continua pe cuvertura de creton, ale cărei pătrățele înfățișau diverse aranjamente florale.

Tot ce era în cameră vădea influența unei femei, nu prezența vulgară a unor bărbați precum cei care îl atacaseră.

De undeva din afara încăperii mici în care fusese la un moment dat adus, se auzi un zgomot de pași repezi și apăsați. Apoi ea intră. Henry închise ochii și se prefăcu a dormi, încercând să și-o imagineze pe acea femeie, o străină pentru el, a cărei voce și a cărei înfățișare – amorfă în somn – își făcuseră loc în visele lui. Cu o cascadă de bucle de un blond-deschis aranjate și prinse cu doi piepteni aurii, femeia părea aspră în aparență. Și totuși, infirmiera misterioasă poseda o siluetă atrăgătoare, cu rotunjimi apetisante pe care el, un gentleman cuviincios, nu ar fi trebuit să le observe, însă nici un bărbat care încă respira nu avea cum să nu le remarce, chiar și într-o situație precum cea în care era el.

Se opri lângă noptieră. Chiar și cu ochii închiși, îi simți privirea asupra lui. Asupra goliciunii sale.

– Ești treaz, observă ea cu răceală. Când nu mai poți să te mai prefaci că dormi, dă-mi de știre, adăugă în timp ce muta vaza de flori de pe noptieră pe podea.

După aceea părăsi camera. Se întoarse după câteva clipe cu o carafă.

Henry deschise ochii, iar răsuflarea i se tăie undeva între piept și gât la vederea femeii. Era atât de frumoasă, încât uită de durere. Tresări când ea îi puse o mână pe frunte. Se înșelase. Durerea nu putea fi ignorată.

– Prieten sau dușman? întrebă el cu o voce care părea strangulată de un gât uscat.

– Dacă erai dușman, te-aș fi lăsat să mori pe stradă, răspunse ea fără ocolișuri. Dar ești treaz și conștient, ceea ce, având în vedere rana de la cap, e un semn bun, mai spuse ea, pipăindu-i un cucui de lângă tâmplă.

Totul – timpul, cum ajunsese acolo, ce se întâmplase mai exact – era tulbure în capul lui, precum episoade înecate în ceață pe care încerca și nu reușea să le pună cap la cap.

– De cât timp sunt aici? scânci el.

Femeia luă o carafă și începu să toarne apă într-un pahar.

– De douăsprezece ore.

Henry se ridică în coate.

– Douăsprezece ore?! se miră el, apoi se prăbuși înapoi pe salteaua plină de ghemotoace.

– Poftim.

Stând pe marginea patului, îl ajută să-și ridice capul, apoi îi duse paharul la buze. Prea slăbit și însetat ca să mai protesteze, Henry bău apa cu înghițituri mari, bucurându-se de lichidul rece care îi aluneca precum un balsam pe gâtul inflamat. Până atunci de ce nu apreciase mai mult acel lichid fermecat?

– Ușurel, milord, spuse ea, cu o urmă de exasperare în voce.

Henry se forță să înghită mai cumpătat. Efortul de a-și ține capul ridicat se dovedi prea mare. Își lăsă capul înapoi pe saltea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, în timp ce ea punea paharul deoparte.

– Nu știu ce treburi învârți, milord, spuse ea tăios.

Pieptul lui se înălța și cobora rapid de la simplul efort de a vorbi. Și totuși, trebuia să știe cine era femeia aceea și cum ajunsese în acel loc.

– Dar știi că sunt un lord.

Dacă nu ar fi fost rănit și neputincios ca un copil, ar fi avut un ton mai oficial. Dar fusese deposedat de orice putere în acel atac.

Femeia de o frumusețe spartană ridică din umeri.

– Nu mi-a luat mult să-ți citesc cartea de vizită.

Se încruntă, iar mușchii din jurul gurii protestară până și împotriva acelui mic efort. Deci aflase cine era, și totuși îl ținuse acolo. Orice ar fi însemnat acel *acolo*.

– Am dat peste tine când erai târât de doi bărbați. Pe unul îl chema Judecătorul.

Judecătorul? Henry începu să răscolească prin mintea încețoșată, dar fără rezultat.

– Te-au bătut rău. Te-au înjunghiat, adaugă ea, arătând spre talia lui. Și, după cum i-am auzit, plănuiau să te omoare.

Era clar că nu intenționaseră doar să-l tâlhărească de obiectele de valoare și de portofelul cu bani.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acela, șopti Henry printre buzele chinuite.

Clara ridică din umeri.

– Poate că ai dușmani. Unii care te urăsc așa de tare, încât au angajat niște tâlhari să te omoare.

De când devenise membru al parlamentului, lucrase la o legislație controversată: legi și acte care atrăseseră furia maselor și iritase bărbați și femei din toate păturile sociale.

– E o listă lungă, suspină Henry. Și totuși, m-ai ajutat.

– Pentru că sunt o fraieră, murmură ea, iar supărarea din tonul ei șterse orice posibilitate de a fi fost implicată în atac.

Sau așa ar fi trebuit. Îndoielile lui însă persistau.

– Știi cine sunt, și totuși...

– Te întrebi de ce nu ți-am anunțat soția sau familia.

Nu avea o soție. Dar ar fi trebuit să aibă. De mult timp. Atacul și faptul că trecuse așa de aproape pe lângă moarte îi amintiră toți anii în care neglijase să se ocupe de propășirea titlului de conte de Waterson. Numai că, atunci când crezuse că murea, întins pe stradă și înecându-se în propriul sânge, nu se gândise la titlul nobiliar. Ci mai degrabă la lucrurile pe care nu apucase să le facă în viață.

Femeia își făcu loc lângă el pe pat. Salteaua se lăsă ușor sub greutatea ei.

– Nu se putea întâmpla nimic bun dacă anunțam pe cineva că te-am găsit.

Așa era. Dacă ar fi trimis vorbă mamei lui, contesa de Waterson, cea care dădea tonul în înalta societate, aceasta ar fi început să pună întrebări și să investigheze. Nu, nicidecum...

– Trebuie să-ți verific rana, spuse ea, preluând deja controlul și întinzându-se către zona bandajată, fără să-i fi cerut permisiunea. Poți să te întorci ușor pe o parte?

Nu era sigur că putea. Dar, pe de altă parte, era prea mândru ca să arate orice urmă de slăbiciune. Puterea îi fusese inoculată de tatăl său pe vremea când trăia, de tutorii săi, de profesorii care le urmaseră.

– Mă pot ridica.

Era o minciună, căci nu era sigur că se putea ridica la înălțimea acelei provocări. Și totuși încercă.

Aerul îi șuieră printre dinți, în timp ce își bălăngăni piciorul peste marginea patului. Căzu la loc, transpirat.

– Ai pierdut mult sânge, spuse ea direct.

Orice altă femeie pe care o cunoștea ar fi făcut o criză de isterie și ar fi început să plângă numai la auzul acelor cuvinte.

– Ai suferit o rană la cap. Nu e înțelept să te ridici, să stai în șezut sau să mergi.

Și cu asta începu să-i desfacă bandajul îmbibat de sânge cu o precizie metodică. El se întoarse pe o parte, ca femeia să-i desfacă fașa prinsă în jurul taliei. Faptul că se afla aproape dezbrăcat în fața

unei femei care acum îi dezgolea și mijlocul era o dovadă clară de slăbiciune.

– Cum te cheamă? întrebă el, gâfâind.

Misterioasa lui infirmieră se opri o clipă – o pauză bine-venită pentru el.

– Clara.

„Clara."

Doar atât. Numele ei de botez – un scandal în plus pe care el nu l-ar fi tolerat vreodată.

– Clara și...

– N-ai nevoie de numele meu de familie, spuse ea tăios. Întoarce-te! îi ceru ea.

Încerca să scape de întrebările lui?

Henry se supuse.

– Nu știu dacă se cuvine să mă adresez doar cu prenumele...

– Și cine a decis asta? Nu sunt una dintre doamnele tale prețioase.

Și totuși, tonul ei era la fel de cizelat ca al unei femei din înalta societate.

– Nu se cuvine, nu e decent...

Henry făcu o grimasă, dar de data asta nu de durere, ci de... jenă. Încercă să alunge sentimentul ciudat care îl luase pe nepregătite. Nu era nimic rușinos în a fi cuviincios.

Clara pufni ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

– Dacă ții neapărat la formula de adresare, atunci spune-mi infirmiera Clara.

Clara aruncă bandajele pline de sânge. Dezbaterea legată de modul în care ar fi trebuit să se adreseze unul altuia fu brusc întreruptă.

Scurta lor conversație și mutatul de pe o parte pe alta îl scurseseră de urma de energie pe care și-o descoperise de dimineață, când se trezise. Henry închise ochii și stătu nemișcat, concentrându-se la respirație pentru a-și distrage atenția de la durere.

– Cât e de rău? murmură el.

Urmă o pauză și apoi veni răspunsul:

– Rău!

În ciuda arsurii pe care o simțea într-o parte, Henry simți cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

– Ești extrem de sinceră, Clara.

– Nu am nici un motiv să te mint. Așa cum nu există nici un motiv pentru care ar trebui să îmi spui *doamnă* sau *domnișoară*.

Henry vru să-i spună că înțelesese replica sarcastică, dar simțea că nu avea destulă energie pentru a începe o discuție cu ea pe acea temă.

Salteaua scârțâi și, când el reuși să deschidă ochii, o văzu îndreptându-se spre partea opusă a camerei.

– Sperasem că nu trebuie s-o cos...

Lui i se strânse stomacul.

– Să o coși?

Clara îi aruncă o privire peste umăr.

– Rana ta, lămuri ea, înțelegând greșit motivul pentru care el era atât de tulburat.

Când băieții de la Eton, apoi cei de la Oxford o luaseră pe calea agresivității, Henry nu văzuse sensul bătăilor în urma cărora participanții aveau nevoie să le fie cusute rănile.

Activitățile sale fizice fuseseră la fel de echilibrate ca restul vieții pe care o dusese: făcuse călărie, scrimă, iar când fusese tânăr, chiar boxase cu celebrul pugilist John Jackson. Dar niciodată nu riscase în îndeletnicirile sale.

– N-ai mai fost cusut până acum, remarcă infirmiera lui cu o undă de simpatie în vocea ei senzuală.

Henry neg din priviri.

– Nu sunt plăcute, continuă ea cu acea francheță cu care el începuse să se obișnuiască. Dar în cazul tău sunt necesare. Rana încă sângerează.

Se opri în fața unei genți negre din piele cu o formă ciudată, aflată într-un colț. O aduse și o puse pe noptieră.

Părăsi camera și se întoarse câteva clipe mai târziu cărând un bol greu, din care săreau stropi de apă în timp ce ea mergea. Îl lăsă jos cu zgomot și începu să-și spele mâinile cu grijă. El îi urmări mișcările.

– Să știi că am un doctor de familie, spuse el cu o voce pe care abia și-o auzea.

Clara pufni.

– Unul dintre acei doctori faimoși care va face ce anume? rosti ea ridicând întrebător o sprânceană. Să te facă să sângerezi ca să vindece infecția?

Da, exact așa ar fi făcut doctorul Quimbley.

– Știi atât de multe lucruri despre medicină, Clara? întrebă el fără urmă de răutate sau de ironie.

Clara își șterse mâinile pe un prosop curat, apoi îl puse înapoi în zona de lucru improvizată.

– Dar tu știi? îi întoarse ea întrebarea. Privește, acela e rezultatul rănilor pe care le-ai suferit!

Se chinui să se întoarcă pentru a privi în direcția indicată, în colțul opus al camerei. Acolo zăcea o grămadă de pansamente, toate pătate de sânge uscat.

– Acela e sângele pe care l-ai pierdut. Acum spune-mi, să pierzi tot sângele acela te-a făcut să te simți mai bine? murmură ea.

Nu. Se simțea neajutorat precum un copil, incapabil să vorbească ori să se miște.

– Nu. Tu m-ai făcut să mă simt mai bine, spuse el abia auzit, în timp ce pieptul îi urca și îi cobora cu repeziciune.

Clara se întoarse la trusa ei medicală. Scoase din geantă un set de cusut și un ac. Le așeză pe toate în ordine, oprindu-se să îndrepte ața.

Ar fi trebuit să se îngrijoreze că femeia aceea, pe care nu o cunoștea deloc, nu numai că îl convinsese să nu se lase pe mâna doctorului, ci se pregătea să-i bage acel ac prin piele.

Și totuși, era ceva la ea care îl fascina. Îl impresionau experiența ei, tăria și siguranța de sine pe care le emana.

– Cum ai învățat toate astea? întrebă Henry repede, închizând din nou ochii.

– Ai dori să-mi vezi scrisorile de referință? se oferi ea într-un fel amuzant lui care îi devenise familiar.

– Sunt și eu curios în privința femeii care urmează să mă coasă, îi replică el cu o voce epuizată de la atâta vorbit.

Clarei îi scăpă un chicotit la fel de neașteptat ca tot ce trăise el cu această femeie. Profund, cald și îmbietor. Un râs de sirenă. Henry nu mai fusese niciodată atât de slab încât să fie captivat de cineva. Își ținea în frâu dorința la fel de bine cum controla finanțele și negocierile din parlament. Ceva din femeia asta îi spunea însă că ea nu putea fi controlată în nici un fel.

Clara îi ignoră întrebarea. Își îndreptă atenția spre rană. Luă o bucată de pânză și începu să curețe rămășițele de sânge de pe pielea bărbatului.

El clipi, apoi se concentră ca să stea nemișcat.

– Voi, bărbații, și încăpățânarea voastră de a nu vă arăta emoțiile, îl mustră ea, în timp ce continua să curețe rana.

Henry ar fi vrut să-i dea un răspuns acid și isteț, dar arsura de pe partea stângă a corpului îl reduse la tăcere. Respirația îi deveni mai agitată. Apucă cearșafurile umede într-o strânsoare slabă.

Ștergea, clătea, storcea și repeta. Fiecare trecere a cârpei peste tăietura de cuțit, apa strecurându-se în carne și apoi curățarea rănii îi trimiteau până în gât o senzație de vomă.

Clara lăsă deoparte altă față și apoi se întoarse să ia acul și ața.

Henry se concentră asupra respirației. Inspira, expira...

– O să-ți provoci un leșin, spuse ea cu blândețe.

– Eu nu leșin, replică el, cu toată indignarea de care era capabil din poziția aceea, lungit pe pat și fără să-și poată înălța capul.

– Dar nici n-ai mai fost cusut pe viu, Lord Waterson.

„Lord Waterson."

Era formula cuvenită de adresare, asupra căreia Henry insistase în relația cu orice femeie, indiferent de situație și de dragul etichetei.

Și totuși...

– Numele meu este Henry. Având în vedere starea mea actuală și neașteptata intimitate a situației, nu cred că e o problemă dacă renunțăm la formalități.

Probabil o făcuse din pricina durerii, altfel nu-și putea explica de ce renunțase așa ușor la eticheta cuvenită.

Un surâs se ivi pe buzele Clarei. Nu era zâmbetul lipsit de veselie de mai devreme, ci mai degrabă unul real și sincer, care îi făcu ochii să sclipească și îi accentuă frumusețea. Probabil era din cauza faptului că pierduse mult sânge, dar zâmbetul acela avu un efect amețitor asupra lui.

– Ești sigur că e cuviincios să mă adresez direct?

– Hm? Îi luă un moment să priceapă vorbele ei. „Mă tachinează." Mă tachinezi!

Se aplecă peste el, și o mireasmă de lavandă îi umplu toate simțurile în timp ce ea îi șopti foarte aproape de ureche:

– Cred că nu știi foarte bine ce înseamnă să fii tachinat.

– Sau...

– Incitat – nu e o blasfemie să folosești cuvântul acesta.

– Incitat, repetă el, în timp ce gâtul i se înroși, dar nu pentru că se jenase, ci din cauza ideii pe care ea și-o făcuse despre viața lui.

Avea aproape 42 de ani și își petrecea zilele între administrarea domeniilor March, gestionarea finanțelor și elaborarea de legi la birourile lui din parlament.

– În lumea mea nu prea se folosește...

– Cât de... trist!

Pauza dintre cuvinte exprimase mai multă tristețe decât cuvântul ca atare.

Capul îi zvâcnea îngrozitor din cauza conversației prea lungi.

„Închide ochii! Dormi! Și las-o să înceapă și să termine de cusut!"

– Nu e trist. Când fusese tânăr, abia întors de la Universitate, tată său murise, iar odată cu moartea lui, toate responsabilitățile se mutaseră pe umerii lui Henry, inclusiv cea de a-și întreține mama și surorile. Nu avea de ce să se rușineze că preluase acel rol în familie. Iar mândria lui se dovedise la fel de puternică precum rezistența la durere. Te asigur că viața mea... chiar are o menire, adăugă Henry cu o grimasă, într-un mod patetic chiar și pentru propriile urechi.

– Sunt sigură că are.

În altă situație, probabil s-ar fi simțit jignit să fie obiectul unor judecăți personale. Dar în acel moment, în care se străduia să rămână conștient, în timp ce încerca să-și păstreze mândria intactă și agoniza din cauza rănilor pe care le suferise, răspunsul ei se dovedi perfect pentru distragerea atenției.

– Continuă, Clara, spuse el cu tot calmul de care era capabil.

– Am tras de timp în mod voit. Bineînțeles, femeia aceasta temperamentală îl provoca încontinuu. Nu ai mai fost cusut pe viu înainte, Henry. Prima dată, cei mai mulți leșină.

Deschise gura pentru a se împotrivi insinuării că era atât de slab încât avea să leșine. Și totuși, după acel atac, nu mai era atât de puternic.

– Ți s-a întâmplat și ție? întrebă el cu o voce care se voia dură.

– Să fiu cusută sau să leșin? întrebă ea fără să ezite.

– Ambele.

– Am cusut destui oameni încât să știu că închisul rănilor și leșinatul merg mână în mână.

Clara evita să-i răspundă la întrebare. Evident, în mod intenționat. Femeia nu își dezvăluia secretele.

Henry înțepeni.

Clara îi împunse pielea cu acul, iar el clipi. Un gust de fiere i se rostogoli în stomac și îi urcă până în gât.

– Ușor, Henry, murmură ea, ca și cum ar fi silabisit. Nu, ca și cum ar fi gustat silabele, învelite în tonuri senzuale mai puternice decât împunsătura acului pe care îl mânuia. Va merge mai ușor dacă ești relaxat. Nu mă voi grăbi, promise ea pe un ton blând. Mă voi mișca ușor.

În cele din urmă, vocea ei cu efect de balsam sufletesc îl eliberă de tensiunea din corp.

O vreme, cusu în tăcere.

– Presupun că ilustrul prenume pe care îl porți vine de la unul dintre regii englezi care s-au numit Henric, comentă ea, cu ochii la rană.

Încerca să-i distragă atenția. Iar el aprecia acest efort. Se concentră asupra respirației.

– Au fost doar nouă monarhi care s-au numit așa. Henric I, Henric al II-lea, al III-lea, tânărul care era...

Strânse din ochi, în timp ce Clara băgă din nou acul.

– ... urmaș al lui Henric al II-lea. Și de acolo până la ultimul, care a fost Henric al VIII-lea...

– Da. Cred că succesiunea regală se mai pierde când unul își omoară nevestele, spuse Clara, referindu-se la regele Henric al VIII-lea, care își condamnase propriile soții la moarte.

– Da, așa e, murmură el. Numele meu e însă primul conte de Waterson.

– Numit, fără îndoială, după unul dintre acei măreți nouă regi.

„Fără îndoială?"

Henry se încruntă. Ar fi fost nebun să se lanseze într-o discuție în contradictoriu cu persoana care îl îngrijea și care acum avea un ac într-o mână și pielea lui în alta. Și totuși, nu putea opri acel val de revoltă.

– Tonul pe care îl folosești e cam ofensator la adresa distinsei mele descendențe.

Clara se opri și își trecu dosul palmei libere peste frunte.

– Iar eu sunt ofensată de femeile și de bărbații care nu dovedesc respect când se cuvine.

Ce naiba voia să spună cu asta?

– Înseamnă, Henry, că respectul meu este rezervat celor care își fac averea și își construiesc imperiile prin forțe proprii.

Și nu celor care primiseră aceste privilegii drept moștenire.

Cuvintele sunară ca și cum le-ar fi spus strigat. Opiniile și acuzațiile ei îi distrăgeau atenția.

– Deci ai respect doar pentru bărbații care reușesc prin propriile forțe.

Răzvrătiți de genul celor din Manchester care trăseseră într-o mulțime fără să le pese că pun viața trecătorilor în pericol. Simți cum corpul i se tensionează, ceea ce îl făcu să scape un șuierat printre dinți.

– Încearcă să nu te miști, îi ceru Clara, iar Henry se conformă. Respectul meu nu e rezervat doar bărbaților care au reușit prin forțe proprii, spuse ea, în timp ce continua să-i coasă rana.

– Asta mă mai liniștește.

– Am un respect chiar mai mare pentru femeile care au reușit prin propriile puteri.

Prin forțe proprii? Henry râse, dar veselia lui fu brusc întreruptă de corpul care protesta dureros împotriva oricărei încercări de a se mișca. Aruncă o privire spre Clara, care îl țintuia cu privirea. Adevărul îl lovi.

– Ah, nu ai glumit...

– Cu siguranță nu am glumit.

Henry se încruntă. Dacă intenția ei fusese să-i distragă atenția de la durere, reușise cu mult peste așteptări.

Îi studie fața, sprâncenele ridicate, lipsa oricărei expresii de amuzament și își dădu seama că nu îl tachina.

– Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente și descurcărețe, spuse ea, folosind din nou tonul acela plin de milă.

– Ești una dintre ele? se grăbi Henry să întrebe.

Urmă o pauză.

– Henry, îmi știi regulile.

Da, avea dreptate. Își proteja secretele și viața cu aceeași abnegație cu care familiile de nobili își păzeau bijuteriile de familie. Poate că acesta era motivul curiozității care se cuibărise în Henry în privința ei și care creștea cu fiecare întrebare la care ea evita să-i răspundă și cu fiecare detaliu pe care ea îl dezvăluia din greșeală.

– Mă reapuc de cusut, îl avertiză ea cu blândețe, dar se opri ca să-i arunce o privire înainte să înfigă iar acul.

Așteptă. Îi dădu timp să-și recapete controlul. Henry îi făcu semn din cap că era pregătit.

Numai că de data asta, își dădu el seama, teroarea de a fi împuns cu acul fu înlocuită de o lipsă totală de senzații.

– Marginea rănii a amorțit, îi explică ea. Ideea e să începi cu partea rănii care e mai puțin adâncă și apoi să coși în direcția opusă, adăugă ea în timp ce se mută ușor. Acum urmează să bag acul la același nivel și să intru în rană și în pielea de lângă ea.

Henry își strânse buzele.

– Ești sigură că nu ești infirmieră? întrebă el, direcționând întrebarea către tavan.

Spera, în gând, că ea chiar era infirmieră.

– Sunt sigură că nu sunt, răspunse ea pe un ton care nu lăsa loc de alte întrebări legate de viața sau de trecutul ei. Relaxează-te, adaugă ridicându-și privirea. E mai rău dacă stai încordat.

Henry ținu ochii închiși în timp ce ea îi cosea rana, oscilând între leșin și momente de luciditate, când simțea acul împungându-i carnea.

– E gata, spuse ea, în timp ce înnoda ața. Ai avut noroc noaptea trecută.

– Ăsta numești tu noroc? întrebă el cu o voce pierdută.

– Nu ești mort. Îți sugerez să prețuiești asta. Între timp, ai dori să-ți anunț familia?

Familia. Bineînțeles. Mama lui probabil era disperată. Surorile se întrebau de ce lipsea. Colegii de la parlament erau probabil scandalizați că Henry nu apăruse la birou.

Mai târziu. Avea să se ocupe de toate aceste lucruri mai târziu.

– Te rog, spuse el cu ochii ca de plumb.

– Te ascult, milord, spuse Clara cu o voce din ce în ce mai îndepărtată.

– Să nu mă părăsești!

Și apoi căzu într-un somn adânc.

Capitolul 5

„Să nu mă părăsești!"

Acele cuvinte sunaseră ca o implorare din partea bărbatului care acum dormea. Așa cum dormise de când îl adusese acasă la ea.

– Nu te voi părăsi, Henry, murmură ea în timp ce întindea ultima pânză îmbibată de sânge pe care o spălase.

Aruncă o privire în camera în care dormea bărbatul.

„La naiba!"

Se îmbăiase, se schimbase, își aranjase părul, făcuse curat prin apartament, inclusiv în camera lui, iar el tot nu se trezise.

În tot timpul acela stătuse absolut nemișcat. Atât de nemișcat, încât ea se dusese de patru ori să-i verifice pulsul, speriată de ce ar fi putut să descopere. Sau să nu descopere. De ce s-ar fi ales de ea în acel caz.

Clara se strâmbă. Trebui să admită că, de fapt, nu era doar grija pentru propria soartă. Moartea, persoanele aflate pe moarte și crimele erau lucruri pe care oamenii din estul Londrei le priveau cu aceeași relaxare cu care respirau sau mâncau.

Ea însă, în ciuda timpului trăit printre ei, nu reușise niciodată a se obișnui cu ideea că o persoană – bărbat ori femeie – își găsea sfârșitul. Era ceva irevocabil. Un sfârșit care însemna că nu exista speranță de mai bine.

Ieșind din bucătărie, Clara se opri în ușa dormitorului și se uită iar la bărbat. Cuvertura de creton cu flori, preferata ei, se murdărise, așa că o înlocuise cu un cearșaf alb simplu. Pânza se ridica și cobora aproape imperceptibil în ritmul respirației lui slabe.

Clara își mușcă buza inferioară, dorindu-și să fi fost mai puțin afectată de acea situație. La urma urmei, ca oricare altă prostituată, avea tot dreptul să-i urască pe bărbați și lumea pe care aceștia o conduceau fără scrupule. Dar prostituția nu fusese dintotdeauna lumea ei. Ceea ce putea explica slăbiciunea de care dădea dovadă uneori.

Slăbiciunea ei era, în acest caz, faptul că se îngrijea ca el să trăiască, în ciuda faptului că avea o grămadă de treabă de făcut la sala de spectacole pe care plănuia să o deschidă în două luni.

Îi scăpă un oftat de frustrare.

– Te anunț că ăsta chiar nu e momentul ideal pentru mine, spuse ea către silueta din pat. Am treburile mele de care trebuie să mă ocup.

Lamentarea ei fu întâmpinată de tăcere. Cu cât ținea mai mult un nobil în casă, cu atât mai periculos devenea pentru ea. Sigur, la un moment dat se trezise, fusese lucid, și ar fi putut să le explice polițiștilor ce i se întâmplase pe străzi.

„Și dacă totuși moare? Cum vei explica prezența cadavrului plin de răni al unui nobil la tine în casă?"

Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Clara încercă să alunge gândurile negre care o copleșeau.

Merse la biroul din salonul apartamentului, deschise sertarul și scoase de acolo o condică și mai multe documente. Le trânti pe podea. Apoi, apucând masa din ambele părți, începu să o mute până când găsi o poziție din care putea vedea dormitorul și pacientul din pat.

Zgomotul biroului târât de colo-colo nu-l trezi însă pe Henry. Bărbatul era tot nemișcat.

În timp ce el continua să doarmă, Clara își concentră energia asupra unui lucru pe care îl putea controla: sala ei de spectacole. Nu era o cârciumă și nici un teatru obișnuit. Ceea ce ea și Regina Killoran, singura ei prietenă, intenționaseră să facă era un loc cu totul special. Iar pentru Clara reprezenta chiar mai mult decât atât: propria afacere. Pe care o conducea cu ajutorul altei femei. Și care își propunea să angajeze femei care să nu mai fie nevoite să-și vândă corpul, așa cum fusese obligată ea. „Și așa cum erau obligate femeile care au lucrat sub conducerea ta."

Remușcarea o arse pe gât, ca o senzație dură și deja familiară. Clara se uită în gol, pe deasupra contelui adormit. De-a lungul anilor, încercase să scape de remușcarea provocată de faptul că fusese șefa tinerelor femei care își vindeau corpul pentru a supraviețui.

Da, fusese o luptă pentru supraviețuire. Și o slujbă ca oricare alta. Asta își tot spusese de-a lungul anilor și chiar crezuse o vreme. Dar la un moment dat minciunile te ajungeau din urmă și te prindeau în hățișul lor.

Greșelile ei începuseră de timpuriu, pe când era fiica celei mai cunoscute actrițe din Londra. Enervase pe cine nu trebuia, din motive întemeiate. Se ridicase, din considerente morale, împotriva unui bărbat care era întruchiparea răului. O decizie corectă, dar care avusese efecte dezastruoase, cauzate de individul care îi ruinase Clarei orice speranță într-un viitor decent.

– De ajuns, șopti ea, forțându-și degetele să apuce creionul de pe birou.

Nu avea de gând să lase trecutul să-i bântuie prezentul. Trecutul nu putea fi schimbat. Dar viitorul, da.

Se uită la numele artiștilor cu care reușise să încheie contracte: cinci femei.

Asta era tot.

Două balerine. Două cântărețe de la teatrul de pe Drury Lane. Și o actriță.

Foste artiste care, la fel ca ea, deveniseră prostituate, dar acum voiau să-și schimbe viața.

Acelea erau singurele femei care avuseseră curajul să renunțe la locul în care se prostituau pentru a-și încerca norocul într-un stabiliment condus de două femei.

Privirea Clarei se opri pe chitanța primită de la arhitect.

Până când reușeau să deschidă, artistele nu erau plătite. „Iar în timpul acesta, îți pierzi vremea cu un conte."

Stomacul i se strânse când își dădu seama ce responsabilitate enormă avea pe umeri.

„Concentrează-te la ce poți controla..."

Cuvintele acelea, ale mamei ei, care ținea mereu lucrurile sub control, îi răsunară în minte, întărind-o.

Clara se puse pe treabă. Încerca să construiască programul pentru reprezentația de deschidere a sălii de spectacole. Mai trebuia doar să găsească o modalitate de a mulțumi pe toată lumea. Majoritatea bărbaților mergeau la teatru ca să-și găsească următoarea amantă. Doamnele mergeau pentru bârfe. Așa că, pentru a avea succes, trebuia să creeze o reprezentație atât de grandioasă, de magnifică, încât să le distragă atenția de la acele scopuri.

Creionul Clarei zbura peste pagini, oprindu-se din când în când pentru a sublinia câte o idee. Lucră până când începură să o doară mușchii.

La un moment dat, luă o pauză. Își arcui gâtul mai întâi în stânga, apoi în dreapta pentru a-și detensiona mușchii, când își dădu seama că era privită.

Se uită spre contele adormit. Și tresări când văzu cum o țintuia cu privirea.

– Hei...

Creionul îi căzu dintre degete. Se ridică iute în picioare, mulțumind în gând Celui de Sus că îi ascultase rugăciunile. Se grăbi spre ciudatul ei pacient.

Henry se chinuia să se ridice, folosindu-și coatele.

– Ușurel, trebuie să eviți mișcările bruște, altfel îți vor pocni cusăturile.

– Cât am dormit?

Deși slabă și răgușită, vocea lui avea un timbru senzual: tonuri melodioase, pronunțate în engleza lui de om bine educat. Ceea ce îi aminti din nou Clarei de rangul lui și de faptul că se lăsase prinsă, cam fără voia ei, în acel joc periculos.

Își verifică ceasul de la piept.

– Mult.

El închise ochii, iar Clara crezu că iar adormise, dar bărbatul vorbi din nou:

– Cât e ceasul?

– E târziu, răspunse ea, întinzându-se după cearșaf.

Bărbatul îi prinse încheietura mâinii, surprinzător de puternic, dar totodată tandru. Gestul îi provocă mici fiori delicioși de-a lungul brațului, ceea ce o făcu să încremenească.

În anii în care se transformase într-o jucărie pentru bărbați, învățase multe despre atingerile oamenilor. Atingerea ca o comandă. Cea violentă. Cea precisă, lipsită de căldură. Toate voiau un singur lucru de la ea.

Numai că degetele lui Henry, împreunate peste încheietura ei, o făcură să-și dea seama că se înșelase. Existau și alte feluri de atingere.

Tulburată de această descoperire, având în vedere că își propusese cu mult timp în urmă să ignore bărbații, Clara își trase mâna. Și, în mod surprinzător, căci bărbații cu care avusese de-a face ar fi luat-o înapoi cu forța, Henry îi dădu drumul.

– Voi verifica rana, spuse ea încet.

O privi ușor îngrijorat, dar încuviință din cap.

Clara apucă colțurile cearșafului și îl împături. Asta în timp ce încerca să ignore pieptul lui larg și abdomenul musculos. Pentru că nu voia ca el să vadă cum corpul ei reacționa la masculinitatea lui perfectă. Îi convenea mai mult când era total indiferentă la bărbați, ca pe vremea când era o curtezană blazată.

Concentrându-se asupra misiunii de infirmieră, inspectă cusăturile și zona din jurul rănii.

– Te pricepi să mânuiești un ac, spuse el, cu o voce atât de scăzută, încât ea abia auzi.

– Ți-am zis că sunt experimentată, murmură ea fără să se gândească, înainte să-și dea seama că îi dezvăluise prea mult.

De data aceasta, spre deosebire de ultima dată când fusese treaz, el nu o mai presă ca să obțină alte informații. Clara termină de verificat celelalte răni cu care el se alesese – la cap și la nas. Se opri preț de o clipă.

Inima i se strânse. Nu era nici o îndoială că nasul lui nobil, cu linii bine definite...

– E spart?

– Nasul? Da, spuse ea încet și îl acoperi din nou cu cearșaful. Dar te face să pari mai arătos.

Bineînțeles, el nu avea nevoie să pară mai frumos. Cel puțin nu din punct de vedere fizic. Dar îi dăduse răspunsul pe care obișnuia să-l ofere tinerelor care fuseseră lăsate cu cicatrici de patroni violenți și care plângeau din cauză că le fusese afectată frumusețea.

Când venea vorba de oameni bogați, nu ar fi contat nici dacă aveau două capete atât timp cât dețineau un titlu nobiliar.

Așa era lumea în care trăia: nedreaptă.

– Ai o oglindă? întrebă el.

Ea ezită. Cu fiecare oră care trecea, vânătăile lui se accentuau, culoarea schimbându-se și adâncindu-se, astfel că acum obrajii lui erau un amestec de mov, verde, negru și albastru.

– În cealaltă parte a camerei, spuse ea în cele din urmă.

El îi urmă privirea până când văzu oglinda mare despre care vorbise.

– Mă ajuți să mă ridic?

Clara hotărî că era momentul să fie mai fermă. Bărbații din mahala erau obișnuiți cu tot felul de vânătăi și tăieturi. Fiecare gentleman cu care avusese de-a face și care se alesese cu cea mai mică rană își pierduse cumpătul.

– Nu cred că e o idee bună, Henry.

Având în vedere starea rănilor lui de la cap și cusăturile, nu-și permitea să-l tulbure.

– Din cauza rănilor sau din cauza felului în care arăt?

– Ambele, îi spuse ea cu sinceritate, ceea ce îi aduse lui Henry un vag zâmbet pe buzele umflate.

Erau destul de depărtate încât să lase la vedere două șiruri de dinți albi perfecți. Ea simți o ușurare ciudată că dantura lui perfectă nu avusese de suferit.

Contele încercă să se ridice. Corpul lui strălucea ușor de la transpirația provocată de efort.

– Oh, bărbat încăpățânat ce ești! scrâșni ea. Vei strica tot progresul pe care l-ai făcut!

El îi răspunse punându-și picioarele goale pe podea.

– Stai unde ești! Clara se repezi la oglinda cu rame aurite și începu să o tragă spre pat. Avu grijă, în timp ce o târa, să o țină cu fața spre ușă, până când ajunse lângă bărbatul încăpățânat. Mai făcu o încercare: Nu ai nimic de câștigat dacă te vezi în starea în care ești.

– Te aștepți să ignor adevărul?

– Da. Eu așa aș face.

Bogaților nu le plăcea să se confrunte cu lucruri ori cu situații neplăcute. La primul semn de disconfort, se întorceau pe călcâiele lor bine îngrijite și o luau la fugă spre confortul și bunăstarea care credeau că li se cuveneau.

– Nu sunt genul de persoană care să se ascundă de ceva, rosti Henry.

Din cauza buzelor umflate, cuvintele îi ieșiră ușor neclare.

Clara oftă și întoarse oglinda fără tragere de inimă.

Henry se uită cu atenție la propriul chip. Ceasul de la gâtul ei ticăia în ritmul secundelor care se scurgeau. Nici un cuvânt nu fu pronunțat. Expresia de pe fața lui Henry rămase impasibilă. Apoi încuviință ușor din cap.

– Mulțumesc.

Clara se grăbi să mute oglinda la locul ei de lângă dulap.

– Nu pot să mă întorc acasă în halul ăsta.

Clarei îi luă un moment să priceapă. Apoi clipi încet.

– Poftim?!

– Nu vreau ca familia mea să mă vadă în starea în care sunt.

Clara se gândi că el se referă la soție și la copii.

– Nu poți rămâne aici! izbucni ea. Asta e... Nu pot să fiu **infirmiera** ta. Rănile tale, acele vânătăi vor avea nevoie de **săptămâni** întregi ca să se vindece. Dacă te infectezi, poți să mori. **Orice se** poate întâmpla!

Iar ea ar fi fost considerată responsabilă pentru moartea **lui.**

– Am crezut că nu ai încredere în medicul meu sofisticat?

– Nu am. Doar spune-i să nu te lase să sângerezi, să **țină rănile** curate și să-și spele mâinile. Și vei fi bine. Dar înțelege că **nu pot fi** infirmiera ta!

Clara clătină din cap. Bărbatul avea nevoie de îngrijire permanentă, iar ea nu avea timp de irosit. Nu cu toate lucrările care trebuiau făcute la teatru, nu atât timp cât femeile acelea se bazau pe banii pe care aveau să-i câștige odată cu lansarea spectacolelor.

– O săptămână.

– Nu!

– Trei zile, insistă el.

„Dumnezeule, ce insistent e!"

– Și cu ce te-ar ajuta? imploră ea. Tot vei arăta ca și cum ai fi fost târât cu fața în jos prin Londra, ceea ce de fapt chiar ți s-a întâmplat.

Clara își trecu mâinile peste față, apoi își lăsă brațele să-i alunece pe lângă corp. Încercă încă o dată să-l convingă.

– Ai o familie care e îngrijorată din pricina ta.

Cât timp trecuse de când ea avusese o familie care o iubea și îi purta de grijă? După ce îi murise mama, singura persoană de care se apropiase fusese Regina, pe care o întâlnise cu doar trei ani în urmă. Clara stătea pe marginea patului, aproape de umărul lat al lui Henry.

– Pentru ei va fi important că ești acasă, în siguranță. Nu modul în care arăți.

– Își vor face griji pentru mine.

Deci el încerca să-și protejeze familia.

– Nu le faci nici o favoare dacă îi ții departe de lucrurile neplăcute. La un moment dat, tot se vor lovi de ele.

– Ăsta nu e codul moral după care un gentleman își trăiește viața.

– Dar nici să umble noaptea pe străzile din mahala, pentru că asta făceai, sublinie ea.

– Nu vreau ca familia mea să mă vadă în starea asta, repetă el cu un calm prea pompos pentru cineva care nu era capabil nici să stea în fund ori să-și ridice capul.

Clara medită asupra cerinței contelui și a insistenței lui. Toți bărbații bogați pe care îi cunoscuse erau infideli, dar se întorceau la soțiile lor respectabile după ce-și făceau plăcerile cu ea sau cu alte fete pe care le supraveghea. Și totuși, în acel moment se părea că avea de-a face cu singurul bărbat din înalta societate care voia să-și protejeze familia. Era de-a dreptul ciudat. Simțind că începea să șovăie, ea încercă să se împotrivească.

– Nu-ți cer și nu mă aștept să ai grijă de mine, insistă el. Doar să mă lași să stau aici.

„Nu se poate întâmpla nimic bun dacă îl lași să stea. Trimite-l de aici!"

Făcu încă o încercare.

– Ești atât de îngrijorat că îți vei speria familia! Dar nu se vor îngrijora pentru că nu mai apari acasă?

Ezitarea lui era palpabilă, dar nu ca efect al lipsei de energie, ci al întrebării pe care ea i-o pusese.

– Pot să scriu un bilet, iar tu să faci în așa fel încât să ajungă la reședința mea.

– Le faci un deserviciu femeilor din viața ta, milord, spuse ea tăios. Femeile nu au nevoie să fie cocoloșite. Trebuie să li se spună adevărul și să fie lăsate să acționeze cum doresc, fără amestecul altcuiva.

– Probabil.

Din neîncrederea pe care o afișa pe fața chinuită de durere, sigur avea altă opinie.

– Dar nu e cazul acestor femei.

Clara simți cum începea să se înmoaie și încercă să reziste propriei slăbiciuni.

Nebunie. Asta era curată nebunie. Situația rămânea aceeași, în ciuda insistenței lui: atât timp cât se afla *acolo*, el era responsabilitatea ei. Îngrijirea lui. Viața lui. Moartea lui. Orice infecție a rănilor... Toate ar fi căzut pe umerii ei. Era o problemă pe care nu și-o putea permite. Nu când avea deja destule pe cap cu sala de spectacole pe care voia să o deschidă. Era tipic pentru un bărbat bogat să-i ceară să facă acele sacrificii. Numai dacă se gândea la aceste lucruri, trebuia să alunge orice șovăială.

– Două zile.

Oferta îi ieși pe gură înainte să apuce să o retragă.

– Poți să rămâi două zile, dar după aceea va trebui să pleci.

Se pregăti de o nouă luptă cu el. Dar, surprinzător, aceasta nu veni.

Clara porni spre ușă când el îi strigă cu o voce slabă:

– Îți mulțumesc!

Ea încuviință din cap, semn că auzise, apoi ieși, închizând ușa după ea.

Riscase mult salvându-l de pe străzi și aducându-l la ea în apartament. Niciodată nu puteai să ai încredere într-un bărbat. Știa asta foarte bine, învățase pe propria piele de-a lungul timpului, că nu trebuia vreodată să lase un conte care fusese târât pe străzile din mahala să se ascundă la ea în casă. Atunci de ce îl lăsase să stea, în ciuda tuturor acestor lucruri?

Se întoarse la planurile ei pentru sala de spectacole Muzele, dar nu reuși să scape de senzația înspăimântătoare că făcuse altă greșeală de neiertat.

Capitolul 6

După o noapte chinuitoare, Henry se trezi rușinat, dându-și seama că nu apreciase până atunci micile bucurii ale vieții.

Un foc – cât îi lipsea căldura lui! Focurile acelea puternice cu flăcări strălucitoare care încălzeau fiecare cameră în care servitorii lui anticipau că avea să intre.

Trebuia să le mărească salariul. Toți meritau și urmau să primească o mărire.

Cu dinții clănțănind, se foi sub pătura subțire. Partea stângă protestă, făcându-l să geamă. Rana ardea. Era atât de fierbinte, dar el tremura de frig.

– Și niște pături, gândi Henry cu voce tare.

Ura modul distorsionat în care îi ieșeau cuvintele dintre buzele umflate.

Îi lipseau păturile grele, de calitate, la care nu se gândise vreodată când era la el acasă și se învelea cu ele. Asta nu avea să se mai întâmple. Avea să-și amintească momentul acela de câte ori urma să se bage în așternuturile calde din patul lui cu baldachin.

Dorința de a scăpa de senzația de frig era mai puternică decât aceea de a evita durerea, așa că Henry se ghemui pe salteaua de pe patul Clarei, încercând să se încălzească.

Când toate astea aveau să se termine, intenționa să-i trimită acestei femei o saltea. Una de calitate.

„Și imaginează-ți bârfele din înalta societate, când le-ar ajunge asta la urechi!"

Henry, plictisitorul și cuviinciosul conte de Waterson, comandând un pat pentru o femeie din mahalaua Londrei. Izbucni într-un râs răgușit, un sunet neobișnuit chiar și pentru propriile urechi.

Auzi zgomotul unor pași dincolo de dormitorul în care se afla. Apoi, fără să fi ciocănit cineva, ușa se deschise larg. Clara intră în cameră cu o tavă în mâini.

– Mă duc să... Se opri brusc și, chiar și în semiîntunericul din cameră, el o văzu cum își frământă buzele. Cum te simți? întrebă ea cu o urmă de nerăbdare în voce.

Și din nou aprecie sinceritatea ei. Nu se oferise să-l îngrijească și nu dăduse înapoi în determinarea ei de a-l face să plece. Era greu să nu admiri pe cineva atât de hotărât. Pe deasupra, nici nu încercase să obțină bani de la el în schimbul găzduirii.

– E un frig groaznic, reuși el să spună printre dinții care îi clănțăneau.

– Frig?

Clara era mirată, ca și cum contele tocmai i-ar fi spus ceva șocant, cum ar fi fost să dea foc la apartament.

Se apropie și lăsa tava pe noptiera de lângă el.

– Suntem în mijlocul verii!

– O noapte friguroasă de vară, replică el.

– Nu, nicidecum. E cald. E chiar cald, serios. Și, pe deasupra, continuă ea în timp ce-i turna un pahar cu apă, nici nu mai e noapte.

Nu era noapte? Ignorând paharul pe care ea i-l oferi, Henry se întinse după ceasul lui de buzunar. Se chinui să distingă, printre pleoapele umflate, cifrele de pe cadran.

– E puțin peste ora patru dimineața, îl informă ea.

– Asta nu înseamnă dimineață, reuși să spună Henry, prăbușindu-se înapoi pe saltea. E o oră târzie din noapte.

Clara pufni.

– Pentru cei din clasa muncitoare e dimineață, milord!

Pentru clasa muncitoare... Lui Henry nu-i scăpară tonul ușor disprețuitor și formula de adresare.

– Încep să mă obișnuiesc cu replicile de genul acesta...

– Ce fel de replici?

– Disprețuitoare. Munca mea în calitate de membru al parlamentului nu e întotdeauna apreciată.

În special de cei care aveau nevoie cel mai mult de ajutor.

– Aștepți mulțumiri înflăcărate pentru legile pe care le elaborezi?

– Sunt destul de mulțumit și fără să primesc dovezi de gratitudine, spuse el cu un zâmbet crispat. Aș fi încântat dacă nu aș primi o cărămidă prin fereastra biroului meu de la parlament.

Clara ridică privirea.

– Cineva a aruncat o cărămidă în fereastra ta?

Tonul ei îngrijorat îl surprinse pe Henry. Era ceva ciudat venind din partea acestei femei aspre și directe, care îi cususe rana pe viu fără să clipească.

– Nu, o corectă el. Cineva a aruncat *cinci* cărămizi în fereastra biroului meu, în timp ce negociam niște legi cu care unii nu erau de acord.

Legea pentru abolirea sclaviei pe care el o elaborase întâmpinase o opoziție acerbă din partea unora care dovediseră că lăcomia lor era mai mare decât simțul moralității.

– Și acum privești cu neîncredere clasa muncitoare din cauza unui episod izolat?

Afirmația și punctul ei de vedere erau îndreptățite.

Clara puse carafa jos, iar Henry îi observă palmele aspre: avea unghii scurte și bătături. Sigur nu erau mâinile unei doamne.

În mod surprinzător, își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult elaborând și dezbătând legi esențiale pentru guvernarea regatului. Și, după ce sora lui aproape fusese ucisă în masacrul de la Peterloo, când mii de oameni se răsculaseră împotriva parlamentului, timp de șapte ani se ocupase de legi menite să facă ordine în rândurile clasei muncitoare. Să prevină revoltele. Dar niciodată nu se gândise la nevoile acelor muncitori.

– Poftim, Henry!

Tulburat, se chinui să se ridice în coate, în timp ce ea îi duse paharul la gură. Își puse mâna pe ceafa lui transpirată, ca să aibă de ce se sprijini în timp ce bea apă.

– Ușor, murmură ea, în timp ce apa aluneca pe gâtul lui Henry.

Îi spusese că nu intenționa să-l îngrijească, dar tocmai asta făcea, în mod conștient sau nu.

Când bărbatul termină de băut, Clara vru să-și retragă mâna, dar se încruntă. Îi verifică rapid fruntea cu cealaltă mână. Se albi.

– La naiba! șopti ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai febră, spuse ea cu o voce aproape acuzatoare.

La naiba!

– Nu stă în puterea mea să nu fac febră.

Dar ar fi fost excelent dacă ar fi stat în puterea lui să nu rămână acolo și să-și vadă de drum, ca ea să nu mai fie nevoită să aibă grijă de el. Henry aprecie în gând că femeia nu-i aruncase în față toate acele lucruri.

Cu altă înjurătură, Clara își desfăcu pelerina de mătase fină și o puse înapoi în dulap. Henry remarcă satinul roz cu care era tivită rochia de mătase și materialul lucios și de calitate.

Rochia scumpă părea ciudată în apartamentul din cartierul acela. La fel de ciudat, pentru acele locuri, era felul în care ea se purta și se exprima. Și, din nou, se întrebă cine era și cu ce se ocupa acea femeie care îl luase de pe străzi. Care îl salvase, mai precis.

– Ce faci? întrebă el abia șoptit, străduindu-se să-și tragă pătura până la bărbie.

– Mă joc de-a infirmiera, mormăi ea. Nu-mi permit să te las să mori.

Henry chicoti ușor.

– Promit că nu voi muri.

Clara pufni în timp ce își sufleca mânecile rochiei.

– Tipic bărbaților aristocrați: să creadă că pot controla moartea.

– Ai o părere foarte proastă despre aristocrați, spuse Henry cu o voce răgușită în timp ce se adâncea și mai mult în așternuturi.

– Am o părere proastă despre bărbați în general. Sentimentele astea nu sunt rezervate doar pentru cei de viță nobilă.

– Și cum rămâne cu respectul pe care spuneai că îl ai pentru bărbații care au reușit în viață prin propriile forțe?

– Și pentru femeile care au reușit în viață prin propriile forțe, îi aminti ea. Respect ce au reușit să realizeze. E ceva diferit față de a respecta o persoană pentru ceea ce este.

În timp ce ea continua să-l îngrijească, Henry încerca să înțeleagă ce voise Clara să spună. Un bărbat era, în esență, reprezentat de ceea ce reușise să realizeze în viață. Sau cel puțin așa erau văzute lucrurile în lumea din care provenea el.

De-a lungul zilei, Clara îi puse comprese reci pe frunte și sub braț. Răceala acelor cârpe umede îl pișca la fel de tare precum zgârieturile cu care se alesese în urma atacului. În timp ce ea îl îngrijea, Henry avu o revelație: era un inadaptat în atât de multe feluri! Pe străzi, nu reușise să se apere. Nici rangul, nici averea, nici munca lui în parlament nu îl salvaseră în acea zi, ci o femeie înaltă

și spirituală. O femeie care se pricepea să coasă rănile, dar și să scadă temperatura. Și își dădu seama că, atunci când Clara era în preajmă, nu-i mai stătea gândul la durerea care îi răvășea corpul, ci mai degrabă la ea.

Ea era îngerul care îl ținuse departe de prăpastia întunericului. Sau poate era o sirenă. În orice caz, se simțea atras de ea. Îi clănțăneau dinții.

– Cine ești tu?

Clara încremeni.

– Nu știu ce...

– Vorbești ca o lady și ai haine de lady, observă el.

Dacă făcea abstracție de cartierul în care locuia și de interiorul locuinței ei, ar fi spus că era una dintre doamnele care își petreceau timpul în saloanele cu pretenții din luxosul Mayfair.

– Te-am lăsat să stai aici, spuse ea tăios. Dar nu ți-am permis să pui întrebări despre mine.

Ochii ei îl fulgerară.

Era o femeie învăluită în secrete, ceea ce o făcea și mai interesantă. Îl umplea de o dorință și mai aprigă de a o cunoaște mai bine.

– Ar trebui să pleci, spuse ea încet. Ar trebui să te întorci la soție și la copii.

Ah, iată, și aici i se amintea de aceste responsabilități pe care le ignorase până atunci în viață!

– Nu am soție și nici copii.

Și, având în vedere circumstanțele actuale, se putea să nu aibă niciodată. Simiți o ușoară tristețe la acest gând.

Clara își ridică brusc capul. Ochii ei erau încărcați de suspiciune și confuzie.

– Dar ai vorbit despre familia ta...

– Vorbeam despre cele două surori și despre mama, spuse el frecându-și brațele, în încercarea de a-și încălzi membrele care nu se opreau din tremurat.

Să-și onoreze responsabilitățile legate de întemeierea unei familii nu fusese una dintre prioritățile lui. Mai ales după ce sora lui Lila trecuse atât de aproape pe lângă moarte și apoi căzuse într-o stare de autoizolare.

– Mama plănuia să plece la țară cu una dintre surori, care e pe punctul de a naște. M-am gândit că, până pleacă, ar fi mai bine să rămân aici.

– Și cealaltă soră?

Stomacul i se încleștă. Având în vedere cele un milion de secrete pe care le avea ea, ar fi putut să refuze să răspundă la întrebări personale.

– Ea nu părăsește... „Reședința din oraș." Nu părăsește... Londra, ezită el.

De fapt, Lila nu părăsea deloc casa. În ciuda faptului că femeia aceea îl văzuse în cele mai vulnerabile momente, nu ar fi vrut să discute cu ea despre starea de sănătate a surorii lui. În timp ce ea lua compresele și le punea înapoi în apa de acum călduță din vas, Henry o urmări cu privirea. Îi analiză chipul.

– Nici o întrebare în plus?

Clara ridică din umeri.

– Fiecare persoană are secretele ei. Aristocrații nu fac excepție la acest capitol.

Vorbise precum cineva care se învârtea în înalta societate, ceea ce îl făcu pe Henry să fie și mai fascinat de această Clara Fără-Nume-de-Familie.

– N-ai vrut să spui mai mult despre sora ta, așa că nu te presez. E treaba ta. Nu a mea.

Henry fu impresionat de atitudinea ei. Era obișnuit cu doamnele din lumea bună a Londrei, care aveau o plăcere aproape bolnăvicioasă de a lansa presupuneri și bârfe despre starea de sănătate a surorii lui.

Și poate că era din cauza febrei. Sau poate din cauză că ea era o străină care aparținea unei lumi total diferite pe care, după ce el avea să plece, existau puține șanse să o mai reîntâlnească. Dar simți nevoia de a împărtăși cu ea tragicul secret pe care nu-l discutase nici măcar cu propria familie.

– A fost prinsă în masacrul de la Peterloo.

Clara se opri cu compresa udă în mână, la mijlocul distanței dintre Henry și vasul cu apă. Cârpa stătea suspendată în mâinile ei, apa picurând pe podea.

Henry se lăsă pe spate și își mută privirea spre tavan.

– Probabil te întrebi ce căuta o lady în Manchester.

Respirația lui Henry deveni greoaie. Pieptul i se ridica și cobora într-un ritm frenetic, în timp ce transpirația, amestecată cu urmele de apă lăsate de comprese, îi picura de pe frunte spre obraji.

– Se dusese în vizită la o prietenă. În parlament, existaseră discuții despre iminența unei revolte.

Discuțiile și poveștile despre situația din acel colț al Angliei se auzeau în fiecare colț din parlament. Existase o falsă senzație că lucrurile erau sub control, deși zona era un butoi cu pulbere, iar revolta maselor – iminentă.

– Am chemat-o acasă. „Dar nu m-am dus să o iau."

Asta fusese o greșeală imensă și cel mai grav păcat pe care avea să-l ia cu el în mormânt.

În cei 33 de ani pe care îi avea, Clara stătuse de patru ori la căpătâiul unor oameni care erau pe moarte. Una dintre acele persoane fusese mama ei, Sarah Siddons, marea actriță a scenei londoneze. Două fuseseră tinere prostituate care pieriseră în timp ce născuseră. Cealaltă persoană fusese un copil, hoț de buzunare, de la primul club la care lucrase, care fusese înjunghiat în stomac.

Își amintea, cu mare precizie, fiecare moment, fiecare discuție cu acele persoane care se pregăteau să-și dea ultima suflare. Nici cei mai puternici oameni nu puteau uita așa ceva.

De aceea știa, cu fiecare mărturisire făcută de Henry, contele de Waterson, despre familia lui, că asista la o confesiune. Că omul era în căutarea izbăvirii.

Simți o strângere de inimă, aceeași pe care o încercase când stătuse la căpătâiul celor patru muribunzi dinaintea lui.

Nu-și permitea ca el să moară. Chiar nu-și permitea să aibă în casă cadavrul unui conte bătut până la sânge.

Și totuși, acesta nu era singurul motiv din cauza căruia era îngrijorată. Nu voia să adauge și moartea acestui bărbat la povara grea de păcate pe care o purta în suflet.

Clara oftă și luă un scaun, trăgându-se aproape de pat.

– Ce i s-a întâmplat surorii tale nu a fost vina ta, spuse ea, oferindu-i cuvintele pe care el tânjea probabil să le audă.

Buzele lui schițară un zâmbet chinuit.

– Era responsabilitatea mea.

Clara se încruntă. Cu siguranță, toți bărbații credeau asta. Femeile erau responsabilitatea lor. În cazul aristocraților, femeile erau obiecte de preț care trebuiau supravegheate și păzite precum diamantele.

– Tu ai fost cel care i-a făcut cunoștință cu prietena pe care o vizita?

Ochii lui febrili o priviră plini de confuzie.

– Pe cine vizita? Presupun că prietenia cu acea persoană fusese atent controlată. Probabil erați prieteni de familie?

– Eu...

Rușinea inundă privirea lui Henry, alungând nedumerirea de mai devreme.

– Nu o cunoșteam pe acea tânără. Fusese colegă de școală cu sora mea.

– Ah, deci ești de vină pentru că sora ta o cunoștea pe acea femeie cu care mersese la școală. Dacă nu ai fi trimis-o la școală, ele nu s-ar fi întâlnit niciodată și n-ar fi fost în Manchester în momentul revoltei.

Henry închise ochii și trase aer în piept cu greutate.

– De obicei, sunt mai înțelept. Dar se pare că acel atac mi-a afectat inteligența. Spune ce ai de spus, ca să înțeleg ce mi-a scăpat.

Clara își puse mâinile pe genunchi și se aplecă. Scaunul scârțâi din cauza mișcării.

– Spun că, la fel ca orice bărbat, ai senzația că femeile sunt proprietatea ta. Că ești stăpân peste deciziile lor, peste soarta și viitorul lor. Uneori, se mai întâmplă accidente pe care nu le poți preveni sau influența. Zâmbi strâmb. Sau poate că ești Stăpânul Timpului și stai cu degetele pe limbile unui ceas, adaugă ea, în timp ce îi privi vânătăile de pe față. În viață, nu există căi sigure, lipsite de pericol, murmură ea o lecție pe care Henry încă nu apucase să o priceapă, în ciuda atacului pe care îl suferise. Faptul că era o femeie – o lady – nu însemna că era mai ferită de partea întunecată a vieții decât alți bărbați ori femei.

Henry tremura.

– Mul... mulțumesc.

Un alt frison îi zgudui corpul, și ea blestemă starea de slăbiciune pe care i-o provoca febra. Genele negre ale bărbatului fluturară. Avea niște gene superbe. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl observe în acel moment de cumpănă, dar... era fascinată de ele.

– O să... mor? întrebă el șoptit.

Clara clipi lent. Se simțea patetică. Parcă era o fetișcană inocentă căzută în admirație pentru un bărbat aproape inconștient. Mai rămânea să se înroșească. Avea să moară?

– Nu, răspunse ea sec. Nu vei muri!

Henry întinse mâna și îi apucă degetele în palmă, agățându-se de ele de parcă erau singura lui salvare. Atingerea lui fierbinte îi provocă un vârtej de senzații. Erau din pricina febrei. Febra lui. Ăsta ar fi fost singurul motiv care ar fi explicat de ce avea acea senzație de căldură.

– Cât de convinsă ești, Clara!

– Ești prea încăpățânat ca să mori, Henry.

Un zâmbet fantomatic apăru pe buzele lui, apoi bărbatul închise ochii.

Cuprinsă de panică, sări în picioare.

– Henry?! strigă ea cu o voce ridicată, în timp ce se aplecă deasupra lui.

Ochii bărbatului se deschiseră, iar de data aceasta aveau ceva neașteptat în adâncurile lor febrile: amuzament.

– Deci erai mai puțin convinsă că nu mor decât ai lăsat să se înțeleagă, Clara Fără-Nume-de-Familie, murmură el.

Pentru câteva secunde, Clara nu reuși nici să clipească.

– De ce... De ce m-ai speriat așa?

Henry rămase tăcut clipe îndelungate, fără să răspundă.

– Mă tem de moarte, spuse el în cele din urmă, printre dinții care încă îi clănțăneau. Am prea multe afaceri de pus în ordine înainte de a muri.

„Ah, un aristocrat arogant..."

– Când mă voi confrunta cu propria moarte, nu mă voi gândi la afaceri și la bani, spuse ea.

Clara se gândi că spusele bărbatului erau fie un semn că el nu era nici pe departe pe moarte, fie că viața lui fusese la fel de lipsită de sentimente și emoții precum a tuturor aristocraților care călcau în cluburile în care lucrase ea.

– Și la ce anume te vei gândi?

Clara se blocă. Era o întrebare neașteptată. Nu apucase vreodată să se gândească la ce i-ar fi putut trece prin minte pe patul de moarte. Fusese prea concentrată să supraviețuiască. La ce s-ar fi gândit pe patul de moarte? Urma să aibă familia alături? Clara alungă acest gând. Ca să aibă copii, trebuia să existe un bărbat. Iar ea își promisese cu mult, mult timp în urmă că nu avea să accepte nici un bărbat în viața ei. Nu încă o dată.

Contele continua să o țintuiască cu privirea. Avea o privire foarte fermă pentru cineva atât de slăbit. Cum era oare contele

de Waterson când era complet lucid, nemistuit de durere și de febră? Un fior de plăcere îi trecu pe șira spinării – un semnal inutil, dar bine-venit, care îi amintea cât de periculoși puteau fi bărbații.

– Eu nu...

– ... dezvălui aspecte personale, termină el propoziția pentru ea, în timp ce pieptul îi urca și cobora rapid. Da, deja m-am obișnuit cu obiceiul tău de a nu dezvălui prea mult.

Nu, despre obiceiul de a nu spune nimic.

– Dar îmi poți face pe plac, te rog, de data asta?

Pentru că simți o urmă de disperare în rugămintea lui, Clara avu o revelație: bărbatului îi era teamă să se oprească din vorbit. Henry se temea că, dacă tăcea, nu se mai trezea niciodată.

Mușcându-și buza de jos, Clara se lupta cu sine, în timp ce își reluă locul pe scaunul pe care îl abandonase.

– Nu prea m-am gândit la ce îmi va trece prin cap când voi fi în fața morții, admise Clara.

– Nici eu. Până noaptea trecută. Până când m-am confruntat cu ea.

Clara își ridică picioarele pe scaun și își sprijini bărbia pe genunchi, contemplându-l pe conte.

La ce s-ar fi gândit în momentul morții? Nu ar fi existat o familie prin preajmă și probabil nici prieteni apropiați. Singura ei prietenă, Reggie, ar fi avut familia ei, un soț și copii. Cu siguranță, ar fi deplâns moartea Clarei, dar apoi și-ar fi văzut în continuare de propria viață.

– Sper ca, până în acel moment, să apuc să fiu fericită în viață, spuse ea încet. Spera ca, la un moment dat, chinurile ei să înceteze, să se bucure de stabilitate și de securitate financiară ca urmare a propriilor realizări, nu a sprijinului primit de la vreun bărbat. Dar cu siguranță nu mă voi gândi la titluri nobiliare, ranguri și afaceri.

– E corect ce spui, dar acele afaceri, în cazul meu, ar asigura bunăstarea familiei. Deci pentru mine contează.

– Nu, nu contează, Henry, spuse ea frecându-și bărbia de materialul fin al rochiei de mătase pe care o purta. Va conta cum ți-ai trăit viața, nu ce ai lăsat în urmă.

– Cel puțin admitem că avem opinii diferite în această privință...

– De acord.

Își zâmbiră, dar gura lui se crispă apoi într-o grimasă, ruinând mica legătură care se crease între ei preț de o clipă.

Clara se ridică de pe scaun. Însă își frânse mâinile pentru că nu prea avea cum să-l mai ajute. Avea să-i schimbe compresele cu unele reci. Dar febra trebuia lăsată să-și urmeze cursul firesc.

„Iar faptul că tu stai aici și conversezi amabilă cu un conte nu poate cauza decât probleme."

– Ar trebui să te odihnești, milord, spuse ea, punând din nou o barieră între ei prin acea formulă de adresare.

Clara porni spre ușă.

– Ai putea să stai cu mine?

Cererea aceea sunase atât de blând, de slab, încât Clara s-ar fi putut preface că nu auzise.

„La naiba!" De foarte multe ori fusese o proastă în relațiile cu bărbații. „Și se pare că încă nu ți-ai învățat lecția."

Blestemându-se în gând, Clara se întoarse la scaunul pe care stătuse. Și rămase acolo.

Capitolul 7

Când se trezi în dimineața următoare, primul lucru pe care îl simți Henry fu căldura.

Era cald.

Și nu din cauza febrei agonizante care îi răvășise corpul pe timpul nopții. Căldura aceea era plăcută. Dulce. Mângâietoare. Ca atunci când te scalzi în razele soarelui într-o zi de vară.

Nu voia să deschidă ochii. Voia să rămână în acest înveliș plăcut, protejat de durerea provocată de rănile suferite.

Se chinui să deschidă un ochi, apoi clipi orbit de razele soarelui care se strecurau printre storurile de la geam și umpleau camera cu o lumină strălucitoare. „La naiba!" Închise din nou ochii.

Partea stângă îi zvâcnea cu putere, dar senzația aceea plăcută de căldură în care se simțea învelit era mai puternică decât durerea. Era ca o greutate plăcută, ce îl ținea ancorat, în timp ce pielea îi era mângâiată de mătase.

Henry stătea întins și se bucura de acea senzație de alinare, când un mic sforăit rupse tăcerea.

Înlemni. Deodată, simți ceea ce îi scăpase inițial: un picior zvelt și tonifiat care îi înconjura coapsele. Și un braț care îi cuprindea mijlocul.

Henry înghiți în sec și, ignorând razele de soare, deschise ochii de-a binelea.

O senzație ciudată îi umplu pieptul, împiedicându-l să respire.

La un moment dat, Clara se pusese lângă el în pat. Și acum se încolăcea pe el, cu un picior băgat printre ale lui, precum o iederă.

„Ești un gentleman... Ești un gentleman..."

– La naiba, ești un gentleman, murmură în tăcere, rugându-se să fie puternic.

Să se concentreze asupra scrupulelor morale și a regulilor de bună-cuviință.

Dar nu reușea.

Înghițind cu greutate, trase cu ochiul în jos... și mai jos... tot mai jos...

Rochia Clarei se răsucise și se ridicase până deasupra coapselor, lăsându-i la vedere picioarele lungi. Cu o piele de un alb ca de porțelan, picioarele păreau să nu se mai sfârșească.

Pulsul puternic și rapid îi bubuia în urechi.

„În iad. Voi ajunge în iad."

Și-ar fi meritat soarta. Pentru că nu-și putea întoarce privirea. Mereu se mândrise că era un gentleman desăvârșit. Că se purta cu onoare și respect cu oricine în orice situație... Și totuși, iată-l întins lângă femeia care îl îngrijise, holbându-se la ea precum un obsedat care nu-și putea ține dorințele în frâu.

Dezgustat de propria persoană, Henry se chinui să-și elibereze brațul care era prins sub talia ei îngustă.

Cu un mic oftat, Clara se adânci și mai mult în el, pe partea în care fusese rănit. Și la naiba dacă mai simțea ceva în afară de pielea ei!

– Clara, șopti el, bătând-o ușor pe umăr.

– Mm, murmurară buzele ei, mișcându-se în forma unui sărut neintenționat, pe umărul lui.

Se întoarse într-o parte și își aruncă piciorul zvelt peste el.

Simți cum bărbăția i se încordează drept răspuns. Închise ochii din nou, încercând să lupte cu reacția corpului și cu puternica dorință fizică pe care o simțea pentru ispita care dormea lângă el.

„Gândește-te la ceva! Gândește-te la orice! Întrucât legile parlamentului au fost adoptate, cu prevederile de rigoare, referitoare la reducerea datoriei interne..." recită Henry în gând prima parte a decretului din 1823 privind datoria internă.

Se uită iar în jos, la femeia adormită din brațele lui. Sânii ei generoși ieșeau peste marginile decolteului adânc, punându-i la încercare autocontrolul și rezistența. I se uscă gura. Își forță privirea să se mute pe tencuiala tavanului.

„Și se legiferează ca tot stocul de capital să fie direcționat către un cont nou, separat, și toate anuitățile anuale la termen, care în a cincea zi..." Privirea îi alunecă din nou în jos, spre femeia adormită.

„Gândește-te la parlament, Gândește-te la legile pe care le elaborezi!"

Încercă din nou.

– Domnișoară? Henry făcu o grimasă. Clara! continuă el pe un ton mai ferm.

Cu un sforăit delicat, Clara se întoarse pe spate.

Înjurând în gând, Henry o apucă de talie cu un braț, încercând să o împiedice să se rostogolească din pat. Efortul îi întinse cusăturile pe care ispita din brațele lui i le făcuse cu atâta grijă.

Clara strâmbă ușor din buze, făcându-l să-și îndepărteze atenția de la o tentație ca să-l arunce în alta.

În starea lui inițial de inconștiență, apoi de febră, nu dăduse atenția cuvenită acelor buze pline, de un roșu aprins, care păreau ușor bosumflate în somn.

– Cum e posibil ca o persoană să doarmă atât de adânc? murmură Henry.

Genele lungi și blonde fluturară, apoi se deschiseră, lăsând la iveală ochii grei de somn. Clara clipi lent, apoi ochii verzi-albaștri i se umplură de groază. Se repezi să pună distanță între ei, iar înainte ca el să o poată prinde, Clara căzu cu zgomot pe podea. Henry tresări.

Nu era deloc flatant pentru orgoliul unui bărbat ca o femeie să fie atât de disperată să scape de compania lui încât să se arunce din pat.

– Cât am ațipit?

Vocea ei gravă, accentuată de somn, îi provocă un alt val de gânduri deocheate, testându-i și ultimele urme de rezistență.

– Nu sunt sigur, îngăimă el, trăgând cu ochiul la mișcările ei frenetice.

– Cât e ceasul?

– Mă tem că nici asta nu știu, reuși el să spună.

Clara țopăi ușor, încercând să-și aranjeze fustele. Acum îi acopereau picioarele, furându-i lui Henry plăcerea de a se delecta cu vederea pulpelor ei grațioase. Rămăseseră la vedere doar gleznele...

Erau doar niște glezne. Gleznele goale, subțiri, care în urmă cu câteva momente fuseseră înfășurate în jurul lui.

Henry strânse din ochi și încercă să-și amintească restul decretului privind datoria internă.

Dar nu reuși. Pentru prima dată în toți acei ani de când era membru în parlament, nu-și putea aminti vreun cuvânt din lege. Deși memorase pagini nesfârșite de legi, nu reușea să-și amintească nici un...

– Nu e bine, murmură Clara.

Cu siguranță nu era.

Clara se agita prin cameră, cu podeaua scârțâind sub pașii ei. Se opri în fața dulapului aflat în partea opusă a camerei. Deschise ușile și înșfăcă o rochie de un verde smarald, căptușită cu negru. Apoi lenjerie de corp argintie.

„Prin virtutea oricărei legi în vigoare, începând cu ziua a cincea din luna aprilie, o mie opt sute..."

Clara începu să se dezbrace.

– Ce faci? mormăi Henry.

– Cred că e evident, replică ea.

De fapt, chiar era. Mai mult decât evident. Clara se scutură, iar rochia ei elegantă căzu pe podea, într-o grămadă de mătase mov. Henry încercă să-și controleze privirea, mutând-o spre peretele opus. Numai că acolo era o oglindă, așa că îi văzu silueta aproape goală, exact când se întindea după marginea cămășuței pe care și-o trase peste cap. Henry își întoarse brusc capul, oferindu-i Clarei intimitate.

– Vreau să te asigur, spuse Henry pe un ton surprinzător de echilibrat, că în nici un moment, aseară sau în această dimineață, nu m-am comportat într-un mod nepotrivit...

„Deși am vrut să mă comport. Aproape că mi-am pierdut ultima fărâmă de autocontrol."

– Ah, ce liniștitor! spuse ea sec.

Henry se încruntă. Ce însemna răspunsul acela?

– Nu te îngrijora, șopti ea, acoperindu-și pieptul cu hainele. Nu aveam de gând să-ți întind o capcană ca să mă iei de nevastă...

– Te asigur, spuse el în timp ce încerca să evite a privi ispita, că nu m-am îngrijorat...

– Te tachinam, Lordul Decenței, spuse ea tărăgănat.

Îl tachina. Din nou. Se distra pe seama lui, a situației – probabil puțin din ambele. Până atunci, nimeni nu îndrăznise să-l tachineze. Se uită către această fermecătoare înflăcărată.

Și îngheță.

Corpul gol al Clarei Fără-Nume-de-Familie, reflectat în oglindă, era o demonstrație de perfecțiune feminină. Avea un trup de zeiță, cu rotunjimi apetisante.

Grăbindu-se spre noptieră, se întinse după ceasul de aur și porțelan pe care îl ținea acolo. Îl consultă și se lansă într-o tiradă de înjurături.

– E deja 9 dimineața! strigă ea.

Apoi lăsa ceasul de lux pe noptieră, se întoarse și continuă să se îmbrace.

Henry fu lovit direct în piept de o revelație: nu o deranjase că se trezise în brațele lui, ci că dormise până târziu.

– Poți să-ți miști degetele?

Henry își înclină capul:

– Să-mi mișc...

– Degetele, repetă ea, cu un ton plin de nerăbdare.

Clara își flutură falangele de la mâna dreaptă.

– Sunt prea umflate ca să...

– Degetele mele sunt bine, o asigură el.

Cea mai mare parte a corpului îi era umflată și învinețită, iar mâinile erau zgâriate de când fusese târât. Dar degetele și le putea folosi.

– Deeeeci... lungi Clara cuvântul.

La naiba, mintea încă îi era amețită după calvarul prin care trecuse în ultimele trei zile.

– Deci, repetă el, dându-și seama că suna ca un prostovan.

– Ai putea să mă ajuți cu asta?

Întorcându-se, Clara îi arătă spatele. Rochia de satin era desfăcută, expunând un spate îngust. Avea culoarea laptelui. Fiecare

centimetru din pielea expusă. Și Henry se luptă cu dorința de a o mângâia, de a-și afunda degetele în ea până la baza...

Clara își aplecă gâtul și se încruntă.

– Știu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuși să te descurci cu niște nasturi și niște șireturi.

Legile și gândul la parlament dăduseră greș, dar afirmația pe un ton de ușoară îngâmfare îi domoli pofta aceea pătimașă care îl stăpânea din momentul în care se trezise.

– Te asigur, spuse el înțepat, mutându-și picioarele pe marginea patului, că mă descurc... Pot... să închei niște nasturi și să leg șireturi.

– Asta rămâne de văzut, murmură Clara.

Henry își ridică mâinile și prinse rafinata dantelă franțuzească cu degete șovăielnice. Tremurul mâinilor lui nu avea legătură cu rănile suferite, ci cu frumusețea ispititoare din fața lui.

– Actriță? întrebă el la repezeală, mai mult ca să-și distragă atenția de la ea.

– Hm?

– Ești actriță?

Ar fi explicat hainele luxoase și prezența unor piese de mobilier scumpe la ea în apartament.

– Eu...

Se întoarse și îl privi cu tristețe. Dar slăbiciunea îi dispăru din ochi după numai o clipă, încât Henry avu senzația că își imaginase.

– Nu sunt actriță.

Ceea ce însemna probabil că era fie văduva vreunui negustor bogat, fie... Îndepărtă gândul. Nu voia să se gândească la modul în care o femeie care locuia în acea parte a orașului ajungea să dețină haine extravagante și mobilier de lux. Henry nu insistă să afle mai multe. Termină de încheiat șirul lung de năsturași.

– Ești gata, anunță el.

– Henry...

Și fără un cuvânt de mulțumire ori măcar să se întoarcă să-l privească, fermecătoarea lui infirmieră părăsi camera.

O clipă mai târziu, auzi zgomotul făcut de zăvorul greu, apoi o ușă trântindu-se. Plecase.

Un timp, rămase nemișcat.

Aceea fusese cu siguranță o premieră. De fapt, tot ce i se întâmplase în ultimele zile fusese o premieră.

De la atacul de pe stradă la momentele petrecute cu o femeie la ea în apartament.

Și se mai întâmplase ceva în premieră: o femeie îi dăduse ordine.

„Știu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuși să te descurci cu niște nasturi și niște șireturi."

Henry făcu o grimasă.

Și îl insultase. Da, fusese insultat de o femeie. Insulte pe care nici o altă femeie și nici un alt bărbat de pe lumea asta nu îndrăzniseră vreodată să i le arunce.

Și totuși, era revigorant că fusese tratat ca o persoană obișnuită. Bineînțeles, ar fi preferat să se bucure de aceste descoperiri fără să fi fost bătut până la sânge.

De pe culmile acelui romantism ridicol, Henry simți cum un strop de luciditate începe să i se strecoare în cap.

Acolo, cu Clara alături, sub îngrijirea ei, nu se gândise la bărbații care îl atacaseră. „Nu ți-ai permis să te gândești."

Când nu oscilase între somn și starea de inconștiență, se lăsase prins în atracția binefăcătoare a Clarei.

Cu ea plecată și atâta liniște în jur, se trezi năpădit de amintirea întâmplărilor oribile cărora le căzuse victimă.

A atacului nemilos lansat intenționat de acei tâlhari violenți.

Ceea ce i se întâmplase nu era foarte diferit de ceea ce pățise sora lui Lila, când fusese prinsă de masele de răzvrătiți.

Se uită la biletul pe care îl începuse, scris de mâna Clarei, dar pe care nu-l terminase și nu-l trimisese familiei. Se gândise să stea în acel apartament până când avea să se înzdrăvenească, pentru a nu-și îngrijora familia.

Dar un nou scop îi încolți în minte, care luă locul grijilor legate de familie: să aducă ordinea pe străzile acelea, care aveau atâta nevoie de acest lucru. Luă creionul de pe noptieră și, întorcând scrisoarea neterminată, Henry așternu pe hârtie câteva cuvinte.

Se forță să se ridice ușor pe picioarele încă instabile. Și, spre deosebire de încercările din zilele precedente, de data aceasta nu se prăbuși pe podea.

Henry se strâmbă.

„Trebuie să eviți mișcările bruște, altfel îți vor pocni cusăturile."

Începu să se spele cu gesturi pline de un calm controlat. Chiar și așa, fiecare rană protesta, dar el nu se opri. Își adună hainele,

spălate și frumos împăturite, dar care încă aveau urme de sânge. Se așeză pe scaunul pe care stătuse Clara și începu să se îmbrace.

Respira cu dificultate.

Se întinse după cizme. Își înghiți un geamăt de durere.

Transpirația i se prelingea de pe frunte pe obraji. Se prăbuși înapoi în scaun.

La naiba, îl durea peste tot!

„Știu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuși să te descurci cu niște nasturi și niște șireturi."

Și în timp ce, chinuit de durere, încerca să găsească drumul spre locuința lui din Mayfair, se trezi zâmbind.

Capitolul 8

Când Clara intră la Muzele, la puțin timp după aceea, fu întâmpinată de fețe încruntate.

De la Reggie, partenera ei de afaceri, și de la arhitect până la bărbații care lucrau pentru el și la artiștii de pe scenă. Clara se grăbi.

Și de ce n-ar fi fost supărați?

„Ai fost neglijentă. Ți-ai abandonat îndatoririle. Și asta din cauză că te jucai de-a infirmiera cu un conte afurisit."

– Știu, știu, spuse ea, sub formă de salut, în timp ce își scotea singura pelerină cu care mai rămăsese. Trecând printre mesele de lucru care împânzeau teatrul aglomerat, Clara se grăbi să-și întâlnească partenera de afaceri. Am întârziat! țipă ea ca să acopere zgomotul de ciocane și se încruntă când auzi sunetul făcut de pianul ușor dezacordat la care exersau artistele.

Încă ceva care trebuia reparat.

Reggie îi spuse ceva arhitectului. Acesta ridică un braț musculos.

La unison, toți muncitorii care lucrau prin diferite colțuri ale teatrului se opriră imediat.

„Splendid." O puseseră pe Clara în centrul atenției.

– Tu nu întârzii niciodată, spuse Regina când Clara ajunse la ea și la Martin Phippen, în centrul teatrului.

Rușinată, simți cum îi ardeau obrajii. Așa era, nu întârzia niciodată. Era în primul rând o femeie de afaceri. Fie că servise

în rolul de actriță, apoi în cel de curtezană, de matroană, înainte să-și găsească postul de șefă la Bârlogul Diavolului, spiritul de afaceri îi ghidase deciziile. Și fusese punctuală în toate ocaziile.

Reggie se încruntă și mai tare, uitându-se la obrajii Clarei.

– Unde ai fost?

– Am... „Am salvat un conte și l-am dus în apartamentul meu, ca să-și revină. În loc să vin la sala de spectacole, l-am îngrijit." Oricât de bună prietenă i-ar fi fost Reggie, Clara nu se simți în stare să-i spună ce se întâmplase. Pentru că s-ar fi ales cu mai multă îngrijorare și întrebări decât ar fi fost dispusă să accepte. Am avut niște probleme de rezolvat, spuse ea, uitându-se la Phippen, care tăcea în continuare.

Reggie o privi pe sub sprâncene.

– Legate de Muzele?

– Nu, altceva, o liniști ea.

Ceea ce nu era o minciună. Henry, contele de Waterson, devenise o problemă pentru Clara, o problemă pe care fusese nevoită să o rezolve. Henry, contele cu deliciosul său nas acvilin spart, cu stomacul plat și șoldurile înguste...

Phippen, arhitectul lor, își ridică mapa de piele, întrerupând acele gânduri necurate legate de pacientul ei.

– Și ai lipsit la întâlnirea de ieri.

Clara îi putea citi iritarea pe trăsăturile ascuțite ale feței.

– Cu toate lucrurile suplimentare pe care amândouă le-ați cerut, deja suntem cu două săptămâni în urmă. Iar când sunt în întârziere cu proiectul vostru, sunt în întârziere și cu proiectele care urmează.

Arătă cu mapa către muncitorii care priveau în tăcere schimbul de replici.

– Domnule Phippen, începu Reggie unul dintre discursurile ei mereu la obiect. Sunt sigură că...

– Înțeleg asta, domnule Phippen, spuse Clara cu acel ton senzual care făcea victime printre toți bărbații. Își plimbă degetul înmănușat de-a lungul corsajului împodobit cu bijuterii al rochiei. Promit că nu se va mai întâmpla, murmură.

Cu coada ochiului, o văzu pe Reggie cum o privea încruntată.

Fața lui Phippen devenise stacojie, în timp ce urmărea hipnotizat cum aluneca degetul Clarei în sus și în jos pe corsaj.

– Ai cuvântul meu... Era o metodă nerușinată – pentru cine cunoștea rușinea. Clara se aplecă și își puse buzele lângă urechea arhitectului. Nu se va mai întâmpla, promise ea.

Reggie îi dădu un cot în coaste, ceea ce îi smulse un geamăt, iar brațele îi căzură cuminți pe lângă corp.

Bărbatul se trezi ca din transă. Mapa îi căzu cu zgomot pe podea, iar el se repezi să o ridice. Reggie îi aruncă prietenei sale o privire amenințătoare:

– Gata, potolește-te! îi aruncă ea printre dinți.

Clara își duse mâna la piept, ca și cum s-ar fi simțit jignită.

– Dar nu am făcut nimic, răspunse ea șoptit.

Prietena ei ridică din sprâncene, semn că nu credea nici un cuvânt.

– Serios?

Ei bine, poate că făcuse ceva. Își folosise farmecele ca să vrăjească un angajat. Chiar și așa, nu avea de gând să-și ceară scuze. Totul pe lumea asta se reducea la a supraviețui. Și cum femeilor le fusese dată puțină putere – și încă mai puțină influență –, Clara se simțea îndreptățită să pună în practică orice tactică de supraviețuire.

Phippen se îndreptă și își deschise cu emfază mapa.

– Hm, după cum spuneam... Vorbea pe un ton grav, cu un oarecare accent din estul Londrei. Având în vedere situația neașteptată cu care se confruntă acest proiect, suntem deja în întârziere.

Arhitectul își concentra toată atenția asupra documentelor din mână, de parcă acolo ar fi avut răspunsul la toate întrebările din lume.

Clara zâmbi amuzată și se abținu să nu-i spună că, de fapt, ținea documentele cu susul în jos.

Reggie o avertiză din nou din priviri.

– Ce e? întrebă Clara inocentă.

– Încetează!

– După cum spuneam, reluă el, grăbindu-se să-și îndrepte hârtiile, ne-am confruntat cu o serie de piedici neașteptate.

Piedici. Da, avuseseră destule. De la început, încă dinainte ca acel arhitect cunoscut să accepte un proiect de la două femei care aveau fonduri limitate. De când fusese escrocată de un bărbat blestemat care juca rolul de stăpân și își pierduse economiile ei de o viață. Ura o făcu să-și încleștеze mâinile în pumni pe care îi strânse până la durere.

– După cum știți, când am lărgit scena, podeaua din față s-a prăbușit. Încă aștept lemnul pe care l-am comandat.

Cu mâna liberă își dădu jos pălăria și își șterse fruntea ușor transpirată.

– Mai e o problemă cu candelabrele...

Ca la un semn, toți își ridicară privirea spre gaura măricică din tavan. Era acoperită cu o folie specială ca să nu plouă în interior, iar materialul transparent lăsa soarele să pătrundă prin gaura de aproape un metru.

Clara simți cum i se strânge stomacul.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Locul ăsta e bântuit, asta s-a întâmplat, strigă din zona centrală a scenei Maeve O'Beirne, o mare actriță pe vremuri, acum trecută bine de prima tinerețe.

– Oh, taci, Maeve, nu există locuri bântuite! răspunse Clara tare, ca s-o audă tinerele artiste speriate care se învârteau pe lângă bătrână. Hai, întoarceți-vă la treburile voastre! Ar trebui să repetați!

– Cum să repeți într-un loc bântuit?

Când juca roluri secundare pe lângă mama Clarei, Maeve era superstițioasă, dar cu timpul devenise de-a dreptul stranie.

– Nu mă face să te trimit înapoi la teatrul de pe Drury Lane, o avertiză Clara.

Maeve pufni.

– Nu mă alungi tu pe mine!

Nu, n-ar fi alungat-o. În primul rând, pentru că duceau lipsă de artiști. În al doilea rând, din slăbiciune, căci femeia aceea în vârstă îi fusese cândva ca o a doua mamă. Din momentul în care bătrâna apăruse la Muzele, Clara știuse că nu o putea refuza.

Cu un oftat exagerat, Maeve bătu din palme o dată, și toate celelalte artiste se adunară în jurul ei.

Clara așteptă câteva clipe, până când cele cinci artiste fură total absorbite de repetiții, și se întoarse să discute cu Reggie și arhitectul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou, de data aceasta pe un ton scăzut.

Discuțiile fără sens despre teatre bântuite și ghinioane erau cu siguranță ultimele lucruri de care avea nevoie.

– A fost ghinion, ce să fie altceva?! spuse Phippen, ridicându-și mapa spre tavan. Vedeți acolo?

Clara și Reggie își dădură capetele pe spate.

– S-a dovedit că bârna de care am atârnat candelabrul nu era prea solidă. Din cauza unei găuri mai vechi în acoperiș, s-a infiltrat apa. Bârna avea ceva ani, apoi a putrezit din cauza ploii, ceea ce a slăbit-o.

– Și a căzut cu tot cu candelabru, lăsând o gaură în tavan, încheie Reggie.

– Exact, o aprobă Phippen, în timp ce își îndesa pălăria înapoi pe cap. Bineînțeles, mai e problema bârnei care trebuie înlocuită, la fel și candelabrul.

Dinții Clarei scrâșniră în timp ce calcula în minte cât le-ar fi costat candelabrul și lucrarea. În plus, mai era problema timpului necesar.

– Cât va dura?

Arhitectul cel îndesat își trecu o mână peste obrazul nebărbierit, care avea nevoie disperată de un brici.

– Vreo două săptămâni.

– Două săptămâni?! răcni Clara, încât atrase din nou spre ea toate privirile artistelor de pe scenă.

Reggie le răspunse cu un zâmbet și un fluturat de mână. Aștepta până când grupul își concentră din nou atenția la numărul pe care îl repetau.

– S-ar putea să fie gata mai devreme, explică Phippen. Cel târziu două săptămâni, sper. Când am spus asta, am luat în calcul posibilele întârzieri provocate de vreme, adaugă el, ca și cum mai era nevoie de vreo clarificare în privința ploilor care cădeau în Londra. În condițiile actuale și având în vedere problema de structură apărută în urmă cu câteva zile și că nu am avut timp să decid cum urmează să procedez, sunt...

– Paisprezece zile, murmură Reggie și oftă.

Un oftat care o umplu pe Clara de un val de vinovăție. Reggie îi spusese de curând că era însărcinată. Avea grețuri și era epuizată. Iar Clara își asigurase prietena că avea să se ocupe de supravegherea proiectului în acea săptămână.

Numai că, în lipsa ei, Phippen o convocase pe Reggie.

Clara își dezamăgise prietena.

Din cauza unui gentleman, nimeni altul decât Henry, un străin pe care îl culesese de pe străzi.

– Va fi bine, Clara, spuse Reggie apucând-o de mână și strângând-o ușor, oferindu-i iertarea și alinarea pe care Clara nu le merita. Asta e, mai așteptăm două săptămâni, nu avem ce face.

În timp ce Phippen își desfăcu mapa și începu să lucreze la noile planuri, gândurile Clarei începură să o ia razna. Ochii ei, încă obosiți din cauza celor două nopți lipsite de somn, se mutară la femeile de pe scenă.

„Încă două săptămâni."

Da, erau doar paisprezece zile. Dar se adăugau la timpul deja pierdut cu problemele întâmpinate la renovarea scenei și a podelelor.

Orice zi care le amâna deschiderea teatrului era altă zi care le ținea departe de independență. Reggie, căsătorită cu unul dintre cei mai de succes patroni de săli de jocuri de noroc din Anglia, se bucura de o anumită stabilitate financiară. Dar asta nu avea legătură cu proiectul lor de a deschide și a susține o afacere pe cont propriu. Investiția lor însemna un colac de salvare pentru multe femei. Dar, până să deschidă, artistele erau nevoite să muncească în două locuri. Mergeau și la cluburile și teatrele unde lucrau, dar și la Muzele. Cele care încă aveau o slujbă undeva.

– Nu!

Phippen se opri din vorbit în mijlocul unei propoziții.

Clara se așeză în fața arhitectului și a partenerei sale de afaceri.

– Am pierdut deja prea mult timp!

Și bani. Și aceștia erau o problemă.

– Clara! începu prietena ei.

Nu o lăsă pe Reggie să susțină noul plan de construcție.

Clara merse până în dreptul găurii din tavan.

– În regulă. Înțeleg că asta nu are cum să rămână așa, dar sunt sigură că închiderea tavanului și adăugarea altei bârne nu e singura soluție.

Alt arhitect, de fapt orice alt bărbat, s-ar fi simțit ofensat să asculte cum îi sunt contrazise planurile de o femeie. La urma urmei, câți bărbați refuzaseră proiectul celor două femei ori le ceruseră prețuri exorbitante?

– La ce te gândești? întrebă Phippen.

Clara lăsă capul pe spate și măsură spațiul cu mâinile în aer.

– Am trăit... adică am fost într-o clădire care avea o porțiune de tavan scoasă, iar în locul acela fusese pusă o fereastră.

Phippen își prinse bărbia în mână.

– O lucarnă, spuse el gânditor. Ar putea merge.

Ea vru să scoată un strigăt de ușurare și de triumf, dar fu înăbușit câteva secunde mai târziu.

– Și dacă ținem spectacole ziua, așa cum discutasem inițial? îi aminti Reggie.

Spectacolele de după-amiază, care nu aveau loc la alte săli, ar fi fost o oportunitate de a-și suplimenta veniturile și de a deschide teatrul pentru persoane care poate nu și-ar fi permis prețul de intrare la spectacolele de seară.

– Dacă avem lucarne, nu putem controla luminile pentru piese.

Clara își rodea o unghie. Nu, n-ar fi mers.

– Pot face un sistem de închidere cu un fel de cortină pe care s-o tragem peste fereastră, la nevoie.

Se uitară către arhitect.

Phippen își scosese deja caietul de schițe. Luă o bucată de cărbune pe care o ținea după ureche și se apucă să creioneze. Degetele sale zburară cu repeziciune pe hârtie și încropiră un model al tavanului. Câteva momente mai târziu, le oferi schița făcută rapid, dar impresionant de detaliată, spre inspecție.

Clara analiză propunerea, apoi îi dădu schița lui Reggie. Aceasta se uita când la schiță, când la tavanul de deasupra.

– Bineînțeles, va fi nevoie să punem mai mult de o lucarnă, adăugă Phippen, bătând cu degetele peste desen. Echilibrul este important, spuse el cu un zâmbet știrb. Altfel va arăta ca și cum am încercat să ascundem ceva, nu ca un proiect bine gândit.

– Sună bine, murmură Reggie, returnându-i caietul lui Phippen. Ar mai fi alte motive de îngrijorare?

– Podeaua de stejar. Lemnul e mai scump decât fusese prevăzut inițial. Și se adaugă costul modelului special pe care l-ați dorit pentru parchet.

Clarei nu-i scăpă faptul că bărbatul vorbea despre asta la trecut.

– Vă va costa peste bugetul pe care îl aveți.

– La naiba! *Nimic* nu poate fi bine? murmură Clara. Își simțea gâtul tensionat din cauză că dormise chircită lângă corpul surprinzător de bine clădit al unui lord, dar și din pricina afacerii din ce în ce mai complicate în care se băgase. Brațele îi căzură pe lângă corp. Cu cât depășim bugetul?

Phippen întoarse încă o dată mapa.

Clara înjură cu voce tare, ceea ce o făcu pe Reggie să ofteze și mai adânc.

Numai că, obișnuit cu acest fel de limbaj, arhitectul nici măcar nu clipi la auzul vorbelor dure pronunțate de buzele Clarei.

„Spre deosebire de Henry." În totalitate cuviincios și dedicat responsabilităților și etichetei, contele de Waterson ar fi fost scandalizat de o asemenea ieșire. „Dar așa-zisul gentleman a tras cu ochiul la tine, în oglindă. Încetează să te mai gândești la el! Ai alte probleme asupra cărora trebuie să te concentrezi."

Alungând gândurile legate de gentlemanul convalescent de la ea din apartament, își concentră toată atenția asupra celor mai recente probleme care apăruseră la sala de spectacole în care investise.

– Ce poate fi făcut?

– Covoarele rămân cea mai accesibilă opțiune din punctul de vedere al prețului.

– Ce poate fi făcut pentru a păstra parchetul, la asta mă refeream! izbucni Clara.

– Ați putea să luați în considerare niște covoare de lână...

Având în vedere că domnul Phippen nu era obtuz, iar până atunci se dovedise dornic să facă așa cum voiau ele, Clara își dădu seama că într-adevăr nu exista nici o soluție pentru a păstra parchetul.

Reggie îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

– Vom alege covoarele.

Cuprinsă de frustrare, Clara ridică din umeri la mângâierea prietenei sale.

– Și ce se va întâmpla când lumea va veni cu cizme înnoroiate? Fără să o lase pe Reggie să răspundă, Clara continuă, întorcându-se spre Phippen: Sau când încălțările ude vor lăsa urme pe covoare? Având în vedere vremea veșnic umedă din Londra, situațiile expuse de Clara erau inevitabile. Acum economisim niște bani, dar cu timpul covoarele se învechesc, se rod și trebuie înlocuite.

– Când vom ajunge la asta, vom avea profit și ne vom permite să reinvestim, spuse Reggie, iar regretul din tonul ei, în timp ce o privea în ochi, o făcu să-și dea seama că nu mai era cale de întoarcere.

– Mai e ceva, domnule Phippen?

El ezită.

O cuprinse o stare de alertă, o reacție venită din toți anii în care învățase să citească vorbele ascunse în răspunsurile oamenilor.

– Ce este?

– Cineva a spart o fereastră. „Din nou."

Clarei i se strânse stomacul.

– Care fereastră? întrebă ea, deși știa răspunsul dinainte ca el să i-l confirme.

– A dumitale. Probabil e doar o coincidență, încercă el să o liniștească, în timp ce își punea creionul înapoi după ureche.

Din acest punct de vedere, ea și contele se potriveau. Amândoi trăiau într-o lume... cu ferestre sparte.

– Nu este o coincidență. Cine a aruncat acea cărămidă știa foarte bine ce face.

Reggie se uită la ea cu atenție:

– De ce spui asta?

– Pentru că nu cred în coincidențe. Pentru că în mahalaua aia sunt atât de multe clădiri nevandalizate. Pentru că este...

„Fereastra mea... Dacă e el din nou?"

Dacă se întorsese? Își încleștă din nou mâinile. Nu. Nu avea cum să fie el. Trecuseră anii. Cu siguranță uitase de ea.

A uitat?

– Clara? întrebă prietena ei, punându-i o mână pe umăr.

Ea tresări speriată.

– Ce s-a întâmplat? continuă Reggie.

– Cineva a făcut asta, deși știa că riscă să fie descoperit, având în vedere că sunt bărbați și femei care intră și ies toată ziua din clădire.

– Poate că e fostul proprietar? încercă Reggie. S-a plâns că l-am escrocat cu clădirea asta.

„L-am escrocat." Clara scoase un sunet de exasperare.

Să acuzi o femeie pentru că tu ai luat decizii proaste – o reacție tipică din partea unui bărbat.

– El a fost cel care a decis să vândă! Dar explicația prietenei sale tot nu avea sens. Mai mult decât atât, i-a vândut lui Broderick. Așa că furia lui ar trebui să fie îndreptată spre soțul tău.

– Poate mă percepe ca pe o parte a soțului meu? mai încercă Reggie.

Pentru că da, așa gândeau oamenii în lumea în care trăiau. Dar nu fusese spartă de două ori fereastra lui Reggie.

– Nici nu mai contează, în acest moment putem doar să speculăm. Aș sugera să punem pe cineva de pază afară. Cel puțin dimineața devreme, când nu e nimeni în clădire, spuse Phippen.

Stomacul Clarei se revoltă. Deci altă cheltuială.

– Broderick poate să ne trimită pe unul dintre paznicii lui, spuse Reggie. Când buzele Clarei se pregătiră să protesteze, prietena ei o opri: Preferi să continuăm să reparăm la nesfârșit intrarea în foaier? i-o tăie Reggie.

Bineînțeles că nu. Dar nu voia acte de caritate din partea nimănui. Investiția aceea era singurul lucru pe care îl făcuse fără ca un bărbat să intervină ori să se implice. Și în momentul în care ele primeau ajutor, Clara redevenea ceea ce fusese mereu: o femeie a cărei existență stătea în mâinile unui bărbat.

– Bine, cedă Clara fără entuziasm. Dar numai un paznic, nimic mai mult!

– De acord, spuse repede Reggie, ca și cum s-ar fi temut că prietena ei se putea răzgândi.

– Mai este vreo problemă, domnule Phippen? se adresă Clara arhitectului.

Acesta clătină din cap.

– Nu, asta e tot.

„Deocamdată."

Își dădu clar seama de asta, ca și cum arhitectul ar fi spus-o cu voce tare. Pentru că în orice proiect de construcție mereu apăreau probleme, iar costurile creșteau. După ce solidul Phippen plecă și activitatea din teatru fu reluată, Reggie se uită la ea.

– Clara, știu că ești hotărâtă...

– Nu, zise Clara tăios.

Prietena ei își ridică întrebător sprâncenele.

– Nici nu m-ai lăsat să spun ce aveam de zis...

– Nici nu trebuia, știu despre ce e vorba. Urma să sugerezi să împrumutăm bani de la soțul tău.

Obrajii lui Reggie se înroșiră de vinovăție. Deci Clara avusese dreptate.

– Nu vreau banii soțului tău, Reggie. Trăgându-se mai aproape pentru a nu fi nevoită să țipe ca să acopere zgomotul care umplea din nou teatrul, Clara îi șopti la ureche: Am hotărât că facem asta prin propriile forțe.

– Poate fi un împrumut, insistă cealaltă femeie. Deja am... începu Reggie, dar închise repede gura.

Deja vorbise cu soțul ei. Clara își trase mănușile și le lovi una de alta.

– Spune, Reggie, Broderick Killoran ți-ar fi dat ceva dacă nu erați căsătoriți? Urmă un moment de ezitare, dar pentru Clara fu de ajuns. Nu. Voi răspunde eu pentru tine. Nu ți-ar fi dat. Știm că, înainte să cumpărăm teatrul, l-a achiziționat el și s-a gândit să ni-l dea la un preț mai mare.

– Atunci a fost altceva, murmură prietena ei.

– Deja m-am lăsat convinsă să accept un paznic de la Bârlogul Diavolului. Să accept mai mult? clătină Clara din cap. Nu voi face asta, Reggie.

– Ești mai încăpățânată decât Dumnezeu, murmură Reggie, imitând una din expresiile favorite ale Clarei.

– O vom rezolva, îi spuse Clara, aruncându-i o privire lungă. Vom reuși.

Îndesându-și mănușile în buzunarul din față, Clara începu să se plimbe prin teatru, trecând pe lângă actrițele care repetau o adaptare agonizant de dramatică a piesei *Iubire într-un sat*. Clara consideră că era momentul să atace altă problemă cu care se confruntau și care nu avea legătură cu renovarea teatrului.

– Ne trebuie actori.

Reggie alergă să o prindă din urmă și își potrivi pasul cu ea.

– Avem...

– Avem artiste, dar ne trebuie și bărbați pentru rolurile masculine. Altfel, nimic din ce am făcut nu ar avea sens. O piesă despre o femeie și logodnicul ei în care nu există un actor care să joace rolul logodnicului... comentă Clara, arătând cu mâna că asta ar fi însemnat sfârșitul pentru teatrul lor.

– Dacă am lua un împrumut de la Broderick...

Clara știa cât de repede capitula Reggie.

– Deja am spus nu, Reggie, îi aminti ea, în timp ce intra în biroul pe care îl avea în spatele scenei.

– Dacă nu renunți la orgolii și nu accepți ajutorul, vom continua să ne chinuim.

Clarei îi era mai ușor să accepte reproșurile lui Reggie decât dorința ei de a primi sprijin din partea unui bărbat.

– Și în afară de asta... Reggie se opri și țipă scurt: Clara, mâna ta!

Fără să clipească, urmări privirea speriată a lui Reggie și își înghiți o înjurătură.

– Nu-i nimic, spuse Clara, ascunzându-și mâna la spate.

Neconvinsă, Reggie încercă să o prindă de mână. Clara se mută, astfel încât Reggie să nu o ajungă.

– Am zis că nu-i nimic!

– Dacă nu era nimic, nu-ți ascundeai mâinile de mine.

Reggie se furișă prin spatele ei și o apucă de încheietură.

Se uitară împreună la sângele uscat de pe mâinile Clarei. Cumva, în acea dimineață, între momentul în care se trezise în brațele lui Henry și cel în care se îmbrăcase în grabă, se murdărise de sângele lui pe mâini.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Reggie încet.

– Nu știu.

– Clara! o imploră prietena ei în timp ce căuta sursa sângelui, dar pe care nu avea cum să o găsească, pentru că aparținea altei persoane. Ăsta e motivul pentru care ai lipsit în ultimele trei zile?

– Două zile, azi doar am întârziat, mormăi Clara. Totul e bine, promise ea, încercând iar să-și ascundă mâinile. Nu sunt rănită.

Reggie o apucă și mai strâns de mână.

– Nu sunt doar partenera ta de afaceri, Clara, sunt prietena ta. Spune-mi ce s-a întâmplat, te pot ajuta. Pentru asta sunt prietenii. Tu ești cea care mi-a spus asta.

Da, ea îi spusese, pe vremea când Reggie era îndrăgostită fără speranță de patronul de jocuri de noroc Broderick Killoran, care nu avea ochi pentru ea. Clara îi propusese atunci să plece împreună și să înceapă o viață nouă în altă parte.

– Te rog, Clara...

De data aceasta, reuși să-și scoată degetele din strânsoare.

– Nu mi se întâmplă nimic și nici nu mi s-a întâmplat.

„Mincinoaso! Felul în care a intrat Henry în viața ta nu e *nimic*."

Nu putea și nici nu voia să o mintă pe Reggie. Așa că se gândi să-i spună câte ceva.

– Păi, am dat pe stradă peste un bărbat care era victima unui atac...

– Poftim?! exclamă speriată Reggie, punându-și palma la gură, ceea ce îi aminti Clarei că prietena ei dusese o viață mai blândă, mai rafinată, care nu fusese ștearsă în totalitate de timpul pe care și-l petrecuse în St. Giles.

– În urmă cu două zile și jumătate... începu Clara.

Și îi povesti cum fusese martoră la atac, cum îl salvase și cum îl îngrijise apoi pe bărbat. Dar omise să precizeze că acesta era un nobil.

Reggie se muta de pe un picior pe altul.

– L-ai îngrijit.

Clara se rușină.

– Da, l-am îngrijit. „Și încă îl îngrijesc."

Ce spunea despre ea ca persoană și prietenă faptul că nu se gândise la cei care se bazau pe ea în timp ce îl îngrijise pe Henry? Și mai ales ce spunea despre el, un bărbat care, în ciuda faptului că fusese bătut, se gândea doar la rudele lui?

– De ce nu mi-ai spus? insistă Reggie. Te-aș fi ajutat.

Exact din acel motiv nu-i spusese.

Reggie o privi pe sub gene.

– De ce *nu* ai spus nimic? repetă ea, cu ochii ei albaștri plini de suspiciune. Și de ce am senzația că îmi ascunzi ceva?

Clara simțea că deja își îngrijorase prietena mai mult decât era cazul. Nu plănuia s-o încarce și cu faptul că încă îl ținea pe conte la ea în apartament.

– Chiar nu a fost mare lucru, Reggie. Am îngrijit nenumărate femei și nenumărați bărbați înainte. Acum trebuie să avem în primul rând grijă de tine și de pruncul tău.

Reggie, din reflex, își puse o mână pe burta care începea să se rotunjească.

– O femeie poate să fie și mamă, și prietenă. Nu trebuie să faci totul de una singură. Nu cu sala noastră de spectacole. Nu cu străinul pe care l-ai găsit.

– Știu.

Răspunsul ei veni rapid. O încercare mai degrabă de a o opri pe Reggie să se implice în situația aceea. Fusese mereu singură. Și așa avea să rămână.

– Domnișoara Winters?

Clara și Reggie se uitară în direcția celei care venise să le abordeze. Era Belle, cea mai frumoasă și mai talentată dintre artiste.

– Ce s-a întâmplat, Belle? o întrebă Clara pe tânără.

Mică, abia trecând de 1,50 metri în înălțime, avea o piele și un păr blond care o făceau să pară ca din altă lume. La teatrul

din Drury Lane ar fi fost imediat remarcată de vreun lord și transformată în jucăria lui.

– Ne întrebam dacă am putea recapitula, în ordine, toate piesele. Există anumite păreri că... murmură ea cu o voce melodioasă.

Obrajii tinerei se înroșiră.

– Care sunt acele păreri? o chestionă Clara.

– Că ordinea actorilor ar trebui schimbată.

Tânăra oftă. Pe scurt, nimeni nu voia piesele de la mijloc. Toate râvneau scenele de deschidere și pe cele de final.

– Vin imediat!

Cealaltă femeie încuviință din cap și plecă în grabă, lăsându-le iar singure pe Clara și pe Reggie.

– Și bărbatul acela o să-și revină? atacă Reggie din nou subiectul străinului găsit pe stradă.

O învălui din nou frica aceea obsedantă care se instalase în ea de când îl culesese de pe stradă și-l dusese la ea în apartament. Avea Henry să supraviețuiască? Dar de data asta frica nu mai venea din faptul că se temea de ce avea să i se întâmple ei. Ci dintr-un fel de tristețe la gândul că îl putea pierde. Un bărbat care prefera să se recupereze în apartamentul ei micuț și modest, nu în locuința lui luxoasă, doar pentru a nu-și îngrijora familia.

„Nu pot să mor..."

Supoziția lui arogantă că ar fi mai presus de moarte, faptul că el era sigur că avea să trăiască o liniștea într-un fel pe Clara. Bărbații pentru care jucase în trecut rolul de amantă fuseseră slabi: toți așteptau să fie încurajați și să li se spună cât erau de grozavi și de puternici.

– Clara? îi întrerupse Reggie gândurile.

– Da, el va fi bine.

– Mă bucur. Dar promite-mi că, dacă vei avea nevoie de ajutor în vreun fel, îmi vei spune.

– Ai cuvântul meu, îi promise Clara.

– Fugi! spuse Reggie, împingând-o ușor de la spate. Du-te și vezi ce se întâmplă cu el! Mă ocup eu de problemele de aici.

Și totuși, Clara ezită.

– Ești sigură?

– Fugi! o încurajă Reggie cu un zâmbet.

Clara își puse mănușile și plecă de la Muzele cu pași măsurați. Dar, în momentul în care ieși din raza vizuală a lui Reggie, o luă la fugă pe străzi până ce ajunse la apartament.

Gâfâind din cauza efortului, Clara fu surprinsă de liniștea cu care o întâmpină apartamentul.

Inima i-o luă razna. Închise ușa în urma ei.

– Henry? strigă ea.

Singurul răspuns la întrebarea ei fură zgomotul trăsurilor și strigătele oamenilor de pe stradă. O senzație de neliniște îi făcu inima să bată atât de tare, încât simțea că îi sparge pieptul. Fugi spre dormitor și se opri în ușă.

Măsură camera din priviri și își dădu imediat seama.

„A plecat."

El... plecase?

Asta își dorise din momentul în care el devenise o povară. Și totuși, nu se așteptase ca el să plece așa repede. Mai ales că insistase să-l lase să rămână în apartament.

– Ce bine! spuse ea cu voce tare, îndreptându-se spre patul încă mototolit în locul unde el dormise în ultimele zile. Acum poți să-ți vezi de treburile tale fără să te îngrijorezi că un conte își va da duhul la tine în casă.

Și totuși, de unde venea acest regret pe care îl simțea?

– Nu fi prostuță, murmură Clara, lăsându-se pe marginea saltelei. Bineînțeles că nu voiai să...

Privirea i se opri pe o scrisoare sprijinită de un pahar gol.

Smulse biletul și citi rândurile scrise elegant:

Clara,

Apreciez enorm generozitatea cu care m-ai îngrijit în aceste ultime zile. Primește, te rog, scuzele mele sincere pentru că te-am deranjat. Și te rog acceptă acest cadou ca dovadă a recunoștinței mele.

Henry

Clara întoarse hârtia pe o parte și pe alta, apoi o lăsă jos. Și îngheță.

Razele de soare care se strecurau prin fereastră se reflectau pe capacul ceasului scump de buzunar pe care Henry i-l lăsase.

El plecase.

Clara începu să facă ordine în apartament, apoi se spălă. Iar în acest timp, reuși să recunoască adevărul față de ea însăși. Până atunci, când fusese în compania unor bărbați, relația fusese de natură sexuală. Cu Henry fusese diferit. Se simțise minunat să petreacă timp și să discute cu un bărbat inteligent, care nu încerca să se folosească de corpul ei. Dar ea ajunsese să aprecieze acel lucru doar după plecarea lui.

Capitolul 9

– Oh, Dumnezeule, vei muri!

Henry se strâmbă.

Era ceva care îi trecuse și lui prin cap de multe ori în timpul și după atacul din St. Giles. Cu tâmplele pulsând de o durere pe care atitudinea exagerată a mamei lui, contesa de Waterson, nu făcea decât să o accentueze, Henry aproape că și-ar fi dorit să fi murit.

Aproape.

– Te asigur că nu sunt pe moarte, încercă el din nou să-și liniștească mama.

O mai asigurase de asta de opt ori în ultimele minute, dar efectul fu și de data asta același: o rundă de lacrimi și smiorcăială.

Cât de diferite erau femeile! Înainte să o întâlnească pe Clara Fără-Nume-de-Familie, avea senzația că toate femeile reacționau... ei bine, exact cum reacționa în acel moment contesa de Waterson. De aceea își întârziase întoarcerea acasă. Și mai că regreta decizia de a fi revenit.

– Mamă, nu am nici o intenție să mor, spuse Henry pe un ton rece, în timp ce Quimbley, doctorul familiei, se foia în jurul patului, încercând fără succes să ajungă la căpătâiul lui Henry, fiindcă toate căile de acces erau blocate de contesa de Waterson.

– Arăți ca și cum ești pe moarte, izbucni contesa în noi sughițuri de plâns.

„Le faci un deserviciu femeilor din viața ta, milord. Femeile nu au nevoie să fie cocoloșite. Trebuie să li se spună adevărul și să fie lăsate să acționeze cum doresc, fără amestecul altcuiva."

Înțelepciunea Clarei nu se aplica însă cu succes în cazul familiei lui. Când se întorsese, fusese întâmpinat cu lacrimi de surorile mai tinere și cu sughițuri incoerente de plâns de către mama lui.

– Nu voi muri, repetă Henry.

„Tipic bărbaților aristocrați: să creadă că pot controla moartea."

– Cum poți să râzi într-o asemenea situație, Henry Winston James March al V-lea?

„Presupun că ilustrul prenume pe care îl porți vine de la unul dintre regii englezi care s-au numit Henric."

– De ce zâmbești? întrebă din nou, exasperată, contesa. Apoi se întoarse spre medicul familiei: Quimbley, de ce zâmbește?

– Mă tem că nu pot spune, milady.

Vocea bătrânului doctor tremură din cauza vârstei când îi răspunse contesei, înainte să facă o nouă încercare de a trece de ea.

Henry o ignoră, cu gândul la persoana care avusese grijă de el în ultimele zile.

Clara ar fi ordonat ca mama lui să părăsească încăperea, ar fi trântit ușa după ea și ar fi tras zăvorul, ca măsură de precauție. Și, cu siguranță, nu și-ar fi cedat locul de lângă Henry, punând îngrijirea lui mai presus de bunele maniere.

Și, cu toate că îl durea îngrozitor gura de câte ori își mișca buzele, Henry zâmbi și mai tare.

– Te rog, spune-mi că nu ți-ai pierdut mințile! Contesa de Waterson își acoperi fața cu mâinile. Nu... nu... s-a smintit, nu-i așa, Quimbley? întrebă contesa printre hohote de plâns.

– Nu s-a smintit, garantă doctorul cu vocea lui nazală.

Era încă destul de înțelept ca să știe ce voia contesa să audă de la el.

– Deși, sincer vorbind, nu ai de unde să știi, bolborosi Henry, cu saliva curgându-i pe bărbie și buzele umflate care începuseră să-i sângereze din nou. Încă nu mi-ai evaluat starea de sănătate, Quimbley!

Contesa și doctorul se holbară la el de parcă lui Henry tocmai îi crescuseră două capete.

– Ne... ne... Mama lui Henry își coborî vocea până la o șoaptă ridicol de puternică. Ne *tachinezi*?

După oroarea din ochii ei, ar fi putut la fel de bine să-l acuze de înaltă trădare.

Henry se întinse mai bine în pat.

– Știi ceva? Cred că da, vă tachinez.

Mama lui izbucni într-un nou hohot de plâns.

– Și-a pierdut... și-a pierdut...

– Cred că ai vrut să spui mințile?

– Mințile! hohoti din nou contesa, vocea ei acoperind toată camera. A fost rănit la cap...

Nimeni nu mai vorbise vreodată despre el ca și cum nu s-ar fi aflat în încăpere. Și asta îl irita. Cu atât mai mult cu cât...

Grimasa care îi scăpă îi deschise din nou rana de la buză. Apăsă cu lavaliera pielea care sângera. Asta gândeau oamenii despre el? Nu, și mai rău: așa gândea propria mamă? Că era atât de plictisitor încât, dacă făcea o glumă, trecea drept smintit?

– I-aș sugera Excelenței Voastre să iasă puțin din cameră, ca să pot verifica rănile lui Lord Waterson, o abordă doctorul pe contesă.

Mama lui își recăpătă brusc controlul.

– Dar deja le verifici, Quimbley!

Doctorul mic și îndesat clipi lent.

– De fapt, mamă, Quimbley nici n-a apucat să ajungă lângă pat, îi spuse Henry cu o ușoară răutate în glas.

Cum nu-și dăduse seama până acum cât era de amuzant să o tachineze pe femeia aceea scorțoasă?

Contesa își încrucișase brațele la piept și se uită când la Henry, când la doctor.

– Nu plec nicăieri, declară contesa.

– Atunci ne aflăm într-un impas, mormăi Henry de sub lavaliera de la gură. Pentru că nu am nici o intenție să mă dezbrac până la piele în fața mamei mele.

Obrajii contesei se făcură stacojii. Apoi, cu sprâncenele ridicate până la rădăcina părului, se întoarse și părăsi camera.

În momentul în care contesa trânti ușa, Henry închise ochii.

– Mulțumesc, milord.

– Nu sunt vreun sfânt, Quimbley, răspunse el pe un ton măsurat și forțându-se să deschidă ochii. Am făcut-o pentru binele amândurora.

Și, surprinzător, pentru prima dată de când îl cunoștea, ochii doctorului se umplură de o sclipire amuzată.

– Îmi permiteți?

Medicul deja trecuse la treabă, întinzând mâna spre marginile rupte ale cămășii pătate de sânge pe care o purta Henry.

„Știu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuși să te descurci cu niște nasturi și niște șireturi."

– Mă descurc.

Quimbley, rămas cu degetele în aer, se uită la el șocat.

– Poftim?

– Mă descurc să-mi scot cămașa. Ba m-am și îmbrăcat singur în această dimineață, spuse Henry șoptit.

– Dumnezeule, domnule...

Henry nu-și putu da seama dacă exclamația doctorului fusese un fel de apel la divinitate sau o formă de adresare. Se ridică și își trase cămașa zdrențuită peste cap. Doctorul desfăcu bandajul cu care Clara îi înfășurase mijlocul.

Quimbley rămase mut câteva secunde.

– Oh...

– Nu e prea liniștitor când propriul doctor se arată îngrozit, rosti Henry sec.

Așezându-și ochelarii mai bine pe nasul borcănat, Quimbley începu să atingă cusăturile îngrijite cu care Clara îi închisese rana.

„Spune-i să nu te lase să sângerezi, să țină rănile curate și să-și spele mâinile. Și vei fi bine", își aminti Henry cuvintele femeii care îl îngrijise.

Ridică o mână:

– Aș vrea ca mai întâi să-ți speli mâinile, doctore...

Quimbley deschise și închise gura de câteva ori, fără să reușească să spună nimic. Și apoi zise:

– Da, da, bineînțeles, milord.

Suflecându-și mânecile, bătrânul doctor se apropie de ligheanul care fusese umplut cu apă de servitorii atenți din momentul în care Henry intrase pe ușă împleticindu-se, în urmă cu o oră. Quimbley își clăti mâinile, se șterse cu un prosop frumos împăturit, apoi se întoarse la pacient. Fără să spună nimic, cu fruntea încruntată de la concentrare, medicul pipăi marginile rănii.

– Ai o mică inflamație, dar cusătura făcută de cel care ți-a închis rana este excelentă.

„Cel. Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente și descurcărețe."

Lui Henry îi stătu pe vârful limbii să-i dea Clarei creditul cuvenit pentru cusătură. *O femeie* fusese cea care îl scăpase de atacatori și care, de asemenea, îl salvase de la moarte, tratându-i rănile.

Dar nu orgoliul masculin rănit îl făcu pe Henry să tacă, ci gândul că o asemenea informație ar fi ajuns inevitabil la urechile mamei sale.

După ce termină cu inspectarea rănii, doctorul Quimbley își îndreptă atenția spre fața rănită a lui Henry.

– Tț, tț, tț, făcu loialul doctor, clătinând din cap din când în când, Henry forțându-se să rămână nemișcat, în timp ce Quimbley îl apăsa și îl împungea.

– Nasul dumneavoastră, milord... Mă tem că... încercă să spună medicul, cu o voce sugrumată, mă tem că...

– E spart? îl ajută Henry, arcuind o sprânceană, ceea ce îi făcu capul să zvâcnească și mai rău.

– Da, e spart. Și aveți o contuzie mare pe partea din spate a capului.

– Deci mama mea avea dreptate când spunea că mi-am pierdut mințile?

– Oh, n-aș spune asta, Lord Waterson, se repezi doctorul să-l asigure. Nu e nici pe departe un semn de nebunie sau de deficit sever al facultăților mintale.

– Glumeam, Quimbley.

– Oh, da, bineînțeles, milord.

Cu siguranță, așa se simțise Clara de câte ori îl tachinase, iar el răspunsese cu o sobrietate confuză. Cum nu-și dăduse seama până atunci cât de obositoare erau seriozitatea și eticheta?

Întorcându-se către geanta de piele, doctorul scoase un vas mic de forma unui rinichi și un instrument ascuțit, ce semăna cu un brici.

– Ce sunt acestea? întrebă Henry, ridicându-se mai bine în pat.

– Trebuie să vă tai ca să las să curgă sânge, milord.

– Ca să pierd și mai mult sânge?

– Aveți o umflătură la cap, zise Quimbley făcând semn spre partea din spate a capului lui Henry.

„Spune-i să nu te lase să sângerezi, să țină rănile curate și să-și spele mâinile. Și vei fi bine."

– Da, dar nu e nevoie să lași să curgă sânge, spuse Henry repede, în timp ce doctorul se îndrepta spre el cu blestematul de brici.

– Dar, milord...

– Fără sângerări!

Jignit de împotrivirea lui Henry, sprâncenele albe și stufoase ale doctorului se unir într-o încruntătură.

– Foarte bine, milord, spuse înțepat doctorul. Dacă nu mă lăsați să-mi aplic cunoștințele medicale, în acest moment nu am cum să vă ajut altfel. Dar mă întorc pe seară, așa că, dacă vă răzgândiți...

„Nu mă voi răzgândi!"

– Mulțumesc, spuse Henry.

După ce plecă doctorul, închizând ușa grea de stejar după el, Henry se întinse din nou. Oboseala din ultimele zile și efortul de a se deplasa de la locuința Clarei până la el acasă își spuseseră cuvântul. Henry închise ochii.

Se auzi un ciocănit puternic în ușă.

Bătăile frenetice îl făcură să deschidă ochii, risipindu-i orice speranță că se putea odihni.

– Mamă, te asigur, începu Henry în timp ce se deschidea ușa, nu îi dau voie lui Quimbley să... Oh, Sylvia!

Cea mai mare dintre surorile lui Henry se ivi de după ușă, cu mâna odihnindu-se pe mâner. Rama de lemn îi acoperea parțial burta rotunjită de sarcină.

– Henry, pot să intru?

– Bineînțeles!

El se întinse, își luă cămașa și se îmbrăcă pentru a-și întâmpina sora.

– Arăți înfricoșător!

– Îmi pare rău.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet trist, așa cum îi fuseseră toate zâmbetele de când soțul ei murise.

– Îmi spui mie asta? Crezi că sunt mama?

– Nici vorbă, o asigură Henry.

Sylvia întotdeauna punea fericirea altora înainte de propria fericire și nu făcea o excepție nici în acea clipă.

– Trebuia să fi plecat deja, spuse Harry ușor, în timp ce ea își trăgea un scaun ca să se poată așeza lângă patul lui.

De când îi murise soțul, sora lui nu mai dorea să stea în Londra.

Sylvia făcu o grimasă.

– Cum să fi plecat dacă tu lipseai? Chiar te așteptai să plec în situația asta? Se așeză pe scaun și își puse mâinile pe burta umflată. Dacă așa ai crezut, atunci cu siguranță nu mă cunoști foarte bine, Henry.

O cunoștea totuși. Ea era motivul pentru care Henry voise să scrie acea scrisoare către familie și să stea ascuns în apartamentul Clarei.

Dacă ar fi făcut asta, sora lui, devenită văduvă mult prea tânără, ar fi fost deja la Leeds și ar fi stat acolo până la nașterea copilului. Așa cum își dorea de când murise soțul ei.

– În plus, mai e destul timp până ce nasc. Cu siguranță, îndeajuns timp încât să mă sigur mai întâi că fratele meu este bine îngrijit, apoi să fac drumul la Leeds.

– Ar trebui să vin cu tine...

– Știi bine că nu ai cum să faci asta. Lila are nevoie de tine aici.

Gâtul lui Henry se strânse sub greutatea senzației că era inutil. Nu avea cum să fie de ajutor pentru ambele surori în același timp. O avea pe Lila, care trăia retrasă, refuzând să părăsească locuința. După incidentul nefericit de la Peterloo, devenise o prezență tăcută, aproape invizibilă. Se ferea de compania oamenilor. Dar parcă se schimbase puțin în ultimii doi ani, când începuse să pronunțe câteva cuvinte.

– Pe deasupra, sunt capabilă să îmi port singură de grijă!

„Femeile nu au nevoie să fie cocoloșite. Trebuie să li se spună adevărul și să fie lăsate să acționeze cum doresc, fără amestecul altcuiva."

Sylvia își trase scaunul mai aproape de pat, iar zgomotul lemnului târât pe podea îi întrerupse lui Henry gândurile legate de Clara.

Sylvia se opri la o distanță la care genunchii ei atingeau pătura de pe pat.

– Te...

Buzele îi tremurau. Și le mușcă pentru a se putea controla.

Henry așteptă în liniște, lăsându-i timp să-și calmeze emoțiile.

Sylvia închise ochii, apoi îi deschise și trase cu putere aer în piept.

– ... doare tare? continuă ea.

Degetele ușor umflate îi tremurau în timp ce arătau spre fața plină de răni a lui Henry.

„Ca naiba." Atât de tare încât la un moment dat crezuse că era pe punctul să moară, iar în momentele de slăbiciune aproape că se rugase ca acel lucru să se întâmple.

Henry știa că sora lui îl iubea și nu avea îndoieli că fusese și încă era îngrijorată în privința lui. Iar reacția Sylviei era accentuată

de întâmplarea tragică prin care trecuse cu soțul ei. Acesta fusese omorât de un glonț rătăcit în timp ce se afla la Gentleman Jackson.

– Nu vreau să mă minți ca să mă protejezi, Henry. Vreau să știu dacă te doare spuse ea, cu vocea tremurată.

„Nu le faci nici o favoare dacă îi ții departe de lucrurile neplăcute. La un moment dat, tot se vor lovi de ele."

– Am fost bătut Sylvia, spuse încet, de teamă că îl putea auzi cineva care trecea pe hol. Bătut rău. Am fost înjunghiat.

Ochii Sylviei se umplură de lacrimi care îi căzeau în râuri cristaline pe obraz. Și le șterse aproape furioasă.

– Am fost târât prin St. Giles. Și m-a durut. Rău. Henry întinse mâna, iar sora lui îl apucă de degetele rănite. Dar soțul tău – omul pe care Sylvia îl iubise mai presus decât orice – a murit repede. Nu a suferit. Din câte am înțeles de la cei care erau cu el, s-a întâmplat într-o secundă.

Sylvia își înghiți un hohot de plâns. Apoi expiră încet printre buze.

– Mulțumesc. Femeia încuviință din cap, își trase mâna din palma lui și își șterse obrajii. Dar trebuie să precizez că am venit să te văd pentru că eram îngrijorată, nu pentru că încercam să aflu alte informații.

– Știu asta, Sylvia, șopti el.

– Și ar mai trebui să te las să dormi, spuse ea ridicându-se în picioare. Am senzația că nu va dura mult până când mama se va întoarce, iar Quimbley va încerca să-ți lase sângele să curgă.

Henry clipi. Deci Sylvia ascultase la ușă. Era o femeie în toată firea, dar încă păstra apucăturile de fetișcană.

– Ai auzit tot!

– Ai dreptate.

Și, pentru prima dată de la moartea neașteptată a soțului ei, o licărire jucăușă îi apăru în ochi.

– Și am auzit și cum îl luai în râs. Trebuie să mărturisesc că a fost surprinzător venind din partea ta, adaugă femeia, sărutându-l pe obraz. Dar prefer să te văd așa. Mă face să mă întreb dacă nu ai fost răpit și îngrijit de Iaso în persoană și dacă nu te-a vindecat și de alte probleme.

Henry izbucni în râs, ușor emoționat.

De când îi murise soțul, Sylvia se închisese într-o carapace și își pierduse abilitatea de a tachina și de a râde. Până acum.

Apoi înțelesul cuvintelor ei îl lovi cu întârziere.

– Sugerezi că nu sunt în toate mințile, mormăi Henry.

– Înainte nu erai în toate mințile, spuse Sylvia și îi făcu cu ochiul. E cu totul altceva. Acum ești bine mulțumită acelei Iaso.

Iaso, zeița greacă a salvării și a vindecării.

Era un omagiu neintenționat adus femeii care îl îngrijise în ultimele zile.

– Henry?

Se uită spre ea.

– Sunt atât de fericită că ești acasă!

După ce plecă Sylvia, Henry se întinse din nou. Și dacă până atunci somnul îl toropea, acum fugea de el. Se uită la scaunul pe care sora lui îl ocupase în urmă cu câteva momente. Prezența ei îi amintise de responsabilitățile pe care le avea.

Așa își organiza Henry viața, pe baza responsabilităților, inclusiv în ceea ce le privea pe surorile și pe mama lui.

Acelea erau, bineînțeles, responsabilități... Femei față de care avea o obligație. Dar erau mai mult decât atât, erau familia lui. Atacul căruia îi căzuse victimă îl ajutase într-un fel. Acum știa mai bine ce avea de făcut pentru familie, pentru sine însuși, dar și pentru restul lumii.

După ce îi trecură prin cap mai multe idei, se lăsă în cele din urmă pradă somnului.

Partea a II-a

După furtună

Capitolul 10

Londra, două luni mai târziu

Pentru Henry, puține bucurii în viață erau mai mari decât să își bea cafeaua de dimineață de unul singur, afundat în fotoliul din salon în timp ce citea știrile.

Așa că tropăitul de pași de pe hol îl enervă.

Încercând să ignore zgomotul din fundal, Harry studie un articol din *Times*, sublinie numele menționate, apoi se puse din nou pe citit.

Era ziua când mama și sora lui plecau, în sfârșit, în Leeds. Pașii pe care îi auzea erau probabil ai servitorilor care pregăteau și cărau ultimele bagaje.

– Henry! îl strigă contesa în loc de bună dimineața.

Speranțele lui de a citi știrile în liniște muriră brusc.

Dând ziarul la o parte, se ridică pentru a le întâmpina pe mama lui și pe Sylvia.

– Bună dimineața!

Cele două îl salutară cu o fluturare de mână.

– Presupun că amândouă sunteți ocupate astăzi, spuse el.

Cele două se apropiară de fotoliul lui. Pașii din fundal se mai potoliră.

Sylvia își trase un scaun greu aproape de masă.

– Nu încerca să scapi de noi, oricum vom pleca în curând, spuse Sylvia.

– Nu încerc să scap de voi!

Îi plăcea să o aibă pe Sylvia prin preajmă. Contesa de Waterson era însă cu totul altfel.

– Avem o grămadă de lucruri de făcut, spuse mama, făcând un semn plin de nerăbdare cu mâna acoperită de mănușă.

Alt servitor apăru imediat ca să-i prepare contesei obișnuitul mic dejun, alcătuit din trei felii de șuncă, două felii de pâine prăjită și un mic bol cu budincă.

Contesa își puse un șervet în poală și apucă lingura de argint.

– Asta e tot, îi anunță ea pe servitori. Puteți pleca.

Cu o mișcare demnă de armata regală, servitorii se încolonară și ieșiră din cameră.

„La naiba!" Nu avea cum să urmeze ceva bun dacă le spunea servitorilor să iasă din cameră.

Henry fusese cel mai de încredere și cuminte dintre cei trei copii. Așa că nu se mai confruntase cu situații în care servitorii erau scoși din cameră.

– Am o întâlnire programată, încercă să scape Henry.

– Da, cu acel investigator oarecare, comentă mama lui.

– Cu domnul Steele, interveni Sylvia.

După atac, Henry îl angajase pe Connor Steele să îi găsească și să îi investigheze pe bărbații care îl atacaseră. Fuseseră găsiți, dar amândoi erau morți, ceea ce încurca cercetările întreprinse de Steele.

– Da, cu el, spuse contesa strâmbând din nas a dezgust. Nu puteai să angajezi un polițist adecvat ca să investigheze *l'incident*.

„L'incident." Numai mama lui putea găsi un cuvânt atât de pretențios pentru a descrie bătaia pe care o încasase Henry.

– Da, cât de necivilizat din partea mea să îl angajez pe cel mai bun detectiv pentru a investiga, în loc să aleg un polițist.

– Eh, oricum acei tâlhari sunt...

– Morți? interveniră Henry și Sylvia la unison.

Mama lor începu să își facă vânt cu mâna și își dădu ochii peste cap.

– Aduceți-mi sărurile...

O servitoare apăru imediat în cameră cu o sticluță de săruri împotriva leșinului, pe care o trecu pe sub nasul contesei. După ce le mirosi, mama se ridică.

– Nu am venit ca să vorbim despre *l'incident*. Vinovații au fost descoperiți, iar tu ești bine și sănătos. Așa că aș dori să te concentrezi asupra lucrurilor mai importante.

– Mai importante decât viața mea? întrebă Henry pe un ton deranjat.

– Nu exagera cu dramatismul, încercă ea să îl pună la punct. Ești bine acum. Nu ți s-a mai întâmplat nimic de atunci.

Și totuși, i se întâmplase. De exemplu, în urmă cu câteva seri, își găsise axul de la trăsură rupt. Putea fi opera unor persoane furioase. Primise la parlament multe scrisori urâte în legătură cu legislația pe care o elaborase și care susținea organizarea poliției și abolirea sclaviei.

Dar se pare că pentru contesa de Waterson existau probleme mult mai importante decât acestea.

„La naiba!"

Henry își împinse scaunul în spate și încercă să se ridice.

– Te rog să te așezi, comandă contesa.

Fără chef, Henry se puse din nou în scaun și se trase mai aproape de masă.

Sylvia îl privea amuzată.

– Îmi pare atât de bine că această situație te amuză, îi aruncă el printre dinți, în timp ce mama lor își întindea unt pe felia de pâine prăjită.

– Vai, dar sunt ofensată! spuse jucăuș sora lui, ducând o mână la piept. Sunt aici ca să te ajut.

Henry apucă ceașca de cafea și bău o gură zdravănă.

– Ce se întâmplă? Spune-mi odată!

Contesa își strânse buzele, iar acel mic gest îi accentuă ridurile de pe obraz, amintindu-i lui Henry că nu mai era o femeie tânără.

– Exact despre asta am venit să vorbesc cu tine. Despre... începu ea fluturând cuțitul de argint în direcția lui.

Henry se feri de gestul neintenționat. Dar chiar fusese o amenințare nevinovată? Era greu de spus având în vedere că nu avea nici o idee despre subiectul pe care mama lui dorea să-l abordeze.

– Întâlniri cu detectivi, suspină ea. Despre tine... ofensând o persoană. Tocmai pe mine! Apoi coborându-și vocea, care se transformă într-o șoaptă furioasă, adăugă: Tachinezi, iei în râs!

– Am tachinat eu pe cineva?

– De când cu atacul? întrebă Sylvia cu entuziasm. Oh, da, foarte des. Și am apreciat asta.

Henry își înclină capul.

– În acest caz, îți mulțumesc.

Mama lor începu să bată cu un cuțit în ceașca de ceai.

– Ajunge!

Îi aruncă Sylviei o privire acuzatoare.

– De ajuns! Amândoi!

Fratele și sora tăcură.

Sylvia își încrucișă mâinile în poală și păru că-și concentra toată atenția asupra propriilor degete.

Henry se uită spre ea, dar Sylvia se încăpățâna să-și privească degetele. Ea însă niciodată nu își ferea privirea.

– Am fost răbdătoare cu tine, Henry!

– Și îți mulțumesc pentru asta.

Contesa nu-l lăsă să continue.

– Și am apreciat devotamentul față de finanțele și bunurile familiei, precum și munca depusă în parlament, spuse ea.

– Cum se face că tot ce spui nu sună totuși ca un compliment? protestă Henry.

Sylvia se aplecă.

– Pentru că nu e, îl lămuri ea în șoaptă.

În cele din urmă, contesa termină de uns cu unt felia de pâine și își lasă cuțitul pe farfurie.

– Ești prea entuziasmat de munca ta, Henry. Gura i se strâmbă într-o grimasă în timp ce pronunță cuvântul muncă. Și mă îngrijorează asta, pentru că s-ar putea să enervezi din nou oamenii, iar asta nu e bine pentru nimeni.

Nu spusese că *putea* să-i enerveze, ci că putea să-i enerveze *din nou*.

Oamenii nu reușeau întotdeauna să vadă ce era important, lucrurile de care aveau nevoie cu adevărat. În special dacă din acel motiv se alegeau cu dușmani. Dar Henry colecționa dușmani în același ritm în care bătrânii gentlemeni colecționau tabachere.

– Dar nu este singurul aspect care mă preocupă. Dedici prea mult timp muncii și nu este potrivit. Nu este normal.

În timp ce mama lui trecea în revistă motivele pentru care era îngrijorată, mintea lui Henry începuse să rătăcească.

„Înseamnă, Henry, că respectul meu este rezervat celor care își fac averea și își construiesc imperiile prin forțe proprii."

Ce moment ciudat să își amintească vorbele ei! „Clara..."

După ce își revenise, când în sfârșit fusese capabil să meargă și să respire fără să adoarmă precum un copil, se dusese să o caute. Se întorsese pe străzile unde fusese atacat. Voia să o recompenseze cu ceva mai de valoare decât ceasul de buzunar pe care i-l lăsase. Deși

ea nu îi ceruse niciodată nimic. Dar avea nevoie să-și arate recunoștința față de femeia care îl salvase. Numai că găsise apartamentul gol. Ceea ce îl făcuse să se întrebe dacă nu cumva Clara existase doar în imaginația lui. Un înger care îl îngrijise când fusese rănit.

– Mă asculți? întrebă mama lui, apoi se uită spre Sylvia. Mă ascultă?

– Cred că da, murmură aceasta.

– Trădătoareo! îi aruncă Henry printre dinți.

Sylvia îi făcu cu ochiul.

– Mai este ceva, Henry. De când cu *l'incident*, nu ai mai fost tu însuți.

Și cum ar fi putut să fie?

– Nu, nu am fost, admise Henry cu gravitate, fixându-și privirea într-un punct de deasupra capului contesei.

După atac, căci asta fusese, indiferent de cuvintele drăguțe cu care mama lui încerca să ascundă gravitatea situației prin care trecuse, Henry se schimbase complet. Atacul lăsase asupra lui urme profunde, la fel cum lăsase experiența Lilei la Peterloo.

– Ești prea pornit Henry. Atât de... concentrat asupra legilor tale.

De când se întorsese la parlament, proiectul său de a organiza forțele de poliție căpătase un sens și mai profund.

Henry își petrecea fiecare clipă elaborând legi și încercând să câștige voturi, un proces care se dovedise extrem de lent. La urma urmei, oamenii nu reușeau să înțeleagă cât de importante erau noile legi până când nu erau afectați personal. Când erau afectați, își concentrau brusc energiile. Era la fel de vinovat ca restul societății în acea privință.

– Și ce ți se pare greșit în asta, mamă? întrebă el cu răceală în glas.

Se întinse după ceașca de cafea și sorbi. Voia să pară relaxat. Dar nu era.

– Mi se pare greșit când te împiedică să-ți vezi de responsabilitățile de conte.

Camera se umplu de tensiune. Sylvia își concentră privirea în poală.

În sfârșit, Henry începea să priceapă.

– Deci acesta este motivul întâlnirii din această dimineață? Propășirea titlului de conte de Waterson?

Trebuia să fi știut. La urma urmei, amânase acea discuție timp de zece ani, dar, având în vedere ce se întâmplase în urmă cu două luni, era de așteptat să aibă loc.

– Puteai să mori, Henry!

– Mamă, dar n-a murit, murmură Sylvia.

Pierzându-și obișnuita stăpânire de sine, contesa izbucni:

– Și dacă murea? strigă ea spre fiica mai mare. Ce s-ar fi întâmplat cu tine? Cu mine? Sau cu Lila? adaugă contesa, îndreptându-și privirea acuzatoare spre Henry.

– Mamă, nu crezi că m-am ocupat deja de asta? Că m-am asigurat că veți fi bine în caz că mi se întâmplă ceva? spuse el privind spre sora lui văduvă.

– Trei femei, Henry? Fără nici un fel de ajutor?! Și bebelușul Sylviei! Dacă titlul, proprietățile și cea mai mare parte a averii ar trece în posesia vreunui văr îndepărtat?

– Soțul meu mi-a lăsat o avere destul de consistentă, astfel încât să nu am nevoie ca Henry să se sacrifice pentru mine, spuse Sylvia, adresându-i fratelui ei un zâmbet încurajator.

Sylvia era mult mai devotată decât merita el, se gândi Henry.

– Deci e vorba despre căsătoria mea? Asta te interesează? se lansă Henry, pentru că vedea că mama lui nu se hotăra să atace problema direct.

– Nu sunt atât de lipsită de sentimente încât să-ți cer să-ți lași munca deoparte.

Henry rămase nemișcat.

– Continuă, te rog, o invită el.

Contesa apucă o foaie de hârtie pe care Henry nu o observase până atunci lângă farfuria ei și o împinse spre el.

– Te pot ajuta...

– Ce e asta? întrebă Henry, despăturind hârtia pe care erau scrise două nume: Lord Peerson și domnișoara Newton.

Contesa se aplecă.

– Sau, mai bine spus, deja te-am ajutat.

Henry se uită iar spre sora lui, care își feri privirea.

Contesa se aplecă și bătu cu degetul în hârtie.

– Te-am ajutat în două feluri. Lord Peerson încearcă să impună o legislație care va actualiza legile referitoare la morală și...

– Sunt la curent cu eforturile lui, anunță el scurt. De când ai devenit interesată de politică?

– De când vreau să-mi văd fiul căsătorit!

Henry se aplecă în față amenințător.

– Ce ai spus? exclamă el dur.

Cu un geamăt, Sylvia își duse mâna la frunte.

– Nu evoluezi deloc cu afacerea ta legată de organizarea forțelor de poliție.

Avea dreptate, se gândi Henry, proiectul se mișca greu, și nu prea avusese succes în ultimii trei ani.

– Nu e afacerea *mea*, replică el înțepat, împăturind foaia la loc cu un gest hotărât.

Asta credeau mama lui și ceilalți despre munca din parlament? Că legile la care lucra erau afaceri personale?

– Schimbarea pe care am propus-o trebuia făcută de mult timp. Statutul de la Winchester a fost elaborat în 1285, cu aproape 600 de ani în urmă, așa că...

– Am încetat să mai fiu atentă când ai pronunțat Statutul de la Winchester, i-o tăie contesa.

– Organizarea poliției ar fi benefică...

– ... pentru întreaga Anglie, completă contesa cu una dintre replicile obișnuite din discursurile prin care încerca să obțină voturile colegilor în Camera Comunelor și Camera Lorzilor.

După multe discuții și amânări, unele aspecte fuseseră votate, dar organizarea poliției era încă departe.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, Henry. Trebuie să îți convingi colegii, gesticulă contesa spre notițele lui Henry din acea dimineață. După cum știi, Lord Peerson nu a fost unul dintre cei care te-au susținut în acest proces.

Henry își încleștă maxilarul. Nu, vicontele nu-l ajutase. Începu să bată darabana în masă. Poate că abordase problema într-un mod greșit. Poate că ar fi trebuit să propună o taxă care ar fi acoperit fondurile necesare funcționării poliției. Ar fi fost o soluție ce ar fi permis să își ducă la îndeplinire proiectul fără să aștepte permisiunea celor două Camere.

– Fii atent, șopti Sylvia. Altfel se enervează. Și nu vrem asta.

– Peerson e un nesimțit pompos, care crede că doar el știe ce e mai bine pentru toată lumea, spuse Henry.

– Nu e diferit de soția lui. Amândoi sunt mereu gata să facă sacrificii pentru a-și atinge scopurile, menționă contesa.

Henry își mijii ochii.

– Continuă...

Sylvia își acoperi gura cu un șervețel și îi șopti:

– Nu știu cum poți să-i faci pe plac...

Ignorând dezaprobarea surorii, își concentra atenția asupra contesei. Pentru prima dată în viață, era interesat de ceea ce mama lui avea să îi spună. De data aceasta, nu vorbea despre rochii, despre banii pe care îi primea de cheltuială ori despre cine știe ce întruniri simandicoase.

Legile din parlament și lorzii care le elaborau reușiseră să-i capteze atenția lui Henry.

– Peerson este mai aproape decât tine să obțină voturile de care are nevoie pentru legea pe care o susține. Dar tot mai are nevoie de puțin ajutor. Și e gata să ia în considerare un parteneriat.

Henry strânse din dinți în timp ce încercă să formuleze un răspuns. Era impresionat.

Contesa se simți foarte mândră.

– Hai, îl îndemnă ea atingându-și coafura perfectă. Spune ce ai de spus.

– Ai reușit așa ceva?

Zâmbetul ei se lărgi și îi apărură gropițe în obraji, amintind de tânăra superbă care fusese cândva.

– Fiule, chiar nu știi că mama ta poate realiza orice își pune în minte?

– Da, atunci când are un interes, adăugă Sylvia, care se plimba acum pe lângă bufet, căutând ceva de mâncare.

– Oh, taci! Nu îți permit să aduci ploaia peste munca mea înfloritoare, Sylvia! răbufni contesa.

– Dar ploaia e exact ce le trebuie florilor, mamă, ripostă Sylvia în timp ce își punea pe farfurie o porție sănătoasă de pește prăjit și smochine înăbușite. Le ajută să crească.

– Nu atunci când e în exces. Nu mi-ai văzut tufele de trandafiri? Ploaia aproape că le-a înecat!

În timp ce mama și sora lui continuau să se contrazică pe tema cantității necesare de apă pentru flori, Henry luă foaia scrisă elegant de contesă. Cine și-ar fi imaginat că ea coordonase atât de organizat o potențială alianță politică între Henry și altcineva? Oricine altcineva.

Și totuși...

– Domnișoara Newton? întrebă el brusc, și ambele femei se întoarseră spre el. Henry ridică bucățica de hârtie. De ce e trecută și fiica lui Lord Peerson aici?

Contesa își dădu ochii peste cap.

– Henry, mă dezamăgești, niciodată nu te-am crezut greu de cap. Dar ai fost burlac așa de mult timp încât continui să gândești ca un burlac. Bineînțeles, un burlac respectabil și onorabil, dar tot burlac ești.

– Mamă! o avertiză el impacientat.

– Abia acum te întrebi de ce mama s-a băgat în treburile tale politice, Henry? comentă suav Sylvia.

– Treburile *noastre* politice, pronunță Henry aproape mecanic expresia familiară.

De fapt, încă se întreba ce urmărea mama lui.

Contesa își lăsă deoparte șervetul și își împreună mâinile într-un gest pios bine studiat.

– Sora ta are dreptate...

Pe Henry îl cuprinse un sentiment și mai accentuat de neliniște. Era prima oară când contesa dădea dreptate cuiva.

– Chiar te gândeai că, după ce aproape că ai murit, aveam să plec la Leeds fără să-ți asigur viitorul?

– Viitorul meu? repetă prostește Henry, simțind nevoia să-și lărgească puțin nodul de la lavaliera care brusc îl strângea.

Senzația că se sufoca persista. Privi spre ușă.

– Ești îngrijorat din cauza poliției tale, dragul meu.

– Poliției *noastre*, preciză Henry din nou.

Clătină din cap, încercând să-și limpezească gândurile. Să se concentreze la ce era relevant.

– Singurul mod de a asigura o dinastie politică nu este numai prin legislație, ci și...

„Oh, Dumnezeule!"

– Căsătorie, adaugă mama lui, zâmbind încântată.

– Eu ți-am zis, murmură Sylvia, trântind farfuria de porțelan pe masă.

Vasul vibră câteva secunde.

Henry se lăsă în scaun.

– Haide, Henry, spuse contesa, în timp ce adăugă niște unt pe felia de pâine care era acum complet înmuiată. Ai deja 42 de ani!

– Am 41 de ani. *Aproape* 42. Nu sunt vreun ramolit, bombăni el, trăgând din nou de lavalieră.

– Ți-ai stricat de tot nodul de la lavalieră, observă Sylvia. Eu am încercat să te avertizez, adăugă ea șoptit.

– Mulțumesc, spuse Henry din colțul gurii.

– Ai păr alb!

Henry clipi de câteva ori ca să-și revină din șoc. Propria mamă avea să-și susțină cauza subliniindu-i defectele?

– De ce te miri? Singurul tău prieten are deja cinci copii. Un moștenitor, încă doi de rezervă și două fete.

Și, ca și cum Henry ar fi avut nevoie de lămuriri, contesa își ridică mâna dreaptă și flutură ostentativ cele cinci degete.

Șocat de insultele care continuau să vină, Henry se foi în scaun.

– Waverly nu e singurul meu prieten.

Ambele femei îi aruncară o privire ascuțită.

– Ce, e vreun păcat să ai numai un prieten?! răbufni Henry.

Contesa replică:

– Nu, e un păcat să ai 42 de ani...

– 41, spuseră Henry și Sylvia în același timp.

– ... să fii burlac și să nu ai o soție, încheie triumfătoare contesa.

– Vreau să precizez că există o redundanță în ceea ce ai spus, intonă Sylvia. Prin natura sa, cuvântul burlac denotă absența unei soții.

– Te rog să taci! Chiar nu e momentul să te ții de glume, Sylvia. Vorbim despre statutul matrimonial al fratelui tău.

– Bineînțeles, rosti Sylvia cu o solemnitate în glas contrazisă de amuzamentul ce îi lucea în ochi. Cum am putut să uit cât de serios este acest subiect?

– Așa, unde rămăsesem?

Henry tuși.

– Cred că discutai despre cât de important e să uzi florile, încercă el plin de speranță.

– Nu, problema aceea a fost rezolvată. Vorbeam despre tine și despre o potențială alianță prin căsătorie.

– Dar mamă... începu Henry.

– Lord Peerson te așteptă la clubul White – contesa consultă ceasul de pe peretele opus – la ora 10. Să fii acolo! Deja s-a decis, Henry. E timpul să te căsătorești. Dacă nu cu domnișoara Newton, atunci găsește pe altcineva. *Rapid!*

Contesa își împinse scaunul și se ridică.

– Dacă nu te superi, se scuză ea politicos, acum merg să mă ocup de restul aranjamentelor pentru călătorie. Haide, Sylvia!

Sylvia ezită un moment, apoi, scuzându-se în șoaptă, se ridică. O urmă pe contesă, dar, când aceasta o luă înainte, se întoarse la Henry.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, amintindu-și că trebuia să se ridice de pe scaun.

Sora lui își netezea rochia de văduvă.

– Voiam să-ți spun că nu e atât de rău să fii căsătorit. Dimpotrivă. O clipă, privirea ei se pierdu în zare. De fapt, de multe ori a fost superb, spuse ea, cu inima îngreunată de amintiri. Totodată, e important să iubești din toată inima persoana cu care te căsătorești.

Să iubești din toată inima persoana cu care te căsătorești...

Acesta era un concept straniu pentru cei de rang înalt. Ei nu se căsătoreau din dragoste. Ci se aliau din motivele pe care mama lui le precizase: conexiuni, influență, propășirea titlului nobiliar și a averilor.

Henry fusese loial tuturor acelor principii. Și totuși, căsătoria nu era o responsabilitate pe care dorise să și-o asume.

– Henry! îl strigă sora sa.

– Da?

– Nu spun că domnișoara Newton nu ar putea fi perechea perfectă. Se opri o clipă. Nu spun nici că ar putea fi. Și te-aș ruga să nu pui aspirațiile tale politice și așteptările mamei în privința ta mai presus de propria fericire.

– Mulțumesc, Sylvia, murmură el.

Ea îl privi pe sub gene.

– Simt că vei merge mai departe cu asta.

Henry își sprijini cotul pe spătarul scaunului.

– Nu am spus așa ceva.

– Nici nu trebuia, murmură ea. Te cunosc. Simțul datoriei este îngrozitor de predictibil la tine, îl ai în sânge.

– În ciuda acestei opinii neplăcute pe care tocmai mi-ai împărtășit-o, să știi că tot te iubesc, îi strigă Henry în timp ce ea se întoarse să plece.

Sylvia pufni.

– La revedere, Henry!

În momentul în care ea ieși pe ușă, Henry își lua notițele din acea dimineață și pe cele lăsate de contesă și începu să se pregătească pentru întâlnirea cu Lord Peerson.

Capitolul 11

O săptămână mai târziu

– Poate că până la urmă nu e bântuit, spuse bătrâna Maeve a Muzelor, trăgând aer în piept în liniștea absolută a sălii de spectacole care fusese în sfârșit renovată.

Iar Clara, care stătea pe un fotoliu de catifea din primul rând al teatrului, era într-un fel de acord cu ce spunea bătrâna Maeve, care se plimba încet în cerc în mijlocul scenei.

Ceilalți artiști, toți cu o expresie de încântare pe față, admirau Muzele.

Până și actorii cinici și pe alocuri bețivani pe care reușiseră să îi momească de la Covent Garden erau cu adevărat impresionați. Tremaine Anderson și Ferguson Graham se uitau fermecați la candelabrele de cristal care atârnau deasupra lor.

Scoțianul corpolent fluieră admirativ.

– Nu credeam că vom termina renovarea, comentă cu un accent puternic.

În aceeași manieră brutală cu care îi trata pe tinerii care se ocupau de decoruri la London Theatre, bătrâna Maeve îi dădu una peste ceafă. Ferguson mormăi nemulțumit.

– Dar bineînțeles că aveam să terminăm, scoțian morocănos ce ești, îl puse Maeve la punct.

– Noi n-am terminat nimic. Doamna Killoran și domnișoara Winters au făcut asta!

– Un teatru aparține atât artiștilor, cât și proprietarilor, punctă Maeve, bătând cu bastonul în podea, acel vechi adevăr din lumea artiștilor. Acum lăsați-ne să începem să repetăm prima noastră piesă!

Birdie, una dintre prim-solistele teatrului, își ocupă locul din centrul scenei și semnală recent angajatului pianist să înceapă să cânte.

Vocea profundă, contralto, se ridică până la grinzile teatrului. Clara închise ochii o secundă și lăsă muzica, acel moment să i se întipărească în minte și în suflet. Trecuse mult timp de când nu mai pusese piciorul într-o sală de spectacole. Când schimbase munca de artistă cu cea de amantă, își jurase să nu mai pună vreodată piciorul într-un teatru. Pentru că îi amintea că niciodată nu se ridicase la nivelul la care fusese mama ei. Și pentru că teatrul pe care îl iubise atât de mult ajunsese să reprezinte o greșeală supremă, un moment de slăbiciune care îi schimbase viața pentru totdeauna.

Greșeli pe care le făcuse pentru că fusese naivă și crezuse că oamenii aveau scrupule. Dar bineînțeles că un bărbat care se ocupa cu vânzarea de carne vie o urmărise cu cruzime. Iar ea, naivă, îl subestimase. O urmărise. O pândise. Și îi ruinase toate speranțele într-un viitor onest.

Până în acel moment.

Acum viața ei se schimbase din nou. În mai bine. Nu, în cel mai bine.

– Muzele! exclamă Clara.

– Muzele! repetă partenera ei cu aceeași uimire și venerație în glas.

Inspirând adânc, umplându-și plămânii de mirosul puternic și curat de lemn proaspăt cioplit, Clara se instală mai bine, își întinse mâinile, apoi le odihni pe brațele fotoliului.

După luni de trudă, de întârzieri, de vandalizări care distruseseră intrarea în teatru, cel mai mare vis al ei, care până atunci păruse imposibil, în sfârșit se împlinise.

Simți pe cineva cum o îmbrățișează. Clara se uită la partenera ei.

Reggie îi zâmbi înapoi.

– Am reușit!

Buzele Clarei se curbară într-un zâmbet care părea că se ridică din adâncul pieptului.

– Am reușit!

Ele, două femei pe cont propriu, cumpăraseră, renovaseră și creaseră ceva numai al lor: propria *afacere*.

Clara dădu uitării toate lucrurile urâte care i se întâmplaseră până în acel moment. Că fusese escrocată cu 10 000 de lire. Că Broderick Killoran cumpărase acel loc de sub nasul lor. Că trebuise să-și calce pe mândrie și să renunțe la propriul apartament și să se mute înapoi la Bârlogul Diavolului pentru a economisi niște bani.

Toate acele întâmplări nefericite o aduseseră însă la acel moment. Iar triumful venit după toate acele chinuri o umplea de bucurie. Un sentiment care era intangibil, dar în același timp atât de puternic.

Avusese de-a face, de-a lungul vieții, cu oamenii care se străduiseră din toate puterile să o vadă eșuând. Cu bărbați care încercaseră să o posede cu orice preț. Dar, în cele din urmă, Clara triumfase.

– Este splendidă, murmură Reggie, aducând-o pe Clara înapoi la performanța emoționantă a lui Birdie.

– Când soarele verii strălucește,/ Iar frunzele din copaci sunt mari și lungi,/ E o minunat să mergi prin pădurea verde/ Și să asculți cântecul păsărelelor/ Grangurii cântă fără încetare/ Printre frunzele teiului/ Lângă care stau doi voinici,/ Vă jur pe bunul Dumnezeu/ Am visat că m-au bătut și m-au legat/ Și mi-au luat arcul/ Atât timp cât sunt în viață și numele meu e Robin Hood,/ Mă voi răzbuna pe amândoi.

– Ne va fi bine, spuse Reggie încet. Am reușit să facem ceva deosebit, fără femei care să fie nevoite să își vândă trupul, fără mese de joc, fără alcool...

– Pregătiți-vă, pregătiți-vă, vitejii mei,/ Micul John va merge cu mine,/ Căci mă duc să găsesc un zdrahon/ În pădurea verde, unde ar putea fi.

– Ne va fi mai mult decât bine. Vom înflori, șopti Clara.

– Acolo au văzut un zdrahon/ Cu trupul sprijinit de un copac.

Cel puțin avea să-și lase amprenta în lumea asta mai mult decât ca o prostituată. Avea să fie acea femeie independentă despre care îi vorbise unui străin cu puțin timp în urmă. Unui bărbat care o ascultase puțin neîncrezător, dar nu o contrazisese.

„Henry."

Un zâmbet îi înflori pe buze. Uneori, când se aștepta mai puțin, cel care îi fusese pacient o scurtă perioadă, contele de Waterson, i se strecura în gânduri. Acele zile efemere pe care le petrecuseră împreună începeau să devină o amintire îndepărtată.

Era lovit și rănit, dar, chiar dacă nu ar fi fost, ceva îi spunea Clarei că acel gentleman, atât de preocupat să le protejeze pe femeile din viața lui, n-ar fi încercat să ducă relația lor spre acel clișeu fizic pe care bărbații îl căutau la femei.

„Chiar dacă ți-ar fi plăcut mult să știi cum ar fi fost să stai întinsă lângă Henry." Cu mușchii lui aflați în toate locurile în care nobilii

nu erau în mod normal musculoși, Henry poseda perfecțiunea masculină pe care tânjea să o cunoască.

– Ce te-a făcut să zâmbești? o întrebă Reggie.

Clara simți că se înroșise. Se înroșise?!

– Păi, sunt... fericită.

Ceea ce era adevărat. Pentru prima dată în viața ei, era cu adevărat fericită.

– Stai nemișcat, stăpâne, spuse Little John,/ Sub acest copac ne vom întâlni,/ Iar eu mă voi duce la acel voinic/ Ca să-l cunosc mai bine.

– Mai e ceva ce trebuie să facem astăzi? întrebă Reggie, odihnindu-și mâinile pe burta ușor rotunjită de sarcină.

Și, privind la gestul acela maternal, la dulcea atingere a locului unde se odihnea pruncul, Clara simți o neașteptată urmă de regret pentru ce nu avea să aibă niciodată. Pentru ceea ce nu avea să cunoască. Un soț care să o iubească și copii.

– Aș putea să rog echipa să mai repete o dată întregul spectacol, spuse Clara, simțindu-se cea mai rea prietenă din lume din cauza senzației de invidie ce i se cuibărise în suflet.

– Nu-ți trebuie multă să dibuiești un ticălos/ Ajunge doar să-l auzi vorbind/ Și dacă nu mi-ar fi teamă că îmi rup arcul,/ Mai că ți-aș sparge capul cu el, John!

– Mai avem o săptămână până la deschidere. Am muncit din greu. E târziu. Ar trebui să mergem acasă. Nu mai e mult până mâine.

– O poți lua înainte. Eu mă voi întoarce după ce mai repetăm o dată. Du-te! îi ceru lui Reggie, văzând-o că ezită. Mă voi descurca.

– MacLeod te va însoți când te întorci, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Ne vedem în curând acasă.

„Acasă."

După ce plecă prietena ei, Clara testă cuvântul în gând. Acasă. Bârlogul Diavolului, clubul deținut de Broderick Killoran, era acum o casă pentru Reggie. Dar nu și pentru Clara. Acasă sugera o familie, o locuință care era mereu acolo, nu un loc în care o persoană intra și apoi ieșea.

Exact asta era Bârlogul Diavolului pentru Clara. Un loc în care locuia temporar, nicidecum o casă. De fapt, nu avusese niciodată o casă cu adevărat. Nici măcar pe vremea când mama ei fusese

o actriță faimoasă. Se mutaseră dintr-un apartament în altul, în funcție de teatrul la care mama ei juca.

Teatrul Muzele, în schimb, era pentru ea locul cel mai apropiat de ideea de casă. Un loc care îi aparținea și avea să-i aparțină mereu. Clara își strânse genunchii la piept, și-i îmbrățișă cu mâinile, și se întoarse la performanța emoționantă a lui Birdie.

– Mizeria să te lovească, pădure blestemată, spuse Micul John,/ Și niciodată să nu-ți mai crească un copac/ Căci în această zi m-ai băgat în necaz,/ Când ar fi trebuit să mă ajuți!

Clara se uită fermecată la solistă, lăsându-se prinsă de vraja muzicii. Deodată, ca într-un vis, auzi ușa din holul de la intrare deschizându-se.

– Dar lovitura nu fu precisă,/ Săgeata zbură în zadar/ Și întâlni unul din oamenii șerifului;/ Bunul William din Trent fu doborât.

Un mic fior îi trecu pe șira spinării, din cauza turnurii violente pe care o căpătaseră versurile cântecului.

– Ai uitat ceva? întrebă ea, crezând că Reggie se întorsese.

Și încremeni.

Zgomotul pașilor care se apropiau din ce în ce mai mult nu era cel ușor și delicat făcut de Reggie. Erau pașii greoi și hotărâți ai cuiva care nu părea să fie din mahala, unde lumea nu călca apăsat, ci se furișa, ca să treacă neobservată.

Calmă, se ridică în picioare și privi spre bărbatul cu mantie închisă la culoare care se apropie.

– Doamna Killoran? Sau domnișoara Winters? o abordă el.

– Cine sunteți?

Se uită la ea de sus, de la înălțimea nasului lung și acvilin.

– Sunteți una din proprietare?

– Da, sunt, răspunse ea.

Străinul scoase o scrisoare cu sigiliu din ceară roșie.

Clara reuși să ia scrisoarea care arăta foarte oficial.

– Mă tem că nu știu despre ce e vorba. Cine sunteți? întrebă ea, în timp ce frica, cea mai primitivă dintre emoții, cu care se învățase atât de bine de-a lungul anilor, își făcu loc în ea ca un șarpe care își împrăștia veninul.

– Sir Emory Stuart, doamnă. Sunt avocat.

Neliniștea îi înțepă trupul Clarei din toate părțile, în timp ce studia scrisoarea oficială pe care o ținea în mână. Cu degete

tremurânde, alunecă un deget sub sigiliu, rupând picioarele roșii de ceară ale sigiliului sub formă de leu.

– Și spun bărbații, când se întâlnesc,/ Că șase pot face mai mult decât trei,/ Așa că l-au prins pe Micul John/ Și l-au legat strâns de un copac.

Clara studie în grabă documentul.

Inima i se opri. Apoi reporni într-un ritm galopant, cuprinsă de panică.

„Se întâmplă din nou..." Avea să piardă totul din cauza unui bărbat nenorocit.

Nu, nu, așa ceva nu se putea întâmpla!

– Ce e asta? șopti ea.

Zgomotul puternic al pulsului care îi bătea asurzitor în urechi aproape că acoperi propria întrebare și pașii avocatului care se îndepărta.

– Caut un nelegiuit, spuse Sir Guy,/ Oamenii îi spun Robin Hood;/ Trebuie să-l găsesc/ Ca să-mi primesc recompensa în aur.

Avocatul ajunse în spatele auditoriumului. Dintr-odată, Clara se întoarse la realitate.

– Stai! țipă ea după el.

Pianul scoase o notă falsă și apoi amuți. La fel Birdie.

– Nu vă opriți din cântat, strigă ea spre angajați cu o voce ascuțită de teroare. V-am dat eu voie să vă opriți? gâfâi ea, în timp ce alerga după bărbatul care tocmai livrase o lovitură mortală visurilor și speranțelor ei.

Pianistul readuse la viață balada tristă, iar Birdie reîncepu să cânte.

Picioarele lungi ale Clarei străbătură într-o clipă distanța dintre ea și avocatul laș. Când ajunse lângă el, reuși să-și recapete controlul emoțiilor – cel puțin pe din afară. Pe dinăuntru, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Întreb încă o dată, Sir Stuart. Ce este asta? spuse ea, fluturându-i documentul pe sub nas.

Bărbatul îi aruncă din nou o privire lungă – de data aceasta atât de superioară și de neîngăduitoare, încât Clara simți că avea să-l pocnească.

– Este un ordin de interdicție, ceea ce înseamnă...

– Știu ce înseamnă! șuieră Clara. Întreb *de ce* mi-ai adus acest document?

– Pentru că, având în vedere că dețineți acest stabiliment, spuse el bătând cu degetul pe foaie, ca și cum ar mai fi existat alt stabiliment în discuție, încălcați Proclamația de încurajare a virtuții și a pietății și ordinul pentru prevenirea și pedepsirea viciului, profanării și actelor imorale.

– Ce încalc?

– Proclamația de încurajare a virtuții și a pietății și ordinul pentru prevenirea și pedepsirea viciului, profanării și actelor imorale.

Proclamația...

Ca în transă, Clara se uită la prima parte a documentului, apoi începu să răsfoiască restul paginilor... Își dădu seama că Sir Emory se îndrepta din nou către ușă.

Se grăbi și se puse în fața lui, împiedicându-l să plece.

– E o porcărie! tună ea, scuturându-i din nou în față paginile documentului.

– Asta e legea, spuse el și păși în stânga.

Clara se ținu după el.

– E o porcărie! Nu e nimic imoral sau vicios în ceea ce facem!

Bărbatul aruncă o privire acuzatoare către scena pe care tocmai intrase, îmbrăcată în costumul de balet, Collette, cea care o juca pe Marian, iubita lui Robin Hood. Tânăra începu să danseze pe cântecul interpretat de Birdie.

– E o balerină, aruncă Clara printre dinți.

– E indecentă. Aproape dezbrăcată. Dacă îmi permiteți...

Se îndreptă din nou către ușă.

– Atunci sălile de jocuri de noroc, cluburile și bordelurile ce sunt?

– Noapte bună, domnișoară Winters, spuse el pe un ton plictisit, fără să se mai deranjeze să-i arunce măcar o privire.

Clara fierbea. Tipic! Acele locuri cu adevărat vicioase, conduse de bărbați, frecventate de bărbați, rămâneau neatinse... Dar încercau să-i închidă afacerea doar din cauză că era proprietatea a două femei. „Peste cadavrul meu!" O luă la fugă și ajunse la ușile grele înaintea avocatului. Se sprijini cu spatele de lemnul greu acoperit cu material turcoaz.

– Nu poți să pleci pur și simplu, Sir Emory.

– Nu mai am nimic de spus. Această proprietate a fost cumpărată pentru a fi folosită pentru activități necinstite și trebuie să fie cedată fostului proprietar, astfel încât afacerea voastră imorală

să fie eliminată, spuse el pe un ton disprețuitor, mai ales când pronunță cuvântul afacere.

Să o cedeze fostului proprietar... Brațele îi căzură pe lângă corp.

– Cum adică? Nu se poate așa ceva!

După toți banii, toată energia și eforturile pe care ea și Reggie le investiseră în acel loc care fusese o ruină, niște străini cu funcții importante se pregăteau să-l ia cu forța. Nu îi venea să creadă. Sau să accepte.

– Ba e foarte posibil.

– Cine? întrebă Clara, blocându-l din nou pe avocatul care încerca să plece.

– Cine? repetă el plictisit.

– Cine a dat acest ordin de interdicție?

„Terrence Lowery." Nu putea fi decât el. Din nou. Acel nenorocit care ar fi făcut orice ca să o aibă. De câte ori credea ca scăpase, el se strecura ca un șarpe înapoi în viața ei.

– Nume, vreau să știu numele!

Sir Emory se strâmbă și, pentru o clipă, Clara crezu că avea să o trimită la naiba cu tot cu întrebarea ei. Dar apoi...

– Ordinul a fost pus în aplicare de Excelența Sa contele de Waterson.

– Contele de...

Tot aerul, energia și viața se scurseră din ea. Corpul i se clătină înainte și înapoi. Deci nu Lowery.

– Poftim? Imposibil!

Cu siguranță înțelesese greșit ce spusese avocatul. Nu era posibil. Era...

– Ba este foarte posibil, replică bărbatul.

Clara îl privi cu ochi mari. Nici nu-și dăduse seama că rostise acele vorbe.

De data aceasta, când el întinse mâna după mâner, îl lăsă să iasă.

După ce dispăru străinul, Clara își întoarse privirea spre documentul pe care îl ura. Răsfoi din nou paginile. Privirea i se opri pe cuvintele dezgustătoare, scrise cu cerneală neagră.

Să nu răspândească viciul și imoralitatea și în mod special să prevină coruperea minților tinere prin expunerea la influența

otrăvitoare și impură a cărților licențioase, a ziarelor și a altor publicații...

I se strânse stomacul.

„Mi se face rău..."

Clara se forță să respire normal, înghițind gustul de fiere care i se urcase până în gât.

Henry făcuse asta? Cum naiba?

„Ce știi de fapt despre el?" La urma urmei, nu era diferit de ceilalți gentlemeni pe care îi cunoscuse. Nu, nu era diferit de oricare alt bărbat. Toți luau ceea ce voiau și urmăreau doar propriul interes Și apoi se descotoroseau de femei pentru alte lucruri mai importante.

– Proasto, proasto, proasto! își șopti Clara.

Trebuia să fie o soluție ca să scape. Îngrijorată, Clara începu un du-te vino pe parchetul proaspăt renovat al teatrului. Parchetul elegant pentru care își înghițise mândria și renunțase la propriul apartament, mutându-se înapoi la salonul de jocuri de noroc. Toate acele eforturi fuseseră în zadar?

Pentru că Lordul Decenței, cu opiniile lui patetice despre femei și despre priceperea lor, elaborase acea lege?

– Să te binecuvânteze Dumnezeu, spuse Guy,/ Bunule tovarăș, tragi bine,/ Și dacă inima ți-e la fel de bună precum brațul/ Ai fi mai bun ca Robin Hood.

Clara se opri brusc din mers, făcând fustele de mătase să se lovească de glezne.

– Peste cadavrul meu! își spuse ea.

Își puse pelerina și plecă să îl caute pe nenorocitul care îi distrusese singura bucurie pe care o avea în viață.

Capitolul 12

După Masacrul de la Peterloo, Henry își stabilise priorități clare pentru viața personală și pentru munca de la parlament. Avea un singur scop. Să introducă o legislație care să prevină activitățile

periculoase ale populației. Și prin asta, să-i protejeze pe alții – bărbați, femei și copii – de coșmarul prin care trecuse sora lui.

Planul său de a organiza poliția ar fi adus mai multă pace și siguranță pentru toți.

Așezat la birou, cu bărbia sprijinită în palmă, Henry studia proaspăt finalizatul proiect pentru Forța de Poliție a Londrei. Îi lipseau câteva voturi, dar era mai aproape ca oricând de succes, cu ajutorul primit de la Lord Peerson, care aducea câteva voturi din Camera Comunelor.

Henry făcu o grimasă. În mod ironic, acest succes se datora unei persoane la care nu s-ar fi așteptat: mama lui.

Dar, când o mamă care îmbătrânea era decisă să-și însoare fiul, un burlac de aproape 42 de ani, putea fi capabilă de orice.

Totul mergea ca uns.

Ridicându-se în picioare, merse până la dulap în timp ce fredona o melodie sprintenă.

– Lasă-i pe tâlhari și pe escroci/ Să-și dea cu părerea despre soarta regelui și a regatului/ Eu cred că sunt la fel de înțelept/ Precum cel care privește cerul.

Mormăind ultimele versuri, Henry căută printre sticle până ce ajunse la cel mai vechi coniac franțuzesc pe care îl avea. Nu obișnuia să bea, dar circumstanțele îi cereau să sărbătorească. Luă un pahar din raftul frumos organizat, se întoarse la birou și se așeză confortabil. Scoase dopul și îl puse lângă călimara cu cerneală. Își turnă în pahar.

– Pentru noua forță de poliție, murmură el.

Henry ridică paharul într-un toast singuratic pentru toate eforturile din viața lui.

Pe hol se auzeau pași. Își lăsă paharul. Wright, majordomul său loial, intră în birou.

Uitând de triumful momentului, Henry se ridică.

– Wright?

Tânărul înaintă și, ca de obicei, se opri la trei pași de biroul lui Henry, își lovi călcâiele și privi înainte.

– Am venit să vă dau raportul despre Lady Lila.

Lila, care umbla prin casă precum o fantomă, străduindu-se să evite lumea, familia, pe el.

„Mă evită de când s-a întors din Manchester, în urmă cu șapte ani."

Lila nu reușea să îl privească în ochi și abia dacă îi adresa câteva cuvinte. Îl cuprinsese o stare vecină cu agonia. Nu îi mai rămăsese decât să ceară rapoarte despre ea de la câțiva servitori loiali. Rapoartele le primea la diferite ore ale zilei, în funcție de momentul în care Lila își părăsea camera.

„Ce spune despre tine faptul că propria soră nu te poate privi în ochi și că ești incapabil să o ajuți?"

– Să încep, milord? întrebă Wright pe un ton ezitant.

Sentimentul de victorie se topi sub greutatea realității a ceea ce se întâmpla cu Lila. Henry își puse jos paharul.

– Te rog!

Scoțând o hârtie din livreaua tivită cu auriu, Wright începu să citească raportul.

– Lady Lila s-a trezit în această dimineață înaintea cameristei ei, la 4.20.

O oră nepământeană, la care nimeni nu ar trebui să fie treaz.

– La 4.20 ai spus? murmură Henry.

– Da, milord.

O amintire i se strecură în minte. Nu, Clara i se strecură în minte. Și asta i se întâmpla destul de des.

„E puțin peste ora patru dimineața."

„Asta nu înseamnă dimineață. E o oră târzie din noapte..."

Clara pufnise.

„Pentru cei din clasa muncitoare e dimineață, milord."

Cei care se trezeau atât de devreme nu aveau vieți ușoare.

Așa cum nu avea nici Clara. Nici Lila.

Odată cu trecerea anilor, viața surorii sale devenise mai agitată în loc să se calmeze. Ceea ce însemna că amintirile ei, coșmarurile nu dispăruseră.

– Mai e ceva, Wright? întrebă el pe un ton abrupt, simțindu-se vinovat când văzu că obrajii majordomului se înroșesc.

– Da, milord.

Majordomul își lovi călcâiele pentru a doua oară.

– Ca de obicei, Lady Lila și-a petrecut dimineața în salonul de muzică.

Acea cameră din care nu se mai auzea muzică. Se ducea acolo și stătea în tăcere.

– După răsărit, a mers să viziteze grădinile și a rămas acolo până când s-a retras în camera ei ca să mănânce. Wright împături hârtia. Și e în camera ei de atunci.

Așa cum făcea de obicei.

– Mai aveți nevoie de ceva milord?

De o familie care să nu fi fost rănită. De surori care să zâmbească din nou.

– Nu, asta e tot, Wright, spuse Henry.

Se uită la orologiul de deasupra șemineului.

– Ești liber tot restul serii.

– Mulțumesc, milord.

Cu o plecăciune, Wright se retrase și închise ușa după el.

Uitând de servitor și de momentul de sărbătoare de mai devreme, Henry se uită la paharul neatins. Datorită victoriilor și realizărilor obținute în parlament, uitase pentru moment cât de frântă era familia lui.

Nu, nu uitase cu adevărat. Mai degrabă își permisese să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla. Asupra acelor capitole la care nu eșua și reușea să-i ajute pe alții.

Cu un oftat, Henry ridică din nou paharul, într-o parodie de toast.

– Pentru...

Toastul îi fu brusc întrerupt din nou, de data aceasta de o ușă trântită cu putere. „Ce naiba..."

– Nu aveți voie să... strigătul lui Wright fu urmat de zgomot de pași. Mă auziți? Nu aveți voie să...

Restul cuvintelor majordomului fură înecate într-un alt sunet de ușă trântită de perete.

Henry trânti paharul pe masă și stropi documentele. Ce naiba?! Henry ajunse la ușă, o deschise și se grăbi în hol, în timp ce zgomotul, care părea făcut de o turmă furioasă, se apropia tot mai mult de el.

– Ce naiba se întâmplă, Wri... tună Henry, în timp ce vacarmul părea că dărâmă casa.

– Unde ești, Waterson?

Era vocea aceea profundă, contralto, care, de când o auzise pentru prima oară, îi bântuia zilele și nopțile.

„Clara."

Sigur era un vis. Clara era acolo? În clipa aceea? Femeia care îl salvase și pe care încercase fără succes să o găsească era acum în fața lui. Un milion de întrebări îi trecură prin minte, dintre care doar una se concretiză. *Ce* făcea ea acolo?

Inima i-o luă razna.

Secundele se scurgeau când extrem de lent, când amețitor de repede, ca și cum timpul încetase să mai însemne ceva.

– Waterson? strigă ea din nou, iar numele lui, pronunțat de buzele ei, îl făcu să se pună în mișcare.

Apucase să facă cinci pași, când ea apăru de după colț.

Apoi se opri în partea opusă a holului, cu pieptul tremurând. De emoție? Din cauză că fugea de servitori? Cei patru, față de care ea luase ceva distanță, o ajunseră din urmă. Servitorii se ciocniră unul de altul, încercând să nu cadă peste frumusețea spartană care se afla la câțiva pași de Henry.

Ochii ei mari conturați cu negru erau întunecați și fulgerau. Obrajii ei, de obicei de culoarea laptelui, acum erau stacojii.

– Clara, șopti el, iar ea se repezi înainte.

Se grăbi să o întâmpine.

Clara ridică brațul.

Henry gemu când pumnul cu o forță impresionantă îl trânti la pământ. Îl durea tot corpul, de la călcâie până la urechile care îi țiuiau.

Deschise și închise gura de câteva ori, ca să-și verifice maxilarul.

Probabil era rupt. Nici măcar sângerosul John Jackson nu ar fi reușit o lovitură mai impresionantă.

Se aplecă deasupra lui.

– Nenorocitule! șuieră ea, scuipându-l drept în față.

O stare de tensiune umplu holul.

Saliva i se prelingea pe obraz.

Wright fu primul care reacționă.

– Cheamă poliția! ceru el, iar un servitor o luă la fugă în direcția opusă.

Majordomul o apucă pe Clara de braț și i-l suci la spate.

Chiar dacă ea îl atacase în propria casă, Henry spumega de furie la gândul că îndrăznise cineva să o atingă pe Clara.

– Dă-i drumul! ordonă el peste țipătul ascuțit al Clarei, în timp ce se chinuia să se ridice în picioare.

Dar știa că acea femeie nu avea nevoie să fie salvată de el. Sau de alt bărbat.

Clara își lansă călcâiul spre rotula majordomului. Wright icni, iar ea se întoarse, ridică genunchiul și îl lovi între picioare. Cu un țipăt de durere, Wright se prăbuși la picioarele ei.

Henry și ceilalți servitori – dintre care unul deja se îndepărta de impresionanta războinică – îl priveau cu milă pe bietul bărbat care se zvârcolea pe podea.

Henry căută în buzunar și scoase o batistă cu care își șterse saliva de pe obraz.

– Poți pleca.

Ochii ei emanau o ură care durea mai tare decât lovitura fizică pe care tocmai o primise de la ea.

– Dacă ai senzația că plec undeva...

– Nu tu, adăugă el și privi spre cei trei servitori, făcându-le semn cu capul să plece.

– Dar, dar... milord, șopti Wright, încercând să se ridice în picioare.

– Am spus că puteți pleca.

Veșnic ascultătorul majordom făcu o plecăciune și apoi, cu ceilalți doi servitori flancându-l, plecă.

Imediat ce servitorii dispărură, Henry își îndreptă atenția către femeia din fața lui. Clara nu spunea nimic. În schimb, continua să-l fixeze cu o privire care ardea. Umerii ei se ridicau și coborau rapid. De la emoție? De la efort?

– Clara, i se adresă el din nou. Aș sugera să mergem în...

Clara era gata să lovească din nou, dar de această dată Henry anticipă atacul și o prinse de încheietură înainte să apuce să-i aplice un alt pumn.

– Dă-mi drumul, nenorocitule! șuieră ea ridicându-și genunchiul.

Cu mâna liberă, Henry interceptă atacul. Degetele lui se curbară pe carnea moale a coapsei Clarei. Iar gâtul i se înroși din cauza gândului depravat care îl străbătu în acele momente, în care ea se gândea doar să-l atace.

– Sper că vizita ta are și alt scop în afara aceluia de a mă lovi până ce rămân fără răsuflare, îi șopti el la ureche.

„Lavandă."

Mirosul acela floral din visele lui se ridica de pe pielea ei și îi umplea toate simțurile.

– Pot să îți dau drumul la mână? Și îmi poți promite că vom discuta civilizat?

Clara ezită un moment, dar apoi încuviință din cap.

Henry o eliberă:

– Dacă ai putea să mă urmezi în...

Fosta lui infirmieră deja intra la el în birou cu capul înălțat, cu umerii trași și cu spatele drept, ca și cum ar fi fost proprietara locului.

– ... birou, adaugă Henry sec.

Când ea intră în birou, Henry rămase un moment pe coridor, încercând să își pună gândurile tumultuoase în ordine. Nu reuși.

Intră în încăpere și o găsi în centrul biroului, exact în mijlocul modelului sofisticat de diamant de pe parchet.

În timp ce închidea cu grijă ușa în urma lui, nu-și putea lua ochii de la ea. Își pusese mâinile în șolduri și părea din nou gata să-l atace, în caz că el ar fi spus un cuvânt greșit.

Henry înțelese că era cazul să tacă. O lăsă să simtă că deținea controlul.

– Ei bine, începu ea, cu sânii încă palpitând din cauza efortului. Ce ai de spus?

– Eu... îmi pare rău, dar nu-mi dau seama la ce te referi.

– Adică nu știi ce e asta?! se enervă Clara.

Bagă mâna în interiorul pelerinei și scoase un pachet gros.

În timp ce îi înjura într-un mod foarte colorat pe toți strămoșii lui Henry, aruncă pachetul spre el.

Documentele căzură cu zgomot pe vârful cizmelor lui.

Urmărind-o în continuare cu privirea, Henry se aplecă să recupereze sursa supărărilor Clarei. Desfăcu documentul și își dădu seama despre ce era vorba. Se încruntă.

– De unde ai luat asta? întrebă el.

– De unde am luat-o?! repetă furioasă Clara, apropiindu-se de el până când ajunseră la o lungime de braț unul de altul. De unde am luat-o?!

Ordinul de interdicție făcea parte din aranjamentul pe care îl făcuse cu Lord Peerson.

Ceva îi spunea lui Henry că, dacă nu îi dădea un răspuns satisfăcător Clarei, avea să sfârșească din nou pe podea, sub pumnii ei.

Un gând netrebnic i se strecură în minte, dar îl îndepărtă.

– Acestea sunt documente legale.

– Da, știu ce sunt! țipă ea. E un rahat vechi elaborat de lorzii tăi pompoși care noaptea se tăvălesc cu prostituate, iar în dimineața următoare fac legi despre moralitate.

Obrajii lui se înfierbântară.

– Vorbești cam colorat...

Clara îl plesni peste obraz. Atât de tare, încât capul lui Henry se înclină.

– Să nu... Vocea ei tremura din cauza emoției. Să nu îndrăznești să te joci cu mine, Henry March!

Ținându-se de falcă, Henry așteptă câteva momente până când țiuitul din urechi se mai potoli. Era în dezavantaj. Un detaliu straniu și din cauza căruia nu avea să se lamenteze, având în vedere că ea, dacă ar fi ținut un cuțit în mână, nu s-ar fi sfiit să-l înfigă în el.

Și totuși, așa era. Clara, salvatoarea lui al cărei nume de familie încă nu-l cunoștea, știa mai multe despre el decât știa el despre ea.

– Nu știu ce e cu acest document, spuse el încet.

Și, pentru prima dată de când sosise în acea casă, Clara amuți.

Deschise și închise gura ei de un roșu aprins de câteva ori, dar nu reuși să scoată vreo vorbă. În cele din urmă, spuse:

– Deci nu ești tu cel care a trimis acest ordin prin care afacerea mea este închisă?

„Oh, la naiba!"

– Henry? îl chestionă ea.

Ignorând întrebarea, cu documentul în mână, Henry se îndreptă către birou, în timp ce toate discuțiile pe care le avusese vreodată cu acea femeie, fiecare cuvânt schimbat cu ea i se învârteau prin mintea amețită.

„Am un respect chiar mai mare pentru femeile care au reușit prin propriile puteri." „Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente și descurcărețe."

Se opri cu spatele la ea. În sfârșit, înțelegea ce se întâmpla.

Ea era femeia de afaceri independentă de la... Henry răsfoi documentul. De la Muzele, teatru deținut de Regina Broderick și...

Henry închise ochii o secundă.

„Clara Winters."

Ea, salvatoarea lui, îngerul lui păzitor, avea în sfârșit un nume.

Când deschise ochii, își luă paharul și înghiți zdravăn, bucurându-se de senzația de arsură lăsată de coniac pe gât. Îl puse înapoi și se întoarse spre Clara.

– Se pare că eu am fost, la urma urmei, cel care ți-a închis afacerea, domnișoară Winters.

Capitolul 13

„Se pare că eu am fost, la urma urmei, cel care ți-a închis afacerea."

Asta spusese?

Acelea erau cuvintele care îi ieșiseră pe gură.

După tot ce făcuse pentru el pentru a-l salva, asta spusese?

Și, ce era și mai grav, vorbise pe tonul acela enervant de calculat și lipsit de emoție.

Și de ce, dintre toate lucrurile cărora le supraviețuise, după toate greutățile pe care le întâmpinase, după toate trădările venite din partea bărbaților, asta durea cel mai mult?

„Pentru că a fost singurul bărbat de care te-ai apropiat fără să-ți fi vândut trupul." În puținul timp pe care îl petrecuseră împreună, fusese doar un bărbat, nu un client.

Dar el dovedise, într-un mod dezgustător, că era la fel ca toți bărbații. Nici nu avea nevoie să-și amintească. Toți bărbații erau la fel. Avusese destule ocazii în cei 33 de ani de viață să-și amintească. Tremurând, Clara se îndreptă spre dulapul bine alimentat cu alcool al lui Henry și luă prima sticlă pe care îi căzu mâna.

Whisky.

Clara se uită la lichidul maroniu și, cu un hohot de râs aproape nebun, îl dădu pe gât. Ce se potrivise! Din toate băuturile pe care putea să le ia, pusese mâna tocmai pe cea care îi displăcea cel mai mult.

„Whisky..."

„Nu pot să fac asta, Marley. M-am răzgândit. Nu vreau să fiu amanta nimănui."

„Unele femei au talent artistic, altele nu au. Nu ai talent, Clara", îi spusese patronul teatrului, cu o sinceritate brutală. „Hai, bea! Whisky-ul te va ajuta. Whisky-ul te ajută să depășești orice problemă."

Clătină din cap, încercând să îndepărteze acea amintire urâtă. Da, ce băutură potrivită...

Whisky-ul era tare.

Whisky-ul era o amintire a ceea ce pierduse în urmă cu mult timp. Degetele ei se strânseră în jurul sticlei cu atâta putere, încât simți cum i se scurge sângele din încheieturi. Băutura era o amintire, dar acea noapte în care devenise pentru prima dată amanta unui nobil fusese alegerea ei.

Dar asta? Ceea ce făcuse Henry? Era ceva ce îi fusese luat împotriva voinței ei. Ceea ce făcea să fie și mai grav.

– Clara? murmură el cu acea voce baritonală, profundă și fină precum coniacul pe care îl ținea în mână și, mai ales, al naibii de calmă.

Îi puse o mână pe umăr. Clara se scutură de atingerea lui.

Dacă el putea fi calm, putea și ea să fie.

– Nu mă atinge, milord!

Și, apucând din nou sticla, își turnă whisky într-un pahar înalt. Dădu pe gât o dușcă zdravănă și se strâmbă din cauza arsurii pe care o simți în gât.

– Bineînțeles că până și whisky-ul tău trebuia să fie aspru, nu dulce, mormăi Clara, trântind paharul pe masă.

Simțind nevoia să pună distanță între ei, se îndepărtă neliniștită când simți privirea lui ațintită asupra ei. Cu un rânjet, se întoarse și îl privi drept în față.

– Te-am îngrozit, Lordul Decenței? Mă gândesc că nu ai parte zilnic de femei care să-ți ia cu asalt biroul, să te pocnească și să-ți bea whisky-ul.

Henry își puse mâinile pe reverul hainei.

– Mda, s-ar putea spune că ești cea care a dat startul...

– Mă ironizezi?

– Cel puțin încerc... răspunse el.

– Dai greș.

– Nimeni nu m-a acuzat vreodată că sunt amuzant.

– Și nici nu te va acuza vreodată.

Se ridică și se opri atât de aproape de el, încât vârfurile încălțărilor se atingeau.

– În schimb, te-ar putea acuza că ești un pompos.

– Plictisitor? riscă el.

– Un nemernic fudul, preciză ea.

– Da. Sunt convins că există destui care gândesc asta, numai că nu mi-o spun în față.

Ea nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă în fața totalei lui inabilități de a citi emoțiile altei persoane, de a formula un răspuns adecvat în fața acelei emoții.

– Ai vrea să iei loc, Clara?

Urmă o scurtă pauză.

– Te rog.

Stătură o vreme în picioare, auzindu-se doar focul din șemineu șuierând și trosnind. Până la urmă, Clara cedă.

Vrând să-l îngrozească pe veșnicul cuviincios aristocrat, Clara își mai turnă un pahar cu whisky și merse să se instaleze într-unul din scaunele din fața biroului.

Și, mereu un gentleman, chiar și în prezența femeii care îl lovise, Henry așteptă în picioare până ce se așeză ea. Apoi se așeză și el pe scaunul de un roșu regal, tapițat cu catifea.

Învârtind paharul între degete, Clara se uită pe deasupra băuturii, studiindu-l pe bărbatul pe care îl salvase în urmă cu câteva luni. Nu voia să observe sau să admire cât de magnific arăta. Fusese patetică atunci când îl dorise pe acel bărbat bătut din apartamentul ei. Dar era și mai penibil să cadă în admirație în fața bărbatului care îi ruinase viitorul. Știa asta, era conștientă, dar nu se putea abține să nu remarce cât de diferită era această versiune a lui Henry March, conte de Waterson, de cea pe care o știa din zilele de după atac.

Înainte, când era bătut și abia putea să se ridice din pat, era splendid. Dar acum? Înalt, bine făcut, cu bicepșii încordați străpungând materialul elegant al hainei pe care o purta, era un adevărat model de eleganță masculină, de putere aristocratică, strălucind, dar plin de o vitalitate sălbatică pe care se îndoia că o mai văzuse la el.

– Ce ai mai făcut în ultimul timp, Clara? întrebă el, punând blestematele documente pe o mapă din piele în care se aflau actele la care lucra când ea îi întrerupsese plăcerile nocturne.

– Asta nu e o vizită de curtoazie, Henry.

– Nu, spuse el cu gravitate. Nu este. Dar asta nu înseamnă că nu te pot întreba cum ți-a mers în ultimele luni.

– Poți întreba, dar nu înseamnă că trebuie să răspund.

– M-am întors să te caut.

Era ultimul lucru pe care Clara se așteptase ca el să îl spună.

– Poftim? șopti ea.

Se întorsese s-o caute. Ce însemna asta? Cu ce scop? Și de ce? Întrebările continuau să i se amestece în minte, dar nu reușea să găsească vreun răspuns.

Henry își lărgi lavaliera, semn că nu avea situația sub control, cum și-ar fi dorit.

– Mai bine spus, m-am întors ca să te văd.

Ce însemna tremurul acela pe care i-l simțise în voce?

– Nu mai erai acolo.

Clara simți ca o inundă amărăciunea.

– Nu, nu mai eram.

Și, dintr-odată, emoția pe care o simțise când îi auzise slăbiciunea din voce fu alungată de motivul pentru care fusese nevoită să se mute la Bârlogul Diavolului.

– Vrei să știi unde eram? întrebă ea cu răceală, punându-și paharul cu băutură pe brațul de mahon al scaunului.

– Dacă aș fi știut, te-aș fi găsit de mult.

Clara se surprinse râzând în hohote. Tot corpul îi tremura.

– Ești surd?

– Aceasta nu e una dintre deficiențele de care să fi fost acuzat.

Ea mormăi și își dădu ochii peste cap.

– Literal, Henry. Ești literal în orice. Unii oameni însă vorbesc la figurat.

Sprâncenele lui nobile se ridicară.

– Vorbitul la figurat este o pierdere de vreme. Nu e nimic direct în el și nu face decât să provoace confuzie. De exemplu, acum ar trebui să discutăm despre scopul vizitei tale, dar în loc dezbatem o întrebare retorică la care nici măcar nu ai chef să răspunzi.

Clara se uită la bărbatul din fața ei, simțind că o învârte în cercuri amețitoare.

– Poate că, la urma urmei, chiar ești surd, spuse ea printre dinți.

Simțind că are nevoie de alcool mai mult decât oricând, Clara mai luă o gură de whisky. Se gândi mai bine și o luă și pe a doua. Tensiunea se mai risipi, fiind înlocuită de o căldură plăcută.

– Acum, în ceea ce privește... începu Henry, apoi își strânse buzele.

Clara îi urmări privirea, încercând să afle motivul pentru care el era îngrijorat. Mâinile ei.

– Te-ai rănit?

– Poftim?

Spre nedumerirea ei, Henry se ridică brusc de pe scaun, străbătu camera și sună după majordom.

O secundă mai târziu, ușa se deschise.

– Polițiștii sunt pe drum, milord, șopti tânărul majordom, privind peste umărul lui Henry către locul în care stătea Clara și încercând să înțeleagă bizara privelițe.

Imitând una dintre amenințările preferate ale lui Killoran, Clara îi arătă prin gesturi ca era gata să-i taie gâtul.

Servitorul fu cuprins de un tremur de spaimă.

Henry spuse ceva, dar Clara nu reuși să audă. O secundă mai târziu, servitorul dispăru.

– Așa, unde eram?

– La momentul în care tu îmi distrugeai viitorul, rosti ea, așezându-se mai bine în scaun. Discutam despre cum mi-ai distrus viitorul. Asta în cazul în care nu a fost vorba de o greșeală, zise ea plină de speranță.

Oftând, Henry desfăcu documentul și studie paginile una câte una. Le puse înapoi și luă paharul cu alcool.

Încerca să-și găsească curajul în alcool.

Clara ghici răspunsul dinainte să-l fi auzit.

– Nu a fost o greșeală. Eu am elaborat ordinul de interdicție, Clara.

Ea încuviință din cap și așteptă ca el să continue.

Și așteptă.

Și continuă să aștepte până când își dădu seama.

– Asta e tot?

Henry făcu o grimasă.

– Afacerea ta...

Clara se ridică iute în picioare și-și pocni palmele de biroul lui.

– Nu e indecentă. Nu e imorală. Nu există nici un fel de vicii!

Știa, pentru că în trecut se făcuse vinovată de toate acele păcate.

– Nu știu nimic despre afacerea ta, spuse Henry calm.

– Și totuși, ai ordonat ca Muzele să fie închis, replică ea, încercând să înțeleagă sensul cuvintelor lui. Cum poți să închizi ceva despre care nu știi nimic?

Henry mută paharul dintr-o mână în alta. Dumnezeule, cât era de tulburat! Și merita să se simtă mizerabil.

– Elaborez proiecte de legi pentru Camera Lorzilor, spuse el în cele din urmă.

Clara își încrucișă brațele la piept, dar nu se întoarse la scaunul ei.

– Continuă!

– Propunerile unui membru al parlamentului depind de votul celorlalți ca să fie aprobate.

– Nu am nevoie de o lecție de drept. Un proiect de lege poate fi propus în Camera Lorzilor, dar trebuie să fie aprobat în aceeași formă de ambele Camere înainte de a deveni o lege. Știu destul de bine cum funcționează parlamentul, spuse ea nervoasă.

Henry rămase cu gura căscată de uimire, în timp ce ochii i se înflăcărară.

Clara izbucni din nou în râs. Până atunci reușise să îi incite pe bărbați cu decolteul ei, cu mișcările din șolduri și cu felul în care mergea. Dar nici unul nu se uitase la ea atât de înflăcărat precum Henry pentru că explicase cum funcționa politica britanică.

– Oh, da, după cum spuneam... Henry dădu pe gât dintr-o înghițitură restul de coniac, iar Clara îi urmări mișcările mărului lui Adam, pe care nu i-l mai observase în timpul petrecut împreună. Totul se rezumă la a aduna destule voturi pentru ca propunerile tale să fie aprobate și să devină legi.

Clara închise ochii și numără până la cinci. Când îi deschise, spuse pe un ton măsurat:

– Ce legătură are asta cu sala mea de spectacole?

– Sunt foarte mulți membri ai parlamentului interesați de revizuirea legilor privind moralitatea aprobate în 1787. Mulți cred că nu au fost destul de stricte.

– Stricte cu ce? Cu îngrădirea libertății oamenilor? izbucni ea.

– Cu promovarea unei societăți necorupte de vicii, adăugă el cu blândețe.

– Ești unul dintre ei, Henry?

Bineînțeles că era.

– Nu, nu e unul din interesele mele, spuse el în timp ce ea se străduia să-și ascundă mirarea, pentru că nu voia să pară sensibilă în fața lui. Cu scopul de a-mi asigura voturile pentru propunerea pe care eu am făcut-o, am promis că, în schimb, voi susține această lege a moralității.

Clara observă că el era ușor jenat. Și de ce i-ar fi păsat ei?

„Nu ar trebui să-ți pese." Nu conteză care erau interesele și eforturile lui."

Ceea ce conta era că el îi distrusese visul. Cu excepția cazului în care...

– Despre ce era propunerea ta? întrebă ea cu o reticență vădită.

Henry tot trăgea de lavaliera care acum era șifonată, când își dădu seama că ea îl urmărea cu privirea. Se opri brusc.

– Organizarea unei forțe de poliție comune pentru întreaga Anglie.

– O...

– ... forță de poliție. Legea ar permite organizarea unei forțe de poliție sub conducerea a doi comisari, care ar avea rolul de judecători de pace. Polițiștii ar avea puterea să acționeze nu doar în Londra, ci și în Middlesex, Surrey, Hertfordshire, Essex și Kent.

Se aplecase în scaun, gesticulând în timp ce vorbea, iar ea, dacă nu ar fi simțit nevoia să-l pocnească în cap, ar fi considerat chiar simpatic acel entuziasm ușor copilăresc vizavi de politică.

– Își propune să sporească prezența polițiștilor, care ar asigura ordinea...

Auzise destul.

– Deci ți-ai vândut voturile.

Era o concluzie, nu o întrebare.

– Poftim?

Se încruntă, cuprins de confuzie. Sau poate că era dezamăgire vizavi de faptul că ei nu îi păsa de aspirațiile lui, ci doar de viitorul ei și al celor care depindeau de ea.

– Ți-ai vândut voturile. Dacă nu îți pasă de legea pentru moralitate, pe care sala mea de spectacole nici măcar nu o încalcă...

– Nu am spus că nu îmi pasă, șuieră Henry.

– Atunci ți-ai vândut voturile ca să obții ce vrei.

Henry se încruntă din nou.

– Faci ca activitatea mea și rolul meu de membru al parlamentului să fie dezonorante.

– Nu, spuse ea cu un calm pe care nu îl simțea. Nu e vorba despre rolul tău de membru al parlamentului. Este dezonorant ceea ce faci pentru a-ți atinge scopurile.

Henry lovi cu palma în birou.

– Așa se fac lucrurile. Așa trec propunerile legislative.

Aristocrați nenorociți! Nu, bărbați nenorociți! Care vedeau totul în alb și negru. Care nu reușeau să vadă și altceva. Clara simți că nu avea rost să-și mai piardă timpul cu el. Avea un singur scop.

– Ce dorești, Clara? întrebă el încet, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ea deschise gura pentru a-și expune cererea, când fu întreruptă de zgomotul de pași de pe hol, urmat de o bătaie puternică în ușă. Se pregăti să-i înfrunte pe polițiștii chemați de servitori. Dar de partea cealaltă a ușii era doar majordomul înalt în livrea, pe care îl lovise mai devreme.

Două servitoare intrară în încăpere, purtând boluri cu apă și prosoape.

– Lăsați-le lângă șemineu, vă rog, ceru Henry. Se ridică după ce servitoarele părăsiră încăperea. Ce spuneai? întrebă Henry scoțându-și jacheta. Puse haina neagră și impecabilă pe spătarul scaunului și străbătu camera.

Clarei i se uscă gura.

– Eu...

De ce își scosese haina? Și de ce avea pieptul atât de larg, umerii atât... Nici unul dintre nobilii pe care îi cunoscuse nu avea fizicul unui bărbat obișnuit cu munca.

„Concentrează-te! Nu ești genul care să fie impresionată de un bărbat."

Ce naiba era cu ea? Hotărâtă și cu furia curgându-i din nou prin vene, se repezi spre locul de lângă șemineu unde se oprise Henry.

– Nu poți pur și simplu să...

Cu o atingere blândă, Henry o luă de încheietură. Ridicând sprâncenele a mirare, Clara se uită în creștetul capului lui plecat.

– Ce faci?

– Te-ai rănit.

– M-am...

Clara își dădu seama că el se uita la degetele ei umflate din cauza loviturilor pe care i le aplicase tocmai lui.

– Stai aici!

Confuză, Clara se afundă în canapeaua din piele.

Henry înmuie un prosop, apoi veni și se puse în genunchi lângă ea. Șocată și fără să poată scoate un cuvânt, se uită la cum el îi punea o compresă rece pe degetele dureroase. Degete care, din pricina

furiei, nici nu-și dăduse seama că o dureau. Degete care o dureau pentru că îl lovise.

Și, în ciuda tuturor acelor lucruri, el o îngrijea.

– Nu era nevoie să joci rolul de infirmieră pentru mine, Henry, spuse ea obosită.

– Nu mă joc de-a infirmiera. Se opri și, ridicând capul, îi zâmbi. Ăsta era rolul tău.

Clara se încruntă.

– Încercam să fiu amuzant.

– Fără îndoială, spuse ea iute.

Henry merse să lase prosopul ud lângă bol și înmuie altul. De data aceasta, când se întoarse, se așeză lângă ea pe canapea. Atât de aproape, încât genunchii lor se atingeau. Clara îl studie în timp ce el îi punea o nouă compresă pe degete.

De ce îi permitea să o dezarmeze? Nu voia ca el să fie îngrijorat de rănile ei ori să le îngrijească. Tot ce făcea era în contradicție cu faptul că îi închisese afacerea.

„Afacerea mea. Motivul pentru care sunt aici..."

Convinsese mulți bărbați înaintea lui. Cu siguranță, putea să îl convingă și pe acest gentleman – pe care îl salvase de pe străzi – să o înțeleagă.

– Am vrut să le dau femeilor care nu au alte opțiuni în viață o șansă la un nou început, spuse ea blând, iar el se opri cu mâinile pe degetele ei. Am vrut să fac un loc în care femeile să nu fi nevoite să-și folosească trupul și farmecul, ci talentul. Asta este afacerea mea, Henry. Speranță. Frumosul chip al lui Henry fu cuprins de emoție, dar Clara nu-și putea da seama la ce se gândea el sau ce simțea. Trăgând aer în piept, ea încercă să explice și celelalte motive care făceau ca sala de spectacole să fie atât de specială: Dar teatrul meu nu înseamnă doar asta, Henry, spuse ea jucându-se cu bandajul improvizat. Înseamnă mult mai mult. E muzica orchestrei care îți poate pătrunde până în adâncul sufletului. Ochii i se închiseră și, pentru prima dată de când schimbase prostituția pe teatru, toate amintirile o năpădiră. E felul în care muzica pătrunde adânc în interiorul nostru și topește orice alt sentiment sau îngrijorarea. Cumva, se îndepărtase de la ceea ce voia să-i spună lui Henry, deoarece dragostea ei bine îngropată pentru teatru ieșise la suprafață încă o dată. Mai vie ca oricând. Încă acolo, înăuntrul ei. Clara deschise ochii și văzu cum Henry o urmărea cu intensitate. Ai simțit așa ceva

vreodată, Henry? întrebă ea în șoaptă, fără inflexiuni. Ai fost vreodată atât de mișcat, de captivat de ceva?

Ochii lui se întunecară, albastrul lor profund căpătând o nuanță mai închisă, de safir. Apoi se uită în jos la mâna ei.

– Nu, nu am simțit. Henry îi puse din nou compresa peste degete. Viața mea a fost mai... „Lipsită de emoții, calculată." A fost mai concentrată, Clara.

– Mai concentrată? întrebă ea cu blândețe.

– Asupra obligațiilor mele de conte. Asupra întreținerii surorilor și mamei mele. Asupra proprietăților noastre. Asupra responsabilităților mele din parlament.

Și, în ciuda furiei care o adusese acolo, Clara simți o urmă de milă față de viața lui anostă. Henry vru să ia compresa, dar Clara îl opri, punându-și mâna peste a lui.

– Ai fost vreodată la teatru?

– De multe ori, răspunse el automat.

– De multe ori, murmură ea ca un ecou. Fără îndoială, ai câte o lojă la fiecare teatru de renume. Întârzii, așa cum se cuvine să facă aristocrații, dar sosești totuși destul de devreme pentru a lua parte la experiența socială.

Obrajii lui Henry se umplură de culoare. Ah, deci ea avea dreptate!

– O lojă deținută de familia ta...

Deși mulți spectatori nu-și permiteau acest lux și mulți dintre ei făceau un efort financiar pentru a se bucura de spectacol.

– Undeva lângă centrul teatrului.

– De unde... începu el, apoi își închise gura într-o linie fermă.

– O familie atât de importantă precum a ta își ia o lojă potrivită rangului. Dar să fie în centru ar fi prea țipător, să fie pe margine ar însemna să nu-i poată urmări pe ceilalți spectatori.

Henry se înroși și mai tare. Clara își apropie gura de a lui. Atât de aproape încât respirațiile lor se înlănțuiau. Atât de aproape încât buzele lor aproape că se atingeau.

– Dar nu știi, Henry, murmură ea.

– Nu știu? întrebă el cu o voce tremurătoare și răgușită.

– Nu știi ce înseamnă să simți pasiunea, Henry.

Privirile li se întâlniră. Clara își duse o mână la piept.

– Muzica nu te-a mișcat niciodată. Acordurile ei nu te-au purtat într-o călătorie în care ai devenit altcineva. Altundeva. Iar ceea

ce erai înainte, dimpreună cu toată lumea în care te-ai născut, se topește, astfel încât pentru câteva clipe îți dai seama că zumzetul glorios care trece prin tine este însăși viața.

Henry își înclină capul și, preț de o clipă, Clara crezu că avea să o sărute. Îi simțea dorința. Se revărsa din el și îi inundase ochii cu o pasiune adâncă. Și totuși...

Henry se opri. Mereu deținând controlul.

– Trebuie să fie și altceva în afară de emoție, Clara, șopti el. Dacă nu e ordine, nu e nimic.

„Dacă nu e ordine, nu e nimic..."

„Nu e nimic."

Ultimul cuvânt răsună în mintea ei.

„Nimic."

Arăta ce prăpastie exista între ea și acel bărbat care nu putea fi impresionat de cuvintele pasionale pe care i le spusese din adâncul sufletului.

– Vorbești despre nimic, Henry, dar nu știi ce înseamnă *nimic*, izbucni ea.

Și simți că furia care o adusese acolo îi renaște din nou în vene.

– *Nimic* te face să te prostituezi în schimbul unui acoperiș deasupra capului și al unei farfurii cu mâncare.

Toată culoarea dispăru din obrajii lui, fiind înlocuită de un gri palid.

– Nu știam...

– Ce nu știai? îl ironiză ea. Că ai fost salvat de o fostă prostituată și de una dintre cele mai cunoscute amante din Londra?

Pentru o clipă, fu greu de spus care din ei doi era mai șocat de mărturisirea ei. Inima Clarei bătea să-i spargă pieptul.

Era acceptarea unei realități cu care se împăcase fără rușine la un moment dat, pentru că scopul ei fusese nu numai să supraviețuiască, ci și să prospere.

Se împăcase? Atunci de ce, când Henry se uită la ea, pieptul i se strânse dureros?

Se pregăti pentru momentul în care veșnic cuviinciosul conte de Waterson avea să-și întoarcă dezgustat privirea de la ea.

– Nu, nu am știut, spuse el încet. Nu am știut nimic despre tine, Clara. Pentru că ai fost atât de hotărâtă să îți protejezi secretele.

Clara îl studie. I se păru că vede în ochii lui un licăr slab de milă.

– Nu am nevoie de mila ta, conte de Waterson!

Îi șuierase rangul ca pe o înjurătură.

La naiba, putea să-și înghită sentimentul acela de milă!

Încruntat, Henry o contrazise:

– N-am zis că mi s-a făcut milă de tine, Clara.

– Nu era nevoie să-mi spui, Henry, preciză ea cu răceală în voce.

Dumnezeule, în acel moment nu știa ce ura mai mult: pe acel bărbat care îi amintise de regretul că își schimbase viața sau pe ea însăși, pentru că își vânduse virtutea și sufletul pentru ceva mai mult.

– Nu era nevoie să-mi spui, repetă ea. Pentru că tot ce gândești ți se citește în ochi.

Cu toate acestea, ce credea el despre ea sau despre trecutul ei era irelevant.

– Mi-ai închis afacerea! Chiar înainte să apuce să se deschidă. Trebuie să îndrepți asta, Henry!

Clara aruncă spre el bandajul improvizat. Prosopul ud ateriză pe canapeaua din piele și îi udă marginea pantalonilor.

Oftând, Henry luă prosopul și îl puse înapoi în bol.

– Nu e chiar atât de... ușor, Clara.

– Dar a fost ușor să îmi închizi sala de spectacole? întrebă ea.

Henry își trecu o mână prin păr, dând la o parte șuvițele brune cam ciufulite. Buclele ușoare care se formau în părul lui păreau nepotrivite pentru un bărbat preocupat să țină totul sub control. Își lăsă mâna pe lângă corp.

– Lasă-mă să-ți explic!

Henry se întoarse la birou și, deschizând un sertar...

– Un pachet de cărți, Henry? îl ironiză ea.

Furios. El era furios. Cu siguranță se enervase mai rău decât în momentul în care îl lovise. Sau poate că furia lui era legată de atacul căruia îi căzuse victimă în St. Giles, cu câteva luni în urmă.

– Chiar nu e momentul pentru whist sau alte jocuri de cărți.

– Nu sunt genul de bărbat care joacă whist sau cărți în general. Ai puțină răbdare, murmură el. Ca să dai legi și ordonanțe, trebuie să te bazezi pe sprijinul altora. Nu poți face nimic de unul singur. Există negocieri.

Puse o carte la bază.

– Ăsta aș fi eu.

Regele de inimă roșie fu așezat la bază, în centrul figurii geometrice pe care Henry încerca să o stabilizeze cu degetele lui lungi.

Picioarele ei se mișcară nestăpânite, aducând-o lângă el.

– Acela ai fi tu cu forța ta de poliție.

– Exact, răspunse el, ridicând pentru o clipă privirea de la cărțile aflate într-un echilibru precar. Cartea aceasta îl reprezintă pe Lord X, care își dorește o reformă a băncilor, spuse Henry în timp ce adăuga altă carte la piramida ce creștea. Lord Y vrea o reformă a dreptului la proprietate. Și, bineînțeles, Lord Z vrea o lege a fabricilor, care să controleze industria mereu schimbătoare din Anglia. Mâinile lui continuau să aranjeze cu rapiditate cărțile. Și tot așa, până când în sfârșit îți iese asta.

– Asta?

Henry se dădu un pas înapoi.

– Un castel din cărți de joc.

În timp ce vorbea cu un entuziasm crescând, Henry se mișca în jurul biroului, făcând cărțile să tremure.

– Fiecare propunere legislativă are nevoie de sprijin. Fiecare membru al parlamentului are nevoie de sprijinul celorlalți, care la rândul lor au nevoie de sprijin pentru a-și trece legile și tot așa.

În cele din urmă, se opri exact în fața ei. Doar masa îi despărțea.

Clara dădu lent din cap.

– Asta era ce aveai de spus?

Comparase ce îi făcuse ei și viitorul ei incert cu un blestemat de castel din cărți de joc?

– Probabil observi că, dacă te răzgândești și vrei să anulezi una dintre acțiuni – completă el, mutându-și mâna de-a lungul castelului din cărți –, totul s-ar prăbuși.

– Singurul lucru pe care îl observ, milord, este că ai folosit cartea greșită.

Clara se mișcă rapid și trase regele de inimă roșie de la baza castelului. Întreaga construcție se prăbuși.

– Nu ai inimă, preciză ea, aruncând cartea de joc spre el. Cartea îl lovi în piept înainte să cadă înapoi pe grămada dezorganizată de cărți.

Henry se uită la grămada de cărți, înainte să spună:

– Problema este, Clara, murmură el în timp ce se uita la carte, întorcând-o când pe o parte, când pe alta, că tocmai mi-ai demonstrat că explicația mea este corectă. Când m-ai scos din piramida de cărți, întreg castelul s-a prăbușit.

Cuprinsă de panică și de disperare, Clara se forță să respire. Se îndepărtă, întorcându-i spatele. Nu voia ca el s-o vadă, nu voia să cedeze și mai multă putere decât îi cedase deja acestui bărbat. Era prea rațional pentru a fi constrâns de o femeie pe care nu o cunoștea deloc. Nu, nu era adevărat. Făcu o nouă încercare disperată.

– Am avut grijă de tine, Henry. Te-am salvat de pe străzi, te-am primit în casa mea, spuse ea, întorcându-se spre el. Îi cercetă trăsăturile ca să găsească un semn că ceea ce tocmai îi spusese însemna ceva pentru el.

– Te-am căutat după aceea, spuse el, repetând prima mărturisire pe care i-o făcuse.

Deschizând din nou sertarul, Henry scoase o bucată de hârtie, ce părea oficială, și înconjurând biroul, i-o înmână.

– Ce e asta? întrebă ea, analizând documentul.

Dar știa înainte ca el să răspundă.

– 1 000 de lire.

Degetele ei se înlănțuiră pe marginea hârtiei și începu să o mototolească cu zgomot.

– Asta pot să văd. Dar pentru ce?

– E un semn al aprecierii pe care ți-o port. Ia banii!

„Pentru deranj."

Clara fusese furioasă de nenumărate ori în viață, de cele mai multe ori tot din cauza vreunui bărbat. Dar acea arsură ca de acid pe care o simțea prin vene după răspunsul primit de la Henry avea o duritate nemaiîntâlnită.

– Este o ofertă destul de generoasă... Henry se opri când o văzu pe Clara întorcându-se pe călcâie și străbătând camera. Unde te...

Clara deja ajunsese la șemineu și, ținând hârtia de un colț, o apropie de foc. În momentul în care flăcările începură să încrețească și să înnegrească hârtia, se întoarse și îl înfruntă.

– Asta e ceea ce voiai să-mi oferi? țipă ea. Pentru deranj? Derangjul de care tu ești responsabil? Pot să-ți iei oferta generoasă și să te duci la dracu'!

Aruncă pe jos hârtia care încă ardea, iar focul cuprinse ciucurii aurii ai covorului scump.

Înjurând, Henry se grăbi se stingă focul pe care ea îl provocase.

Clara înaintă spre el. Henry înlemni.

Îl prinse de partea din față a cămășii și, trăgându-l aproape, își apăsă buzele de gura lui. O explozie de căldură o lovi, mai puternică decât flacăra care îi arsese degetele cu câteva secunde mai înainte. Mai puternică decât orice simțise vreodată.

Pentru o clipă, corpul lui Henry rămase nemișcat lângă silueta ei care, de asemenea, se blocase. Apoi începu să o sărute.

Gemând, Clara își desfăcu buzele, lăsându-l să pătrundă printre ele, iar când limba lui se strecură înăuntru, mângâind-o pe a ei, își lansă vârful de carne roz într-o mișcare senzuală.

Își înclină capul pentru a primi mai bine sărutul și pentru a putea la rândul ei să îl sărute. Apoi mâinile lui se mutară pe talia ei, iar degetele lui i se afundară în șolduri, în timp ce o trăgea mai aproape, apăsând-o peste erecția lui mare și puternică. Simți un fior între picioare, în timp ce se transforma din seducătoare în sedusă. Se luptă să iasă de sub vraja lui, pentru că, la naiba, nu era obișnuită să cadă sub vraja cuiva! Era un lucru pe care îl ținuse întotdeauna sub control, spre deosebire de alte lucruri din viața ei.

Henry își mută buzele mai jos, adorând fiecare bucată de piele atinsă, până ce se opri pe locul de pe gât unde pulsul ei bătea puternic și neregulat. Pentru el.

Un geamăt depravat scăpă printre buzele Clarei, care dădu capul pe spate și i se abandonă cu totul.

Își încurcă degetele în buclele lui închise, încă jilave de când își trecuse mâna udă prin ele, și îl trase aproape de ea, lăsându-l să se bucure de atingeri și să vadă pasiunea pe care i-o trezise.

Clara se mișcă, acaparându-i din nou buzele într-un sărut sălbatic, care îi smulse lui Henry un geamăt gutural ce vibră în ea și o umplu de o senzație egoistă de triumf. El își înclină capul, adâncindu-și sărutul. Îmbrățișarea.

Și apoi, luptându-se cu vraja în care acest bărbat o prinsese de când îl întâlnise, ea se opri. Dându-se înapoi, Clara îi refuză săruturile și se uită cu satisfacție la genele lui negre și dese, care nu reușeau să ascundă dorința sălbatică ce îi lucea în ochi.

Își rotunji buzele într-un zâmbet rece.

– Te voi distruge, Henry March!

Și cu această amenințare ieși în fugă din cameră, lăsându-l în urmă pe bărbatul ale cărui sărutări încă îi furnicau buzele.

Capitolul 14

– Arăți ca naiba!

Mai grav decât atât, se simțea ca naiba.

– Încetează, murmură Henry, în timp ce i se alătura la masa privată de la clubul White celui care – așa cum precizase mama lui într-un mod atât de jignitor – era singurul lui prieten.

– Am senzația că te și simți ca naiba, interveni marchiza de Waverly, cu obișnuitul ei pragmatism.

– Așa e, se bâlbâi Henry.

Asta nu însemna că acea senzație nu ar fi avut legătură cu dreapta puternică pe care o încasase de la Clara seara trecută. Cu tot ce ea îi dezvăluise despre trecutul ei și cu tot ce se întâmplase după aceea.

„Ceea ce te-a ținut treaz toată noaptea. Te-ai gândit cum ai simțit-o în brațele tale, la gura ei apăsată pe a ta, la sânii ei striviți de pieptul tău..."

Waverly se aplecă, îngrijorat.

– Tot nu i-au găsit pe cei care te-au atacat...

– Steele i-a găsit. Ambii bărbați sunt morți.

Henry nu mai voia să vorbească despre atac. Nu voia să dezvăluie spaima și teroarea de a înfrunta moartea singur pe străzi.

Dar prietenul lui nu se lăsă.

– Dar pe cei responsabili de ultimul atac?

Henry ridică sprâncenele a mirare. Ultimul atac?... Apoi își dădu seama despre ce vorbea prietenul său.

– Nu am fost... atacat. Nu fusese atacat așa cum se gândea prietenul său. Nu e de la tâlhari, hoți sau...

„La naiba. Taci!"

Prietenul lui se așeză mai bine în scaun.

– Oh, dar abia acum începe să fie interesant! Învinețit, dar nu de mâna unor atacatori necunoscuți...

O femeie. Îl învinețise o femeie. În mod sigur, Clara era altfel față de toate femeile pe care le întâlnise ori avea să le întâlnească vreodată.

– Roșeața din obraji e din cauză că te simți vinovat sau rușinat? întrebă zâmbind Gabriel, marchizul de Waverly. Sau poate și una, și alta?

Avea dreptate cu ultima parte. Henry fu scutit de alte întrebări când marchizul se întoarse după un servitor în livrea.

– Un pahar, te rog, și o sticlă de ceva tare, îi spuse tânărului. Ceva mai tare decât brandy, strigă el după servitorul care deja se grăbea să aducă băutura. Când tânărul dispăru, marchizul vorbi pe un ton discret, dar prea plin de amuzament. Ceva îmi spune că ai nevoie de ceva tare azi.

Deci Waverly nu avea de gând să se oprească din a-l chestiona.

– Încetează! îi spuse el pentru a doua oară prietenului trădător, ceea ce atrase un nou hohot de râs din partea acestuia și privirile celorlalți gentlemeni aflați în club.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă Waverly, după care făcu o pauză. Din nou?

Din nou. Da, pentru că nu era prima dată când Gabriel îl vedea bătut măr.

– Eu...

Henry simți cum îi ardea gâtul. La urma urmei, cum naiba putea să explice un gentleman, chiar și celui mai bun prieten, că fusese lovit de o femeie? Care era o războinică de o frumusețe spartană, ale cărei sărutări îl lăsaseră fără somn și îi bântuiau chiar și orele din zi în care era treaz. Dar era o femeie, la urma urmei.

– Dar cine a zis că am pățit ceva?

Waverly își dădu scaunul înapoi, ceea ce îl făcu să se balanseze pe piciorul din spate.

– Oh, obrazul tău vânăt! Ochiul tău e negru. Încercările patetice de a-mi evita întrebările. Toate m-au dus la această concluzie.

Servitorul sosi cu un pahar și o sticlă în mână, ceea ce îi dădu lui Henry un scurt răgaz pentru a se aduna și a formula un răspuns.

„Chiar credeai că tocmai Waverly nu te va întreba nimic?"

Începând să regrete că acceptase invitația de a se întâlni cu Waverly la club în ziua aceea, Henry se concentră să-și toarne ceva de băut.

Îl ardea pielea de la privirea intensă cu care îl fixa Waverly. Se știau de mulți ani, erau prieteni încă de pe vremea când studiaseră împreună la Eton și se aveau ca frații. Așa că Waverly nu avea cum să fie mulțumit de lipsa unui răspuns, iar Henry ar fi trebuit să fie destul de deschis ca să-i povestească... totul. Și totuși, nu putea.

Hotărât să și-o scoată pe Clara din minte, duse paharul la buze. Și îngheță.

Se gândi la imaginea din seara trecută a Clarei, când îi invadase dulapul cu băuturi și își turnase ceva de băut. Apoi dăduse pe gât whisky-ul cu o ușurință pe care nu o mai văzuse nici la un bărbat până atunci. Având în vedere că el era un lord plictisitor și preocupat de etichetă, așa cum îi plăcea Clarei să sublinieze, ar fi trebuit să dezaprobe gestul. Să fie dezgustat. Să îl dispreţuiască. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplase. În schimb, chiar și la o zi după vizita ei, Henry se simțea plin de dorință.

Nu cunoștea altă femeie – sau persoană – care să fie atât de sigură pe ea.

Și totuși, observase la ea o anumită vulnerabilitate când îi dezvăluise trecutul ei.

Un trecut în care fusese întreținută de bărbați în schimbul serviciilor sexuale. Henry se trezi lovit de o ură otrăvitoare față de toți acei nenorociți care ajunseseră să cunoască în toate felurile corpul Clarei. În feluri în care și el ar fi vrut să-l cunoască, dar fără să plătească, căci asta ar fi redus relația lor la o tranzacție financiară.

Bombănind, Henry dădu băutura pe gât.

„Bineînțeles că până și whisky-ul tău trebuia să fie aspru, nu dulce..."

– Whisky, mormăi Henry. Trebuia să fie whisky...

Văzu peste marginile paharului zâmbetul lui Waverly.

– Să înțeleg că ce sau cine e responsabil de vânătăile de pe obraz și de ochiul înnegrit este, de asemenea, responsabil și de faptul că ai început din senin să urăști whisky-ul.

„Oh, la naiba!" Experiența din parlament îl învățase că avea mai mult de câștigat când erai direct decât când o luai pe căi ocolitoare.

– A fost o femeie.

Gabriel se înecă brusc. Încercă să spună ceva, dar nu reuși.

– O fem...

Restul cuvintelor se pierdură într-o criză de tuse.

Henry sorbi relaxat din băutură.

Da, trebuia să spună ceva dacă voia să fie cu un pas înainte.

„Te voi distruge, Henry March!"

Amintindu-și de amenințarea pe care femeia i-o aruncase la plecare, Henry se gândi că ar fi fost mai înțelept să-și țină în frâu gândurile legate de Clara.

Când în sfârșit reuși să respire din nou și să vorbească, Waverly își trase scaunul mai aproape de el.

– Ce femeie ar vrea să te lovească?

Nu care *ar vrea* să-l lovească. Chiar îl lovise. Cu totul diferit.

În plus...

– Ce vrei să spui cu asta? ceru Henry lămuriri.

Waverly îl privi ca pe un om care o luase razna.

– Înseamnă că nu ești genul care să ofenseze femei. Toată lumea știe asta. Mă rog, alte femei decât mama ta, care vrea să te vadă însurat...

– Waverly! îl preveni Henry.

– Înțeleg, m-am abătut de la subiect. Dar insist că ești genul care nici dacă încearcă nu se poate purta necuviincios.

Degetele i se curbară pe paharul de băutură. Din când în când zvâcneau, la amintirea șoldurilor Clarei, a feselor ei rotunjite generos.

– Da, dar... Ei bine, începu el dregându-și vocea, femeia aceasta pe care am ofensat-o...

Henry îi povesti toate detaliile legate de întâlnirea cu Clara, pornind de la prima lor interacțiune. Când termină, Waverly tăcu clipe îndelungate. Stătea acolo, cu sprâncenele ridicate a nemulțumire, un răspuns care era în general rezervat altor persoane, nu lui Henry.

– Ce este? izbucni Henry.

– Ai fost salvat de o femeie.

Henry se pregăti să audă hohotul de râs al lui Waverly. Dar marchizul continuă prin a recapitula principalele aspecte ale situației pe care Henry tocmai i-o prezentase, în același stil în care își prezenta argumentele în fața parlamentului.

– Ți-a cusut rănile. Te-a îngrijit până când ți-ai revenit. Te-a lăsat să stai la ea în casă, și e prima dată când menționezi acest lucru?

– Din tot ce ți-am spus despre... domnișoara Winters, tu asta ai reținut?

– Da, îi replică sec Waverly. Faptul că ai omis să vorbești despre ea până în acest moment explică tot.

– Explică... Nu explică tot. E doar un detaliu pe care l-am omis.

Waverly pufni.

– Bine, te scuz pentru că ai omis acest... detaliu. Să ne concentrăm asupra celei de-a doua părți a povestirii tale: ai trădat-o pe această tânără femeie.

– N-am trădat pe nimeni! izbucni Henry pe un ton prea ridicat.

Marchizul îi aruncă o privire lungă.

– Ești sigur că nu ai trădat-o?

Întrebarea retorică a lui Waverly era un ecou al sentimentului de vinovăție care tocmai îi asalta conștiința lui Henry.

Un val de șoapte se auzea din club, în timp ce toți ceilalți clienți se așezau mai bine în scaune ca să se uite la Henry și la Waverly. Bârfe mizerabile!

Cu fața arzând, Henry își îndreptă lavaliera imaculată. Numai că reacția nu era cauzată de bârfe, ci de vinovăția pe care o simțea.

– Poate că tu nu crezi că ai trădat-o, Waterson... Dar ea cu siguranță așa vede situația, ca pe o trădare.

Trăgându-și scaunul mai aproape, Henry își propti coatele pe masă și își puse palmele de o parte și de alta a feței, pentru a putea bloca zgomotul și interesul pe care l-ar fi trezit pentru ceilalți clienți.

– Nu am nevoie să-mi ții prelegeri așa cum faci în parlament.

– Nu are nici o legătură cu parlamentul, îl puse Waverly la punct. Și nici nu-ți țin vreo prelegere. Încerc să-ți explic ce ar simți o femeie în situația pe care mi-ai prezentat-o. Waverly își coborî vocea și continuă în șoaptă: Pur și simplu, îți atrag atenția că e evident că o femeie care, conform propriei tale mărturisiri, ți-a salvat viața s-a supărat că tocmai *tu* ai orchestrat închiderea afacerii pe care o deținea.

La naiba dacă marchizul nu avea dreptate! Henry înțelegea de ce era supărată Clara. Ce îl deranja era că nu avea cum s-o ajute.

Și ce avea să se întâmple cu ea dacă sala de spectacole se închidea? Henry simți cum i se strânge stomacul.

– Dacă te interesează, să știi că i-am oferit bani, încercă Henry să se apere.

Un hohot de râs îl aruncă pe marchiz într-o nouă criză de tuse, făcând ca toate privirile din club să se întoarcă spre masa lor.

Henry se încruntă la el.

– Ce e? A fost o ofertă generoasă!

Celălalt bărbat își șterse lacrimile de râs.

– Bineînțeles. Foarte generoasă. Și, așa cum te cunosc, probabil i-ai și spus asta.

Henry se foi în scaun.

– Nu e nimic greșit în a fi direct.

Waverly îi răspunse cu un nou hohot de râs.

– Oh, du-te dracului! zise Henry, fără să mai dea doi bani pe mulțimea de gură-cască din jur.

Pe vremuri, Waverly ar fi fost ultimul bărbat la care s-ar fi așteptat să apere o femeie care deținea și conducea un teatru. Dar postura de bărbat însurat îl schimbase mult. Soția lui Waverly fusese un copil nelegitim, iar acum, la rândul ei, deținea o școală pentru alți copii nelegitimi.

Ca să găsească ceva de făcut, Henry apucă paharul și se uită la lichidul maro din el.

– Ei bine?

Henry se uită întrebător la marchiz.

– Asta e, clarifică Waverly. Ce intenționezi să faci?

Poate din cauza alcoolului pe care îl consumase, poate din cauza nopții nedormite, Henry nu reușea să înțeleagă ce voia prietenul său să spună.

– Ce intenționez să fac în legătură cu ce?

– Nu în legătură cu ce, ci cu cine, îl lămuri marchizul. La urma urmei, nu e imposibil ca salvatoarea ta de pe străzi să-ți fi sucit mințile dacă reacționezi așa. Dar sper că intenționezi să o recompensezi cumva.

Henry îi aminti de banii pe care îi oferise Clarei.

– Și asta e tot? Doar acea ofertă?

– Nici nu o cunoști, dar spui cum ar trebui recompensată...

– Ea ți-a salvat viața. Tu i-ai închis afacerea. Normal că îți recomand să o recompensezi!

Cuvintele acelea arătau cât de mult îl schimbase căsătoria pe Waverly și cât de diferiți deveniseră. Și totuși, la naiba, până și el era de acord cu ce spunea marchizul! Dar ura complicațiile pe care le presupunea sugestia lui Waverly.

Henry scăpă un oftat de frustrare.

– Nu se poate face nimic. Știi asta mai bine decât oricine de la negocierile și aranjamentele cu care m-ai ajutat în parlament. Nu fără să periclitez tot ce am făcut până acum pentru a-mi asigura voturile. Să nu mai susțin legea moralității a lui Peerson ar însemna ca el să își retragă tot sprijinul pentru proiectele mele.

Waverly se uită la el în tăcere și clătină din cap aproape imperceptibil, dar îndeajuns ca Henry să înțeleagă că prietenul său era mai dezamăgit decât ar fi putut exprima cuvintele.

Laș cum era, Henry încercă să schimbe subiectul cu unul mai liniștit.

– M-ai rugat să ne vedem.

– Jane e însărcinată, îl anunță Waverly fără vreo introducere.

– Din nou? trânti Henry fără să se gândească.

Obrajii lui Waverly se colorară.

– Nu e nimic rău în a avea o familie mare.

– Deja ai cinci copii.

Și al șaselea pe drum. Era inutil să spună asta ținând cont de anunțul prietenului său.

Gura lui Waverly se ridică într-un zâmbet pe jumătate amuzat.

– Așa e. Dacă insinuezi că ar trebui să îl dăm cuiva pe următorul, să știi că deja ne-am hotărât să-l păstrăm. Sau s-o păstrăm.

– Iartă-mă! spuse repede Henry.

La naiba, ce prieten groaznic era!

– Felicitări! Sincerele mele felicitări pentru tine și pentru Lady Waverly! Ridică paharul și închină în cinstea prietenului său, apoi luă o înghițitură, în timp ce Waverly, care nu prea se omora cu alcoolul, îl privea cu un zâmbet larg. Sunt foarte fericit pentru voi, adăugă Henry.

„Mda, și ia uită-te la tine... N-ai nici măcar un copil. N-ai o soție cu care să întemeiezi o familie." Era un aspect pe care îl pusese mereu pe locul secund pe lista de priorități, după aspirațiile din parlament și bunăstarea surorilor, ceva ce nu-și propusese să realizeze în viață. Sau pe care nu reușise să-l realizeze în viață. Domnișoara Newton era varianta cea mai ușoară și mai potrivită pentru a atinge acel scop. Și totuși, nu se mobilizase pentru a onora acea parte a înțelegerii cu Lord Peerson. Nu discutase încă acel aspect care ar fi rezolvat atât planurile matrimoniale de viitor ale lui Henry, cât și ambițiile legislative ale lui Lord Peerson. „Pentru că îmi doresc mai mult. Îmi doresc ce au Waverly și soția lui."

Da, era limpede, faptul că stătea acolo și-l invidia pe Waverly și vestea pe care i-o dăduse îl făcea pe Henry cel mai îngrozitor prieten.

– Ne-am întâlnit ca să te întreb dacă ai dori să fii nașul de botez al copilului, spuse marchizul, întrerupând gândurile patetice care îl năvăliseră pe Henry.

– Naș de botez? repetă Henry prostește.

Waverly tuși în pumn.

– Dar dacă nu ești de acord...

– Nu, eu...

Naș de botez. Într-un fel, să fie responsabil de acel copil încă nenăscut. Și, în același timp, dorind mai mult pentru sine însuși.

– Sunt onorat, răspunse el din toată inima. Aș fi... Voi fi onorat.

Zâmbetul lui Waverly se lărgi.

– Și având în vedere bârfele care mi-au ajuns la urechi, se pare că nu ești nici tu departe de a-mi da în curând o veste similară.

Mintea lui Henry o luă pe o cale total neașteptată, imaginându-și o femeie înaltă, neînfricată, cu un puternic croșeu de dreapta. Oare cum era să aibă o asemenea femeie în viața lui? Cu siguranță, o viață lipsită de monotonie. Mereu aventuroasă. Două aspecte de care se ferise mereu înainte de a o întâlni pe Clara.

– Privirea ta arată că nu ești departe de capcana căsătoriei cu acea lady. Lord Peerson e încântat, presupun, de ideea unei asemenea alianțe.

Lady? Lord Peerson?

Apoi își dădu seama: căsătoria despre care vorbise mama lui și pe care tot o negociase.

„Domnișoara Newton."

Schimbară subiectul, trecând la lucruri mai banale, dar Henry nu reușea să-și alunge gândul de la Clara Winters și la îmbrățișarea lor din seara trecută din birou.

Capitolul 15

Trecuseră două minute și treizeci de secunde de când vorbise cineva.

Clara știa pentru că, de când anunțase ce se întâmplase, își pironise privirea pe ceasul rotund din spatele scenei de la Muzele, numărând fiecare secundă.

Stătea pe marginea scenei, bălăngănindu-și picioarele, cu privirea fixată înainte. Nu putea să se uite nici la prietena ei, nici la fostul ei patron, bărbatul care se afla lângă Reggie.

Tăcerea lor era asurzitoare și de rău augur.

Între iminența a ceea ce aflase și jurământul de a-l distruge pe Henry, în lumina unei noi zile, nu vedea nici o soluție pentru a ieși din acea situație.

Relațiile rezolvau multe.

Nobilimea rezolva și mai multe.

Dar, în ciuda a ceea ce familia Killoran deținea din punct de vedere financiar, nu erau prieteni cu nobilii.

– Aș putea să aranjez să fie omorât, spuse scurt Broderick Killoran.

Reggie icni.

– Taci! îi ceru ea, dându-i un cot. Nu ești genul de persoană care să ordone asasinate.

Deși Clara suspectase la un moment dat că era. Era un detaliu pe care însă Reggie nu putea sau nu voia să-l vadă în acel bărbat pe care îl transformase.

Broderick mormăi.

– Încercam să mai risipesc tensiunea.

– Nu ți-a ieșit.

De fapt, îi ieșise. Dar nu în totalitate. Dacă nu ar fi fost pe cale să plângă și dacă ar fi fost capabilă de asta, Clara ar fi izbucnit în râs, auzindu-l pe durul Broderick Killoran, patron de jocuri de noroc, cum plănuia în glumă să asasineze un nobil.

Și dacă acel nobil n-ar fi fost Henry.

Și dacă nu l-ar fi văzut deja în pragul morții.

Și dacă nu ar fi fost un nobil căruia îi păsa în mod sincer de mama și de surorile sale, un sentiment atât de rar întâlnit printre aristocrați.

Și dacă nu l-ai fi sărutat pe Henry seara trecută cu o intensitate arzătoare pe care nu o mai simțise la un sărut.

Clara nu mai avusese un iubit de patru ani. Ultimul bărbat cu care ajunsese în pat fusese un partener de afaceri de la alt club de jocuri de noroc. În tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, nu o sărutase niciodată pe gură. Și acest lucru îi arătase Clarei că o considera inferioară. Nevrednică de săruturile lui, pe care le păstra pentru o femeie pe care o considera demnă de ele.

Dar Henry îi devorase gura, o sărutase ca și cum era singura femeie din lume și...

„Încetează, idioată patetică!" Stătea acolo, visând la îmbrățișarea nenorocitului, în timp ce el plănuia să o distrugă.

Nu, el deja o ruinase... Pe ea, dar și pe Reggie.

Reggie totuși avea să fie bine. Era capabilă să o ia de la început, cu averea și puterea pe care i-o dădeau căsătoria cu Broderick Killoran.

– Refuz să cred că se va întâmpla asta, spuse Reggie încet, ca un ecou al gândurilor care o ţinuseră trează pe Clara toată noaptea.

– Un nobil vorbeşte, iar lumea ascultă. Chiar crezi că ei... El sau oricare dintre ei şi-ar schimba opinia din simţul onoarei? Fără să aibă stare, Clara sări şi începu să măsoare încăperea cu paşi agitaţi. Nu. Au dat legea. La propriu şi la figurat.

„Vorbitul la figurat este o pierdere de vreme. Nu e nimic direct în el şi nu face decât să provoace confuzie. De exemplu, acum ar trebui să discutăm despre scopul vizitei tale, dar dezbatem o întrebare retorică la care nici măcar nu ai chef să răspunzi."

Clara pufni. Să-l ia naiba, pentru că nu şi-l putea scoate din cap!

– Voi vorbi cu avocaţii mei, spuse Broderick. Vom construi un caz împotriva acelei decizii.

Era o ofertă generoasă din partea unui bărbat cu care intrase de multe ori în conflict de-a lungul anilor, prima dată când ea lucra pentru un club de jocuri de noroc rival. Apoi pentru că îl considera la fel de plin de sine şi de pompos ca pe oricare alt bărbat.

Reggie oftă.

– Şi cât ar dura să ne luptăm cu ei din punct de vedere legal?

– Cu siguranţă am pierde, punctă Clara. Simţi cu viaţa şi energia se scurgeau din ea, aşa că se aşeză pe scenă, cu fustele răsfirate în jurul ei. Şi, chiar dacă am câştiga, cât ar dura acest proces? Avem femei, bărbaţi, copii care se bazează că au o slujbă aici.

Angajaţi care nu ştiau că viaţa lor avea să fie dată peste cap.

„Din cauza mea..."

Reggie îşi abandonă locul de lângă soţul ei şi veni să se aşeze lângă Clara.

– Nu suntem genul care să se lase învinse, Clara, spuse ea cu blândeţe. Când credeam că am pierdut orice speranţă, tu ai fost cea care nu m-a lăsat să abandonez lupta.

– Pe vremea aceea, adversarul nostru era Broderick, se strâmbă Clara, punându-şi bărbia pe genunchii strânşi la piept. Era diferit.

– Poftim?! rosti Broderick pe un ton care se voia ofensat.

Reggie îi făcu cu ochiul bărbatului, apoi îşi puse un braţ în jurul ei.

– Nici nu contează, important este că nu ne-am lăsat învinse de greutăţile pe care le-am întâmpinat până acum cu teatrul. Şi nu ne vom lăsa nici acum.

Clara se încruntă. Prietena ei avea dreptate. Sigur exista un mod de a ieşi din această situaţie. Ceva ce puteau face. Relaţii la care

ar fi putut apela? La urma urmei, cumnatele lui Reggie aveau cumva conexiuni cu nobilimea. Sora mai mare a lui Killoran se căsătorise recent cu un marchiz. Bineînțeles, marchizul fusese și încă era considerat nebun de către înalta societate după moartea primei soții, dar un nobil rămânea un nobil.

– Ai dreptate, spuse Clara. De ce am accepta să ne lăsăm învinse?

– Asta e Clara Winters pe care o știu eu! spuse Reggie încântată. Și ai dreptate. De ce ar trebui să ne lăsăm învinse?

– Trebuie să găsim pe cineva la care să putem apela, răspunse Clara.

Cineva deschise ușa de la intrarea în teatru, iar raza de lumină care pătrunse prin crăpătura ușii întrerupse ultima parte a cuvintelor Clarei. Se ridică în picioare, în timp ce Broderick se grăbi să-și ajute soția să se ridice.

– Te putem ajuta? întrebă Clara, văzând că silueta nu se mișcă de lângă ușă.

Urmă o tăcere lungă, apoi o siluetă mică și cu capul acoperit de o glugă intră și închise ușa după ea.

Clara observă rapid strălucirea elegantă a pelerinei din satin. Calitatea și croiala arătau că veșmântul este de calitate. Tăcută și gravă, persoana nu făcu nici un efort să se miște din locul de lângă ușă.

Broderick începu să înainteze, dar Clara îi făcu semn să se oprească. Sărind peste marginea scenei, se îndreptă către străina din umbră.

– Te pot ajuta? repetă ea, de data aceasta pe un ton mai scăzut, plin de blândețe.

Întrebarea fu din nou întâmpinată de tăcere și apoi...

Cu partea stângă încă ascunsă în penumbră, silueta își dădu pe spate gluga enormă, scoțând la iveală o tânără cu bucle închise la culoare și o gropiță în bărbie.

Era ceva familiar în apariția ei. Și totuși, Clara nu-și putea da seama de unde o știa. Era prea tânără pentru a fi una dintre femeile care lucraseră pentru ea. Mai mult decât atât, n-ar fi uitat niciodată pe cineva cu care lucrase. Cine era acea tânără?

– Sunteți doamna Winters, murmură fata pe un ton suav.

Numai că era o anumită asprime în vocea ei, ca și cum nu ar fi folosit foarte des cuvintele și nici nu îi plăcea să o facă.

Clara observă că vorbele tinerei nu fuseseră o întrebare, ci o observație.

– Da sunt, răspunse ea oricum.

Misterioasa străină aruncă o privire peste Clara și către scena de unde Reggie și Broderick o priveau în tăcere.

– Mă întrebam dacă pot vorbi cu dumneavoastră, spuse fata, în timp ce își mută atenția înapoi la Clara.

De data aceasta, Clara reuși să o vadă mai bine. Și amuți.

Tânăra femeie avea o cicatrice adâncă în mijlocul frunții. Semnul, de forma unui fulger, era de un alb sidefiu, ceea ce arăta că rana fusese provocată cu mult timp în urmă și deja se cicatrizase. Era o cicatrice neobișnuită, iar semnul distinct sigur i-ar fi rămas Clarei în memorie.

Străina își ridică bărbia într-un gest provocator, arătând că observase modul în care Clara se holba la ea. Clara îi aprecie reacția și îi zâmbi drept scuză, dorindu-și să-i poată oferi fetei ceea ce probabil căuta.

– Mă tem că nu mai facem angajări. Și, ca tânăra să nu creadă că era refuzată din cauza cicatricii evidente de pe față, începu să-i explice: Teatrul nostru a fost temporar suspendat și mă tem că nu mai angajăm personal nou.

Și, probabil, cei deja angajați urmau să fie trimiși să-și caute de lucru prin alte părți, până când Clara rezolva problema. Dacă reușea să o rezolve.

Se întinse pe lângă tânără și apucă mânerul înflorat al ușii, o altă cheltuială asupra căreia insistase și care acum reprezenta nimic mai mult decât bani risipiți pe visurile ei ruinate.

– Dar îți doresc mult noroc în căutările tale, rosti Clara cuvintele potrivite pentru amândouă.

Fata cu părul închis la culoare își tot muta privirea de la degetele Clarei la fața ei.

– Nu am venit să caut de muncă, doamnă Winters, șopti ea.

Clara se opri.

– *Domnișoara* Winters, o corectă ea. Și recunosc că sunt în încurcătură. Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit.

– Nu ne-am întâlnit. Eu te-am văzut...

O văzuse? Pe ea? Nu mai jucase pe o scenă din Londra de mult timp, de când fusese o tânără de doar 20 de ani.

– L-ați vizitat pe fratele meu.

Obrajii Clarei se colorară. Deci tânăra era sora unuia dintre foștii ei amanți? Imposibil. Amanții o instalaseră întotdeauna în locuințe aflate departe de ochii înaltei societăți.

– Mă tem că nu...

– Fratele meu, contele de Waterson.

Clara strânse mai tare mânerul ușii.

– Poftim?!

– Henry March, contele de Waterson, repetă fata cu o voce șovăitoare.

Tânăra din fața ei era sora lui Henry? Mintea i-o luă la goană. Henry spusese că avea două surori. Singura despre care vorbise era cea care fusese prinsă în Masacrul de la Peterloo. O femeie care, potrivit lui Henry, se izolase și devenise o solitară. Așa că tânăra din fața ei nu putea fi acea femeie.

– Îmi permiteți să vă vorbesc? șopti fata.

Nu, nu fata, mai degrabă femeia. Din locul în care stătea, își dădu seama că prima ei impresie fusese greșită. De la distanță, nu observase cearcănele din jurul ochilor pierduți. Sau liniile triste care înconjurau gura femeii. Nu, sora lui Henry nu era o fată, ci o femeie care își purta pe față urmele tragediei prin care trecuse.

– Nu știu dacă ar fi înțelept, milady.

Nu avea nimic de discutat cu această tânără lady al cărei nume nu-l cunoștea. Nu se cunoșteau. Iar fratele ei îi era dușman.

– Vă rog, spuneți-mi Lila. Lila și atât. Promit că nu vă răpesc mult timp.

Clara se luptă pentru un moment cu logica, rațiunea și propria voință, apoi pierdu bătălia.

– De acord.

Lady Lila privi peste umărul Clarei spre locul din care Broderick și Reggie urmăreau discuția.

– Doar noi două, preciză tânăra.

Clara ezită. Tânăra vorbise cu o ușoară implorare în glas. Clara se uită la ea cu mai multă atenție. Observă spaima din ochii căprui ai Lilei, tenul ei de un gri bolnăvicios...

„Este sora solitară a lui Henry."

Cea despre care el spusese că nu mai ieșise din casă după Masacrul de la Peterloo.

Clara se întoarse spre Reggie și spre fostul ei patron.

– Reggie, domnule Killoran, mă puteți scuza un moment? Am... o afacere de discutat.

Clara îi întinse brațul, sugerându-i tinerei să o urmeze.

Lady Lila se uită la brațul oferit și clătină ușor din cap. Avea din nou privirea aceea imploratoare.

„Nu vrea să fie atinsă."

Ușor, Clara își coborî brațul respins. Și îi oferi Lilei zâmbetul blând pe care îl adresa mereu celor mai rănite, mai speriate dintre prostituatele care veneau la ea disperate să caute de muncă. Acele femei pe care ea le sfătuia să se retragă și pe care le ajuta să-și găsească de muncă în alte locuri, departe de oameni. Sora lui Henry mergea pe lângă ea, iar picioarele ei aproape că nu se simțeau pe podeaua imaculată din lemn.

Fără să vrea, Clara se uită la modelul de diamant din centrul parchetului. Parchetul pe care fusese atât de hotărâtă să îl aibă încât își lăsase mândria deoparte, renunțase la prețioasa ei independență și se mutase înapoi în Bârlogul Diavolului.

Din cauza lui Henry și a prietenilor lui de aceeași teapă.

– Parchetul tău e superb, murmura ușor Lady Lila.

– Da, este.

O spusese cu mândrie, dar și cu o ușoară urmă de tristețe.

Nu mai schimbară nici un cuvânt până când ajunseră în biroul Clarei. Cel care avea să devină în curând proaspăt renovatul birou al fostului proprietar. Clara închise încet ușa în urma lor.

– Dorești să iei loc? o încurajă pe tânără, arătând cu mâna spre un scaun de nuc, sculptat cu ananași de un portocaliu aprins, care se iteau veseli și vibranți, pe fondul nisipiu al lemnului.

Lila nu acceptă imediat oferta, ci mângâie ușor ananașii sculptați pe spătarul scaunului.

– Ananas, murmură ea.

– Da sunt un simbol al generozității, ospitalității și bogăției. Tot ce intenționase ca Muzele să reprezinte. Au fost...

– Europenii au încercat să-i cultive în afara climatului tropical, explică Lady Lila. Dar se puteau dezvolta doar în solarii... Vorbea ca o persoană care recita un pasaj dintr-o carte. Absența unei recolte locale a făcut ca și cererea să crească, ba mai mult, au devenit și mai căutați. Sunt familiară cu acest fruct, spuse absentă sora lui Henry, scoțându-și o mănușă din piele tivită cu lână, apoi pe cealaltă.

Lila își fixă privirea pe mănuși, fără să mai spună nimic.

Clara crezuse mereu că putea spune multe despre o persoană doar analizându-i mâinile. Și, mai ales, mănușile.

Cele mai ieftine erau din bumbac. Avantajul era că țineau de cald, așa că mai toată muncitorimea le purta.

Aristocrații preferau mănușile albe, din mătase franțuzească. Bine croite și elegante, erau un semn al bogăției și al prestigiului. Filfizonii le preferau pe cele de culoare mov sau fucsia.

Apoi erau acele doamne respectabile, căsătorite cu nobili care le înșelau. Acele femei, pe lângă care trecea pe Bond Street și pe care le observase pe la teatre, purtau cele mai luxoase mănuși, din satin brodat cu dantelă fină de mătase.

Și totuși, mănușile pe care le purta Lady Lila s-ar fi potrivit mai degrabă cuiva din clasa muncitoare decât unei femei de rangul ei.

– Te-am auzit vorbind cu fratele meu aseară.

Tăcerea dintre ele durase atât de mult, încât Clarei îi luă un moment să priceapă cuvintele ei. Și când își dădu seama...

Clara rememoră conversația cu Henry, de la înjurăturile colorate pe care le adresase tuturor din neamul lui până la îmbrățișarea lor. Mintea ei încercă să îndepărteze acel detaliu.

– Ah, înțeleg, spuse ea în cele din urmă.

Deși nu înțelegea nimic.

– Ai fost foarte directă în discursul tău. *Nimeni* nu vorbește așa cu Henry.

Nici dacă viața ei depindea de asta, Clara n-ar fi înțeles ce voia femeia să spună prin acel cuvânt pe care îl subliniase.

– Să înțeleg că te-au deranjat cuvintele pe care i le-am adresat fratelui tău, încercă ea.

Asta o adusese acolo pe Lady Lila? Loialitatea sinceră față de devotatul ei frate?

– Nici vorbă! răspunse automat tânăra, cu o prospețime onestă și sinceră. De fapt, chiar mi-au plăcut. Am apreciat în totalitate. Eu... Tânăra se așază pe fotoliul cu ananas. De aceea sunt aici. Este unul dintre motive...

Clara se simți ca atunci când, din cauza nenumăratelor repetiții, cerea să i se strige o replică pentru că nu și le mai amintea pe cele din scenariu.

– Ești aici pentru că m-ai auzit țipând la fratele tău și ți-a plăcut asta?

– Nu am mai auzit niciodată o femeie vorbind așa cu fratele meu. Și nici vreun bărbat. Eu l-am înfruntat o dată, dar de atunci s-au schimbat multe. Am uitat cum e să fii în preajma oamenilor. În lume.

Clara trase celălalt scaun cu ananași și se așeză în fața surorii lui Henry.

– Lady Lila, mă tem că nu înțeleg, deși încerc...

– Până la vizita ta, uitasem cât de pasionată eram de viață, de muzică. De tot. Noaptea trecută, ascultând ce se petrecea în biroul fratelui meu... Vorbea fără vreo remușcare despre faptul că ascultase o conversație privată. Mama mea, sora mea, toate am fost supuse în viață. Nu mai vreau să fiu o persoană care se ascunde.

– Și crezi că te pot ajuta? întrebă Clara încet.

– Nu știu, răspunse Lady Lila cu o sinceritate dezarmantă. Nu știu dacă mă poate ajuta cineva. Dar știu că tu ești cea care mi-a amintit că viața trebuie să meargă înainte.

– Și vrei să te învăț... cum să-ți înfrunți fratele?

– Nu.

Pentru prima dată de când o întâlnise, Clara văzu un zâmbet sincer pe fața tinerei.

– Dar e o idee destul de tentantă... Aș vrea să mă înveți să cânt.

Clara n-ar fi fost atât de șocată nici dacă sora lui Henry i-ar fi cerut să o învețe să devină curtezană.

– Am auzit ce i-ai spus lui Henry, șopti Lila. Despre muzică. Despre acele acorduri muzicale care te poartă într-o călătorie la capătul căreia devii altcineva. Altundeva. Iar ceea ce erai, dimpreună cu toată lumea în care te-ai născut, se topește, astfel încât, pentru câteva clipe, îți dai seama ca zumzetul glorios care trece prin tine este însăși viața... Tu ai spus asta.

Clara rămase fără cuvinte. Ce mai auzise tânăra femeie?

– Eu nu... Aș dori să te pot ajuta. Dar nu sunt... Talentată. Lipsa talentului era ceea ce o făcuse pe Clara să renunțe la muzică și să devină amanta a tot felul de nobili. Nu sunt persoana care te poate ajuta.

Tânăra se încruntă.

– Dar sigur m-ai putea ajuta. Ai vorbit cu atâta pasiune despre ceea ce reprezintă muzica și dansul! Ai luat apărarea unor instituții pe care fratele meu și prietenii lui enervanți le consideră licențioase.

Clara clătină din cap.

– Mă tem că te înșeli.

Chiar dacă ar fi dorit să o ajute pe sora lui Henry cu lecții de muzică și de teatru, pe care ea însăși le adora, situația ei actuală nu i-o permitea. Nu când se lupta pentru a supraviețui și a-și salva afacerea.

– Nu sunt profesoară de muzică. Nu sunt nici măcar artistă.

Sprâncenele tinerei se încrețiră, transformând cicatricea din mijlocul frunții într-o linie zimțată.

– Dar ai fost artistă...

Clara se holbă la ea.

– Ai jucat? Ai dansat? Ai cântat? insistă tânăra. Pentru cineva care vorbește atât de pasional, așa cum ai făcut tu, și care a investit și a condus o sală de spectacole, sunt convinsă că ai o legătură cu teatrul.

– Da, am...

– Știam eu! Fața Lilei se lumină, iar pentru un moment, Clara putu să vadă cum arătase tânăra femeie înainte ca viața să îi fie dată peste cap. Cum spuneam, numai cineva care cunoaște și iubește muzica poate vorbi despre ea din inimă.

Henry se înșela asupra unui aspect: sora lui era mai puternică și mai capabilă decât avea el senzația.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, milady, spuse Clara.

Iar în timp ce admitea acest lucru, degetele de la picioare i se chircirăă în ghetuțe. Nimeni nu știa despre trecutul ei. Nu vorbea deloc despre el.

– Îți cer să-mi dai lecții, spuse sora lui Henry, în ciuda protestelor Clarei. Și, dacă faci asta, sunt gata să te ajut să-ți recuperezi teatrul.

Promisiunea aceea străbătu refuzul blând al Clarei.

– Fratele meu nu mi-ar refuza ceva, o asigură Lila, respirând printre buzele strânse.

Nu, nu i-ar fi refuzat. În acele zile în care îl ajutase și îl îngrijise, Clara își dăduse seama cât era de devotat.

– În schimbul serviciilor tale, mă voi asigura că teatrul tău rămâne neatins.

Clara rămase nemișcată, în tăcere, contemplând totul – prezența femeii, propunerea ei. Și, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile, simți cum creștea în ea un sentiment pe care

aproape că nu-l mai recunoștea: speranța. Speranța că visurile pe care și le făcuse nu aveau să fie zdrobite de călcâie puternice și lacome. Speranță pentru viitorul și siguranța ei și a tuturor celor care se bazau pe ea pentru o slujbă la Muzele.

Dar realitatea crudă îi înăbuși brusc acel sentiment.

– Lady Lila, având în vedere tot ce ai auzit în conversația mea cu fratele tău, probabil ești conștientă de trecutul meu.

– Că ai fost cândva curtezană? întrebă Lila.

Tânăra părea total neafectată de acea parte scandaloasă din trecutul ei, iar Clara se simți obligată să precizeze:

– Nu doar curtezană, ci și matroană. O matroană care a condus două dintre cele mai scandaloase cluburi din Londra.

Tânăra rămase neimpresionată de dezvăluirea Clarei. Nici nu clipi, nici nu se înroși.

– Reputația ta ar fi distrusă dacă petreci timp în compania mea.

Și acel lucru era valabil și pentru întâlnirea din acea zi.

– Domnișoară Winters, spuse Lila cu blândețe, nu dau doi bani pe reputația mea. Nu mi-a păsat de nimic de atât de mult timp, încât am uitat cum e să fii interesat de ceva. Henry va aproba această relație dacă îi cer, pentru că alternativa ar fi să dispar din nou.

Pericol. Totul din acest discurs mustea de pericol. Aranjamentul despre care vorbea tânăra presupunea că avea să interacționeze din nou cu Henry. Și nimic bun nu putea ieși din asta. Nimic.

„Și totuși, nu e întru totul adevărat", îi șopti un gând obraznic. Lucrurile despre care vorbise sora lui Henry... Deschiderea teatrului. Un loc de muncă pentru toți cei care erau dependenți de ea...

Și știu că era pierdută. Pentru siguranța ei și a celor din jur, trebuia să facă un pact cu diavolul.

Își apasă degetele pe tâmple.

– Voi vorbi cu fratele tău.

Tânăra îi zâmbi drept răspuns.

– Minunat! Te voi aștepta.

Cuvintele acelea sunaseră mai mult a ordin decât a invitație. Și cu asta, Lady Lila se ridică și ieși din încăpere, lăsând-o pe Clara așezată acolo, simțind că făcuse din nou o greșeală periculoasă.

Capitolul 16

Cei mai mulți bărbați disprețuiau evenimentele mondene – baluri, serate, dineuri.

Henry era însă o excepție.

Mereu privise acele evenimente drept o oportunitate pentru proiectele sale politice.

Iar acea seară nu era diferită. Se pregătea să meargă la un bal organizat de un recent aliat politic, Lord Peerson, cu intenția de a face cunoscută înaltei societăți potențiala alianță între el și fiica acestuia, domnișoara Newton. Iar acea seară îl ducea pe Henry mai departe pe drumul său către o alianță politică permanentă și către scopul de a forma o forță de poliție națională. Și totuși, în ciuda tuturor acelor lucruri, seara aceea era... altfel.

Nu știa ce anume îl deranja. Sau ce îi provoca o puternică dorință de a scăpa de acel bal.

„Ba știi foarte bine, idiotule!"

Erau ea – Clara Winters – și sărutul ei. Sărutul lor.

„Nu încerca să te păcălești că ar fi posibil să te gândești la altă femeie!" Nu după ce o ținuse pe Clara în brațe.

„Te-am îngrozit, Lordul Decenței? Mă gândesc că nu ai parte zilnic de femei care să-ți ia cu asalt biroul, să te pocnească și să-ți bea whisky-ul."

Adevărul era că și când scotea cuvinte care înțepau mai rău decât vârful unei spade Clara era magnifică în furia și pasiunea ei. Iar el nu putea să și-o scoată din gând.

– Milord? întrebă cineva.

Uitându-se în oglinda conică, Henry văzu cum valetul său îl bătea ușor pe umăr, ca să-i atragă atenția.

Trebuia să și-o scoată din minte. Dacă voia să obțină ce conta cel mai mult pentru el, pentru familia lui și pentru întreaga Anglie. Trebuia să înceteze să se gândească la gustul de ghimbir și de mentă de pe buzele ei.

Încercând să îndepărteze orice amintire legată de Clara, Henry luă lavaliera de mătase albă și, așa cum erau obișnuit, și-o înnodă singur. Apoi luă jacheta cafenie cu guler de catifea. Valetul începu să-i încheie nasturii din față.

Însă Clara îi reveni din nou în minte.

„Știu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuși să te descurci cu niște nasturi și niște șireturi."

Henry se îndepărtă de valet.

– Asta e tot, Wilbur.

Tânărul rămase cu mâinile întinse și cu ochii la nasturii lui Henry.

– Milord? spuse el încurcat.

După cât era de șocat tânărul, ai fi spus că Henry îi mărturisise că voia să-i ia locul regelui.

– Mă descurc, repetă el, făcând un semn către valet că putea pleca.

– Sunteți... sigur că vă puteți descurca, milord?

Era pentru prima dată când valetul, mereu supus, își exprima îndoielile.

Putea oare? Obrajii lui Henry se colorară ușor.

– Sunt cât se poate de sigur, îi răspunse valetului.

– Cum doriți, milord.

Wilbur mai zăbovi o clipă, apoi, așa cum obișnuia și fratele lui mai mare, majordomul lui Henry, își pocni călcâiele și plecă.

După ce ieși tânărul, Henry se întoarse la haine.

– Mi-a zis că nu am mai făcut asta, spuse el cu gândul la Clara, în timp ce se lupta cu nasturii de bronz. M-am descurcat cu propriii nasturi. De multe ori, își șopti Henry.

Chiar se descurcase? Desigur că se descurcase. Însă nu-și amintea vreo ocazie în care să nu fi beneficiat de ajutorul unui servitor.

Ce spune despre el acel lucru?

Spunea că beneficia de privilegii cărora nu le dăduse atenție până atunci. Cum ar fi fost că se născuse având totul de-a gata: bogat, proprietar de terenuri, cu servitori. Mulți, mulți servitori. Și de atunci trăia așa.

Se gândise vreodată cum trăiau cei care nu făceau parte din aristocrație?

Elaborase legi, proiecte economice și bancare de care ar fi beneficiat toate categoriile sociale. Și totuși, acei bărbați și acele femei rămâneau într-un plan îndepărtat, undeva la periferie.

O senzație de rușine îl lovi în stomac. Era un sentiment familiar, pe care îl simțise de multe ori după momentul în care sora lui fusese

aproape omorâtă și rămăsese totdeauna îngrozită de Masacrul de la Peterloo.

Peterloo.

Acea noapte blestemată pe care, de câte ori o rememora, îi amintea de principalul lui scop politic: o forță de poliție. Lord Peerson.

Fiica lui Lord Peerson.

Respirând adânc, Henry merse să-și pună mănușile. Și să-și facă planuri pentru a întări acea alianță politică. Tocmai ieșea din cameră și se pregătea să intre în foaier, când auzi gălăgie.

– Jur, am zis clar că nu intrați și nu o veți face! se auzi de jos vocea majordomului său.

La naiba! Ce se mai întâmpla?

Henry se grăbi ca și cum ar fi știut ce îl aștepta în foaier. Sau mai degrabă *cine* îl aștepta.

Într-adevăr, când ajunse în capătul scărilor de marmură, o văzu.

Clara stătea în mijlocul foaierului, cu mâinile încrucișate. Ignorându-l pe majordom, își ridică privirea spre Henry.

Tot aerul i se adună în piept și se bloca acolo, împiedicându-l să respire. Dumnezeule, era...

– Iată-te, Henry! spuse ea cu dezgust, ca și cum vorbea noroiului de pe cizme.

Simțea cum îi ardea fața, o senzație care îl cuprindea mereu când era în compania acelei femei.

– Domnișoară Winters, spuse el, trăgându-și mănușile în timp ce mergea să o întâmpine.

– Milord, am încercat să o alung pe această femeie...

Henry îl puse pe majordom la punct cu un gest din încheietură. Îl deranjase modul în care pronunțase cuvântul *femeie* ca pe o insultă.

– Asta e tot. Să mergem în biroul meu, domnișoară Winters, arătă Henry spre coridor.

Clara își îndreptă umerii și trecu pe lângă trioul de servitori în așteptare.

Partea respectabilă din el, care fusese hrănită toată viața cu bună-cuviință și respect, știa că trebuia să fie îngrozit de prezența ei acolo – din nou. Și, chiar dacă servitorii lui erau loiali și nu bârfeau, oricine ar fi văzut-o pe Clara ar fi considerat scandalos că o femeie necăsătorită îl vizita acasă.

– Ar trebui să nu ne mai vedem în felul acesta, domnișoară Winters, spuse el în timp mergea pe lângă ea.

– Și cum ar trebui să continuăm să ne vedem, Henry? Cu tine bătut și plin de sânge pe străzile din Seven Dials și cu mine acolo gata să te salvez?

– Bine punctat, murmură Henry când ajunseră în fața biroului.

Se întinse după clanță, dar Clara o apăsase deja, intrând în birou și croindu-și drum către biroul lui. Își termină marșul triumfal așezându-se pe scaunul lui Henry.

Henry își înălță capul, atins în orgoliu. Ei bine, era un gest neașteptat și deranjant. Nu se întâmpla în fiecare zi ca locuința unui gentleman să fie invadată, iar scaunul său să fie confiscat. Închise ușor ușa în urma lor și merse la birou, oprindu-se în fața ei.

– Presupun că ești aici pentru a discuta despre acea afacere.

Era inevitabil.

Clara deschise catarama de cristal austriac de la gât și lăsă pelerina elegantă să îi cadă. Veșmântul îi alunecă de pe umeri într-o cascadă strălucitoare, lăsând la vedere decolteul amețitor al rochiei fine de mătase. Henry înghiți în sec cu greu. Sau încercă.

– De fapt, Henry... susură ea, sprijinindu-și un cot pe marginea biroului și aplecându-se lent în față.

Lui Henry i se uscă gura. Nu reușea să scoată nici un cuvânt. Și nici să gândească.

– Sunt aici ca să discutăm o afacere cu totul diferită.

Se simțea un zâmbet în vocea ei aproape jucăușă, sfioasă și senzuală. Combinația aceea ar fi trebuit să-l pună în gardă. În schimb, îl umplu de un val de dorință.

– Despre ce afacere este vorba, domnișoară Winters?

Zâmbetul larg de pe fața ei spunea că îi ghicise tulburarea din voce și știa ce efect avea asupra lui.

– Azi am primit un vizitator.

– Un vizitator?

Îi luă o clipă să priceapă ce spunea ea. Se încruntă.

– Nu mă întrebi cine m-a vizitat, Henry?

Pusese întrebarea cu o voce senzuală, profundă, care îi ruină lui Henry orice speranță că ar mai putea vreodată să doarmă noaptea.

Își forță mintea să funcționeze și buzele să se miște.

– Și presupun că identitatea acestui vizitator este de interes pentru mine?

Bătând ușor din palme, Clara se lăsă pe spate în scaun. Scaunul lui.

– Bravo, Henry! Exact, cineva care te interesează în mod special.

Și, dintr-odată, flirtul din privire și tonul ei jucăuș de mai devreme dispărură, fiind înlocuite de o ușoară tristețe.

– Sora ta.

– Sora mea?

Urechile lui Henry erau roșii. Ce soi de teatru juca femeia aceasta?

– Sora mea este la țară pentru a se odihni. Așa că oricine ar fi fost persoana care a venit să te vadă și a spus că este ruda mea te-a mințit.

– Nu acea soră, Henry.

Clara aruncă o privire spre ușă, peste umărul lui. Henry îi urmări privirea ca și cum ar fi așteptat să găsească acolo pe cineva.

– Lady Lila.

Lady...

– Imposibil. Sora mea nu părăsește... Nu a mai părăsit...

Nu reușea să-și găsească vorbele.

– Lady Lila. Șatenă, cu bucle frumoase. Ca ale tale.

Clara credea că avea păr frumos?

– Cu o cicatrice zimțată, adaugă Clara, desenând cu degetul între propriile sprâncene.

Henry se ridică brusc de pe scaun.

– Ce joc e ăsta, doamnă? se răsti el, mișcându-se în jurul biroului.

– Nici un joc Waterson, nu glumesc. Ochii ei se micșorară. Nu cu un gentleman care îmi amenință existența.

Își auzea pulsul bătând în urechi și toate simțurile i se concentrară asupra dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse Clara.

Lila nu numai că ieșise din casă, dar mersese până în Dials ca să caute o persoană străină pentru ea. Încerca să înțeleagă ceva, dar nu reușea decât să se întrebe:

– De ce?

– Pentru că ne-a auzit, îl lămuri Clara, ceea ce îl făcu să-și dea seama că își exprimase mirarea cu voce tare.

– Ea a auzit...

„Oh, Dumnezeule, îmbrățișarea noastră!"

Henry se dădu înapoi.

– Tot, Henry, preciză femeia din fața lui. Absolut tot, spuse ea accentuând fiecare silabă. Știe că sunt o prostituată.

Era atât de surprins de faptul că sora lui ascultase la ușă în timp ce el o ținuse pe Clara în brațe, încât îi luă un moment să priceapă ceea ce ea tocmai îi spusese. Când în sfârșit reuși, îl cuprinse o stare de tensiune. Sunetul acelui cuvânt urât cu care singură se caracterizase îl făcu să vrea să urle precum bestia pe care ea probabil îl considera.

– Nu spune asta! ordonă el cu asprime.

Nu accepta ca numele Clarei să fie ponegrit. Nici măcar de către ea însăși.

O mică grimasă apăru în colțul gurii ei ușor rujate, în timp ce se uita spre ușă. Când vorbi din nou, vocea ei fu șoptită.

– Foarte bine. O curtezană. O matroană. Cum vrei tu să spui. Ideea e că ea știe.

– De asta crezi că m-am simțit jignit, Clara? spuse el, căutându-i privirea. Pentru că ai folosit acel cuvânt? Mă crezi un pudic?

Clara gesticulă spre el.

– Ești foarte cuviincios, Henry.

– Nu accept ca tu, o femeie care a înfruntat vitejește niște tâlhari, care mi-a salvat viața, după care m-a înfruntat cu mândrie de două ori deja, să vorbești așa despre tine!

– E ceea ce sunt. Nu schimbi realitatea dacă folosești cuvinte pompoase. Mă rog... Ideea e că Lila știe, și totuși m-a rugat să fac ceva pentru ea.

Dumnezeule, nici nu îndrăznea să se gândească la ce i-ar fi putut cere sora lui Clarei! În starea ei, putea fi orice, și nu putea fi ceva bun sau cuviincios. Solitară cum devenise, Henry nu avea nici o idee ce și-ar fi dorit Lila.

– Continuă!

Henry își încrucișă brațele la piept.

– Vrea să-i dau lecții de muzică.

„Lecții de muzică."

Brațele îi căzură moi pe lângă corp.

Undeva în fundul minții își aminti un cântecel scandalos, de cârciumă, care umpluse cândva holurile casei.

„Henry, n-ar trebui să cânte așa ceva! Trebuie să discuți imediat cu ea."

Cât de iritată fusesem mama lor de cântecul interpretat de fiica ei! Cât de dezgustată! Și, în ciuda supărării materne vizibile, Henry se amuzase în sinea lui.

„Și totuși, i-am cerut să se oprească."

La ce folosiseră toate acele lucruri? Toate cerințele, regulile, toate standardele aristocratice care îi fuseseră impuse, la ce îi folosiseră, la urma urmei, Lilei?

Tulburat, plecă de lângă Clara și se îndreptă către ferestrele care dădeau spre străzile Londrei. Razele lunii inundau pavajul cu o lumină blândă, luminând trăsurile care treceau.

– Au trecut șapte ani, spuse el, prinzându-și mâinile la spate.

Urmă o pauză, apoi se auzi foșnetul fustelor de mătase ale Clarei care se apropia de el.

– Milord? se aventură ea.

– Au trecut șapte ani de când sora mea nu a mai cântat la pian.

De când oricine altcineva cântase în acea casă. După Peterloo, pianul devenise la fel de tăcut precum sora lui. Nu i-ar fi refuzat nimic Lilei. Se întoarse.

– Vrea să ia lecții de la tine...

Buzele ei se rotunjiră a surprindere. Fără îndoială, se aștepta ca el să respingă ideea ca ea să lucreze cu Lila. Și poate că, în anumite momente din viața lui, în urmă cu șapte ani, așa ar fi făcut. Dar nu mai era cazul. Ar fi dat orice ca Lila să redevină persoana care fusese cândva.

– Vreau să anulezi ordinul de interdicție care îmi închide teatrul, Henry.

„Mai puțin asta."

Nu avea cum să îi dea așa ceva.

– Îmi ceri singurul lucru pe care nu pot să ți-l ofer, spuse el răgușit. Îți pot plă...

– Nici să nu îndrăznești să te oferi să mă plătești Henry! Nu e vorba despre niște bani nenorociți!

La naiba! De ce trebuia să fie atât de încăpățânată?

– Dacă iei banii, Clara, îi poți folosi pentru a deschide un nou stabiliment, o rugă el. O să-ți cumpăr altă clădire!

Ea se aplecă spre el.

– Chiar nu înțelegi?

Clara îl prinse cu o mișcare ușoară de reverul hainei.

– Nu e vorba doar despre clădirea în sine. Este vorba despre ceva ce am construit de la zero, cu multă muncă și chin, cu ajutorul unor oameni pe care mă bazez și care se bazează pe mine. Și îmi ceri să renunț la asta pentru tine? Pentru oricine altcineva?

– Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! spuse el printre dinți. Chiar crezi că poți conduce un teatru respectabil în blestematul Dials? Străzile acelea sunt periculoase.

Clara clătină din cap și se îndepărtă de el. Privirea ei era atât de încărcată de dispreț, încât Henry avu senzația că l-ar fi putut sfredeli.

– Nu înțelegi nimic, Henry, spuse ea calm. Și nici nu vei înțelege vreodată. Pentru tine, oamenii, existențele lor, afacerile lor pot fi pur și simplu achiziționate. Cumpărate. Și n-ai putea vreodată să crezi că acele străzi, de care ești atât de dezgustat, cu ajutorul unor oameni onești și al unor afaceri respectabile, pot fi transformate într-un loc decent. Sau că actrițele și cântărețele de pe scenă vor fi vreodată altceva decât prostituatele care au fost cândva. Pieptul ei tremura de emoție. Ceea ce am creat este un loc în care oamenii care nu s-au născut cu o linguriță de argint în gură sunt mândri să trăiască și să-l numească *acasă*.

Clara se îndrepta deja spre ușă.

Îl cuprinse panica.

Pentru că ea era unica persoană care ar fi putut să-i ajute sora. Și pentru că se temea că, odată ce părăsea acea încăpere, nu avea să o mai vadă vreodată pe Clara Winters.

– Așteaptă! strigă el, punând mâna pe clanța ușii. „Ce fac? Îmi vând sufletul ca să-mi salvez sora." Voi vorbi cu ceilalți membri ai parlamentului.

„Dumnezeule, de ce am spus asta?" Pentru Lila. Pentru că ar fi dat orice să-și vadă sora redevenind persoana dinainte de masacru.

Clara făcu stânga-mprejur.

– Poftim?! spuse ea.

Privirea ei inteligentă, adâncă și plină de suspiciune se plimbă rapid pe chipul lui, încercând să-și dea seama dacă vorbise serios.

Henry se simți cuprins de vinovăție din cauza speranței pe care o vedea în ochii ei, pentru că știa că deznodământul era inevitabil.

– Mai dă-mi o zi, spuse el cu o grimasă. Voi vorbi cu cine trebuie...

– Vei reconstrui castelul din cărți de joc?

– Exact, încuviință el din cap, ignorând tonul ei ușor amuzat. Voi organiza o nouă rundă de negocieri. Dar până atunci voi vorbi cu persoanele implicate pentru a opri temporar decizia de închidere a stabilimentului tău.

Clara ajunse lângă el într-o clipă și îl apucă de mâini.

– Chiar poți să faci asta?

– Doar temporar.

Era puțin probabil ca oricare dintre colegii lui, în special Lord Peerson, să renunțe la termenii înțelegerii lor.

– Până când negociez cu ceilalți membri ai parlamentului, repetă el ideea. Și încercând să o prevină în privința deznodământului. Nu îți pot promite mai mult.

Cu siguranță nu putea, mai ales că avea de-a face cu un om care încerca să-l însoare cu fiica lui.

Clara îl privi lung preț de câteva clipe.

– Foarte bine.

– Foarte bine? Ce înseamnă asta? întrebă el, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Clara se îndepărtă de el și își reluă atitudinea serioasă.

– Organizează întâlnirile. Dacă reușești să îmi salvezi teatrul, atunci ai o profesoară de muzică pentru sora ta.

Un sunet de frustrare se ridică din pieptul lui.

– Nu pot promite că vor fi de acord cu propunerea mea, Clara!

Propunerea lui depindea de niște nobili care nu dădeau doi bani pe afacerea ei sau pe sora lui.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

– Atunci nu ai o profesoară pentru sora ta.

– Ai fi atât de indiferentă față de sănătatea surorii mele? întrebă el, cuprins de resentimente.

Și de încă ceva. De dezamăgire. Crezuse că era o femeie lipsită de egoism care ar ajuta pe oricine, așa cum făcuse cu el pe străzi.

– Nu te uita la mine așa Henry, spuse ea cu fermitate, deși altă persoană i-ar fi răspuns cu întristare.

– Cum?

Henry nu reușise să ascundă amărăciunea din acea întrebare.

– Ca și cum ești dezamăgit ca mi-am condiționat serviciile de intervenția ta pentru a-mi salva afacerea. De ce te-aș ajuta dezinteresat? continuă ea. Pentru că sunt o femeie, și asta fac femeile? Acționează dezinteresat, din dragoste pentru alții? Și totuși, adăugă ea clătinând din cap, chiar nu înțelegi.

Se uită la ea plin de confuzie.

– Tocmai pentru că îmi pasă de alții impun aceste condiții. Îmi pasă de fostele prostituate care nu au nici un viitor în față. Îmi pasă de paznicii care sunt foști soldați și care nu și-au găsit o slujbă

de când s-au întors de la război. Făcu un pas în față, înfruntându-l cu privirea. Și da, îmi pasă de mine, Henry. Îmi pasă de viitorul meu, de siguranța mea, și asta nu mă face o femeie egoistă, așa cum crezi tu.

Obrajii lui luară foc.

– Nu am spus că ești egoistă.

„Eu sunt cel egoist. Pentru că vreau ca ei să-i pese și de Lila."

– Nici nu era nevoie, Henry, spuse ea cu zâmbet amar. Pot citi adevărul în ochii tăi.

Ceea ce el nu ar fi putut spune niciodată despre ea. Despre acea femeie misterioasă despre care nu știa mai nimic, dar căreia îi cerea cu disperare favoruri.

„Nu o face! Nu..."

Clara îl presă.

– Deci? întrebă ea aproape fără răsuflare.

– Voi vorbi cu cei implicați, iar dacă îți salvez clubul...

– Teatrul.

– Atunci am cuvântul tău că-mi vei ajuta sora, continuă el, ignorând faptul că îl întrerupsese.

Se apropiase iar de el.

– Când te întâlnești cu ei?

„Cu Lord Peerson." Toate speranțele legate de afacere erau legate de cel care era creierul din spatele legilor pentru pietate și virtute.

– Imediat. Imediat ce pot organiza o întâlnire. Între timp... Mâine-dimineață la 11.00, te-aș ruga să vii să te întâlnești cu mine și cu sora mea. Și, chiar dacă Peerson îi respingea propunerea, Clara poate că se lăsa înduplecată să-i ajute sora după ce o întâlnea din nou, se gândi el. Atunci voi avea un răspuns pentru tine.

– Dacă îmi salvezi afacerea, ai cuvântul meu.

Sirena îi întinse mâna îmbrăcată într-o mănușă de piele delicată. Iar el își dorea să poată scoate acel articol de pe degetele ei, eliberându-le unul câte unul, până când palma ei s-ar fi aflat în palma lui.

– În mod normal, acesta ar fi momentul în care două persoane își dau mâna pentru a pecetlui înțelegerea, Henry, spuse ea.

Rezistând nevoii deja obișnuite de a trage de lavalieră când se afla în preajma acelei femei, Henry îi dădu mâna. Căldura electrică ce-l ardea până și prin materialul mănușilor îi alungă orice încercare de a controla foamea pe care o simțea pentru ea.

Clara oftă.

– Așa se face, milord, spuse ea, punându-și cealaltă mână peste a lui și scuturând puternic degetele lor împreunate înainte de a-i da drumul.

Cu asta, Clara dispăru ca o tornadă, lăsându-l pe Henry amețit în vârtejul ei.

Un singur gând i se învârtea în minte: cum avea să-l convingă pe Lord Peerson?

Capitolul 17

– Ei bine, veștile acestea sunt promițătoare, spuse Reggie.

În dimineața următoare, în timp ce își prindea pieptenii de păr, Clara fu de acord cu partenera ei.

– Da, spuse ea, în timp ce ținea cu gura un pieptăn incrustat cu bijuterii. Foarte bune vești.

De obicei, nimic nu mergea bine pentru Clara Winters și, implicit, nici pentru cei apropiați ei, dar de data aceasta ceva părea să meargă bine. Sau aproape bine.

„Doar temporar. Nu îți pot promite mai mult..."

Nu, Henry nu îi garantase nimic concret. Doar îi spusese că avea să încerce să discute cu alți nobili pentru a atinge acel scop care îi salva viitorul.

Așezată pe patul Clarei, Reggie își freca mâinile fără încetare, cuprinsă de neliniște.

Scoțându-și pieptenele de păr din gură, Clara îl așeza paralel cu celălalt, în vârful buclelor prinse lejer.

– Ești mai puțin entuziasmată decât mă așteptam.

Reggie oftă.

– Asta pentru că noi suntem învățate să ne pregătim pentru ce e mai rău. Iar el nu a promis că ne va ajuta. A promis că va încerca să ne ajute.

Clara își prinse pieptănul incrustat cu bijuterii pe partea stângă a capului.

– Ei bine, se pare că s-au inversat rolurile. De obicei, eu sunt cea cinică, iar tu ești cea optimistă.

Se enervă, căci își permisese să spere și să fie optimistă după întâlnirea cu el.

Henry nu avea cum să dea greș. Nu avea cum să eșueze.

– Nu întotdeauna, replică Reggie. Poate că eu am fost cea care a avut ideea cu Muzele, dar visul meu ar fi rămas neîmplinit dacă nu erai tu.

Da, era adevărat. Reggie se temuse să plece de la Bârlogul Diavolului și să se instaleze în altă parte, pentru că simțise că acest gest putea fi considerat o provocare de către Broderick Killoran. Dar până la urmă cei doi descoperiseră că se iubeau, iar teatrul Muzele își găsise o casă în Dials.

Oglinda înclinată reflecta o imagine din ce în ce mai îngrijorată a Clarei.

– Nu am vrut să pun la îndoială ce ai obținut, murmură Reggie din locul în care stătea. Însă amândouă am învățat pe propria piele cât de nemernici sunt nobilii.

Era un alt punct de vedere întemeiat.

– Nu, spuse Clara încet. Nu toți nobilii. Toți bărbații.

Își aminti de iubitul cândva loial care nici măcar nu încercase să o ajute când își pierduse postul de la Drury Lane și trebuise să își vândă corpul pentru a supraviețui. Privi gânditoare la propria reflexie din oglindă. Și totuși Henry era altfel. Chiar era altfel?

Era vreun bărbat altfel?

„Destul!"

Încercând să scape de toate acele îndoieli care i se învârteau în cap, Clara se întoarse și îi zâmbi lui Reggie.

– Tot ce știu e că am primit un ordin ca teatrul să fie închis pentru noi și pentru personalul nostru. Dar încă e deschis.

– Ce se întâmplă dacă nu reușește să îi convingă pe ceilalți membri ai parlamentului să-și schimbe opinia? întrebă Reggie, lăsându-și picioarele să cadă peste marginea patului Clarei.

Clara scrâșni din dinți.

– Va reuși.

Trebuia să reușească.

– Foarte bine atunci, continuă Reggie cu o încăpățânare enervantă. Ce se întâmplă dacă reușește? Vei deveni profesoara de muzică a surorii lui? Ce se întâmplă când ea se plictisește de lecții și nu mai are nevoie de tine? Crezi că el va fi la fel de preocupat să se asigure că afacerea noastră rămâne în picioare?

Întrebarea aceea directă o străpunse pe Clara direct în piept.

Pentru că prietena ei avea dreptate. Ce avea să se întâmple când Henry nu mai avea nevoie de serviciile ei și urma să scape de ea? Așa se întâmplase și cu primul ei protector. Și cu cei care urmaseră. Până și Ryker Black, omul pe care îl considerase prieten și partener de afaceri, o dăduse afară după ce se căsătorise, iar soția lui se mutase în club.

De data asta trebuia să fie diferit.

„Trebuie să se sfârșească bine."

– Sper și eu că se va sfârși cu bine, Clara, murmură prietena ei, ceea ce o făcu să-și dea seama că vorbise cu voce tare. Reggie își puse mâinile pe umerii Clarei și se aplecă spre ea, cuprinsă de neliniște. Dar trebuie să ne pregătim mental.

„Pentru ce e mai rău."

Reggie nu pronunțase cuvintele cu voce tare, dar Clara înțelesese foarte bine mesajul.

Își privi prietena.

– Ni s-au întâmplat prea multe lucruri rele în viață. De data aceasta, sunt hotărâtă să câștig.

Clara se îndepărtă și își luă boneta.

– Te rog să fii atentă! strigă Reggie după ea.

– Întotdeauna sunt, îi făcu Clara cu ochiul și apoi părăsi Bârlogul Diavolului.

Ocolind saloanele principale ale clubului, Clara coborî pe scara servitorilor și ieși prin bucătărie. Nu avea să lase cuvintele lui Reggie să o urmărească. Henry ar fi putut să o trimită la naiba cu cererile ei, dar nu o făcuse. Așa că ea trebuia să-și țină vie speranța în puterea lui de convingere.

Când ieși, aerul umed al Londrei în care se simțea mirosul de mizerie și gunoi îi umplu nările. Era atât de obișnuită cu el încât aproape că nu îl mai simțea.

Până când mersese în vizită la reședința lui Henry și își amintise cât de diferit era fiecare aspect din viața celor bogați: aerul, străzile, trotuarul – toate marcau diferența dintre bogați și săraci. La capătul aleii își făcu loc printre bețivii adormiți între clădiri. Toată sărăcia aceea îi era extrem de cunoscută.

„Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! Chiar crezi că poți conduce un teatru respectabil în blestematul Dials?"

Își mușcă interiorul obrazului. Ura faptul că el avea dreptate. Ura că discursul lui îi arătase, încă o dată, cât erau de diferiți.

Numai că el nu o trata ca pe o prostituată oarecare, așa cum făcuseră ceilalți nobili.

Se opri din drum și se uită la o pereche de nobili care tocmai se strecurau pe ușile de la Bârlogul Diavolului.

Nu, oricare dintre acei nobili le-ar fi cerut servitorilor să o arunce pe Clara afară, așa cum de altfel intenționaseră servitorii lui Henry.

Dar Henry nu făcuse asta. Nu numai că o acceptase în casa și în biroul lui, dar îi permisese să țipe la el și să-l insulte.

Mai mult decât atât, avusese încredere ca ea să-i dea lecții de muzică surorii lui. Ea, o fostă prostituată și matroană, care locuia într-un club de jocuri de noroc.

Clara își puse palmele pe tâmple.

„La naiba, Henry March! Să te ia naiba, pentru că nu înțeleg nimic din ce faci!

– Domnișoară Winters?

Clara își lasă mâinile pe lângă corp.

MacLeod, unul dintre paznicii de la Bârlogul Diavolului, se uită la ea.

– E totul în regulă, doamnă? întrebă el cu un puternic accent scoțian.

Clara clipi.

– Dă-te la o parte, drăguțo! îi spuse un trecător, făcându-și loc cu umerii pe lângă ea.

„La naiba!"

– Sunt bine, spuse ea, încuviințând din cap.

Scot, un bărbat trecut prin viață, o privi cu o umbră de îndoială.

Și de ce nu s-ar fi îndoit? Clara se comporta ca o fetișcană de la țară care nu-și mai încăpea în piele pentru că urma să meargă în prima ei vizită în oraș.

– Sunt bine, repetă ea, grăbindu-se spre trăsură. Acceptă mâna lui MacLeod, care o ajută să se urce în trăsura strălucitoare a lui Killoran. Scoase capul și-i spuse bărbatului: În plus, de acum nu voi mai avea nevoie de gardă de corp.

– Asta depinde de soții Killoran.

– Atunci n-ai decât să-i informezi.

Paznicul îi trânti cu putere ușa în față.

– Ei, așa da, își zise Clara în timp ce se așeza pe bancheta din trăsură.

Când începuse să lucreze, în urmă cu trei ani, la Bârlogul Diavolului, fiecare paznic, muncitor sau servitor îi aplica tratamentul disprețuitor cuvenit uneia care își abandonase poziția la un club rival.

Apoi lucrurile se schimbaseră datorită relației de prietenie pe care o avea cu Reggie, care devenise soția patronului. Toți se purtau respectuos cu ea. Ceea ce era complet diferit de comportamentul jignitor cu care fusese obișnuită.

„Cu excepția lui Henry."

Enervată, dădu la o parte draperia de catifea a trăsurii și se uită afară.

– Exagerezi. Se poartă așa doar pentru că este recunoscător că i-ai salvat viața.

Numai că Henry nu o trata ca pe cineva inferior. Nu-i aruncase trecutul în față, așa cum făcuseră mulți înaintea lui. În schimb, o primea la el în casă și o ruga să lucreze cu sora lui. O ruga, nu îi impunea.

– Ce fel de nobil ești tu, Henry March? murmură Clara, iar respirația ei încețoșă geamul trăsurii, făcând peisajul de afară să devină neclar.

Însă ea știa deja răspunsul: era un nobil căruia îi păsa cu adevărat și care își iubea familia. De aceea permisese ca o fostă curtezană și matroană să-i intre în casă. Era devotat surorii lui mai presus decât orice.

Și era un lucru incredibil de ciudat să descoperi că un asemenea bărbat exista cu adevărat.

Pufnind, Clara și lăsă capul să cadă pe peretele trăsurii. Se dădu cu capul de câteva ori de lemnul lăcuit.

– Încetează!

Avea doar un singur scop: să intre în acea casă, să dea lecțiile de muzică, apoi să își vadă de drum, cu viitorul asigurat.

Nu avea nici un loc în planurile ei de viitor pentru acel conte care se ghida după principiile onoarei.

Era, de asemenea, important să își amintească faptul că timpul pe care îl petrecea cu el era limitat, în ciuda faptului că viețile lor se intersectaseră în ultimele zile. Că relația lor se baza doar pe interese profesionale și personale.

Poate, dacă ea continua să-și repete aceste lucruri, începea să le și creadă.

Cheia tuturor negocierilor era să pleci de pe o poziție de superioritate. Să nu fii niciodată cu un pas în urmă, să nu ceri ceva din prima, în special ceva ce partea opusă nu avea nici o intenție să îți ofere.

Conștient de aceste reguli, Henry se așeză totuși de partea cealaltă a biroului la care stătea Lord Peerson.

Corpolentul bogătaș era un adevărat tablou al indiferenței. Degetele lui groase, care întindeau materialul mănușilor, se odihneau pe burta rotundă. Ar fi reprezentat un gest de relaxare pentru oricine altcineva în afară de Lord Peerson.

Nu era nimic relaxat sau obișnuit la acel bărbat. După ani în care lucrase în apropierea lui, la parlament, știa toate poveștile despre acel bărbat care nu schițase un zâmbet nici măcar când, după multe încercări, soția lui rămăsese în sfârșit însărcinată și îi dăruise un copil.

Pe acea fiică pe care Henry ezitase să meargă să o întâlnească seara trecută.

– Waterson, ce surpriză să te văd! Lord Peerson se uita la el de deasupra nasului borcănat. Era cu vreo 30 de centimetri mai scund decât Henry, care avea aproape 1,90 m. Arăți ciudat, spuse vicontele, uitându-se la ochiul învinețit al lui Henry.

Henry își puse un picior pe genunchiul opus.

– Te asigur că nu e nimic important, îl asigură Henry, deși își imagina ce zvonuri începuseră să circule despre ochiul lui învinețit.

Bărbatul care se presupunea că avea să fie viitorul său socru îi replică:

– Același nimic care te-a făcut să lipsești aseară de la balul organizat de Lady Peerson?

La naiba! Încă o capcană în care era cât pe ce să cadă.

Vicontele își abandonă pretinsa nonșalanță.

– Waterson, presupun că a fost ceva foarte important care te-a ținut departe, nu?

– Au fost probleme legate de sora mea, zise Henry, refuzând să intre în detalii.

Henry și-ar fi vândut sufletul pentru a pune bazele unei forțe de poliție, dar nu ar fi trădat pentru nimic în lume demnitatea surorii lui și intimitatea pe care aceasta o merita.

– Ah, făcu Lord Peerson. Înțeleg.

Privirea lui dură însă nu arăta nici o umbră de omenie. Nu însemna că Henry și-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie de omenia lui. Avea însă nevoie de înțelegerea lui.

– Cunoști circumstanțele legate de Peterloo și de familia mea și, în consecință, motivul pentru care am elaborat o anumită legislație.

– Îți cunosc scopurile, Waterson, spuse celălalt bărbat, făcând un gest de nerăbdare cu mâna.

– Există o femeie care a avut succes în a-mi ajuta sora.

– O fe...

Se deschise o ușă și intră un servitor cu o tavă în mână.

– Ieși dracului de aici, Pimbrooke! Nu avem nevoie de răcoritoare! țipă vicontele fără măcar să se uite spre lacheul îmbrăcat în livrea.

Fără să mai zăbovească o secundă în plus, servitorul se întoarse și ieși.

– O femeie spuneai? reluă vicontele, când servitorul abia apucase să închidă ușa.

Bineînțeles că acela era unicul detaliu pe care acest bărbat blestemat îl auzise și îl reținuse.

– Această femeie este foarte talentată și a acceptat să fie profesoară de muzică pentru sora mea.

„De asemenea, i-am sărutat buzele și i-am explorat șoldurile superbe și talia îngustă. Și îmi doresc să le explorez din nou."

Lord Peerson își micșoră ochii excesiv de bulbucați.

– Și ce treabă am eu cu femeia asta, Waterson?

– Este proprietara Teatrului Muzele.

Vicontele se ridică și își făcu drum către bufetul de stejar în care ținea băuturile. Luă o sticlă și turnă în două pahare fără prea multă tragere de inimă.

În ciuda temperamentului ursuz și a întrebărilor tăioase pe care le punea, turnase coniac în două pahare. Era un gest care descria relația pe care o aveau. Una precară, bazată pe interesele pe care fiecare din ei le avea în parlament, dar era o relație, la urma urmei.

– Muzele, repetă Lord Peerson, strâmbându-și buzele a dezgust, ca și cum pronunțarea numelui l-ar fi murdărit. De ce ai senzația

că asta înseamnă ceva pentru mine? Sună ca numele unui bordel, murmură el, în timp ce se întorcea cu băuturile. În consecință, nu știu despre ce vorbești, Waterson.

Îi întinse un pahar.

Același bărbat care îi închisese Clarei teatrul pentru că îl considera imoral nu avea nici o problemă să bea tărie la prima oră a dimineții. Henry se umplu de furie, dar se forță să accepte băutura. Și se strădui să ia o gură din politețe, în timp ce celălalt bărbat se așeza din nou pe scaun. Cât de relaxat și rece vorbise despre locul pe care Clara îl construise cu atâta mândrie! Un loc care nu era un bordel, ci o instituție pe care ea o construise pentru a reda speranța oamenilor ca ea.

– Muzele este o sală de spectacole din Dials, spuse Henry când fu sigur că își recăpătase calmul din voce.

Dumnezeule, bărbatul acesta ordonase închiderea teatrului Clarei, dar nici măcar nu își amintea cum se numea!

– Teatrul pe care ai vrut să-l închizi, preciză Henry.

Peerson se opri cu paharul la buze. Apoi ochii i se măriră.

– Ah, da! Parcă am auzit de el. Unul dintre numeroasele... Își puse paharul jos. Ai angajat-o pentru sora ta pe femeia care conduce acel stabiliment? Cât de filantropic din partea ta! Dar ai grijă, Waterson! Dacă un alt lord ar fi fost implicat în așa ceva, lumea ar fi crezut că există motive perverse la mijloc.

Dacă ar fi fost vorba de alt lord?

„Te-am îngrozit, Lordul Decenței?"

Da, așa îl vedea lumea, drept o persoană onorabilă, pentru că așa fusese de când se știa.

Henry se aplecă.

– Nu a fost un act de caritate. Am întâlnit-o pe domnișoara Winters din întâmplare în noaptea în care am fost atacat. Ea a fost cea care a intervenit fără să se teamă pentru propria viață și s-a pus între mine și cei care mă atacaseră.

– Ah, deci te simți cumva obligat față de ea, râse zeflemitor Lord Peerson. Nu am bănuit niciodată că ești un sentimental.

Refuzând să răspundă acelei provocări, Henry continuă cu argumentul său bine construit:

– Domnișoara Winters mi-a refuzat oferta de a o răsplăti financiar pentru gestul ei.

Lord Peerson își mângâie mustața groasă și întoarsă.

– De aceea femeile nu trebuie lăsate să facă afaceri, comentă vicontele. Să refuze bani! I-ai oferit bani și un loc de muncă pentru a-ți instrui sora. Nu îi mai datorezi nimic.

Henry îl măsură pe viconte din priviri, în timp ce acesta mai luă o gură de tărie. De câte ori în viața lui avusese Henry de-a face cu o asemenea persoană? Și, mai ales, de câte ori se comportase el însuși precum omul fără inimă din fața lui?

Rușinea, un sentiment care îl încerca din ce în ce mai des de când o întâlnise pe Clara, îl năpădi. După cât de lipsit de inimă fusese și el în nenumărate ocazii de-a lungul vieții, era mare lucru că avea un prieten și, mai ales, că un bărbat ca Waverly încă îl accepta.

– Muzele nu este un bordel, spuse el, în timp ce Lord Peerson continua să-și savureze tăria franțuzească.

– E în Dials?

– Da, acolo este, răspunse Henry scurt.

– Angajează târfe?

– Ei...

„Și n-ai putea vreodată să crezi că acele străzi, de care ești atât de dezgustat, cu ajutorul unor oameni onești și al unor afaceri respectabile, pot fi transformate într-un loc decent. Sau că actrițele și cântărețele de pe scenă vor fi vreodată altceva decât prostituatele care au fost."

– Nu, nu angajează, răspunse Henry calm. Sunt toate artiste, la fel ca artistele și solistele care joacă pe scena teatrului de pe Drury Lane sau la Opera londoneză.

– Pfiu, ești un puritan, Waterson, și ăsta este unul din motivele pentru care te plac, încercă vicontele să-i facă un fel de compliment venit din îngâmfarea lui pompoasă. Actriță sau prostituată e același lucru.

Clara, prin natura trecutului ei, ar fi fost văzută întotdeauna doar ca o prostituată de acest bărbat. Venele lui Henry se umplură de ură la gândul că acel bărbat și lumea, în general, aveau mereu să o privească pe Clara drept o femeie de moravuri ușoare. Iar ea era mai mult decât atât. Trecutul ei de prostituată era cel mai neînsemnat detaliu care o caracteriza pe acea femeie extraordinară.

Mâinile lui Henry se strânseră din reflex în pumni care îi lăsară urme în palme.

– Dar loja pe care o ai la Covent Garden e la un pas de a mea. Și te-am văzut de nenumărate ori acolo însoțit de Lady Peerson și de grațioasa voastră fiică.

Vicontele lui o nouă gură de tărie și apoi puse jos paharul pe jumătate gol.

– E ceva cu totul diferit. Noi, bărbații, suntem nevoiți să mergem la acele spectacole pentru că doamnele noastre nu se pot abține de la viciul urât care se desfășoară în acele teatre.

Henry se uită șocat la colegul său corpolent. Oare el fusese vreodată atât de înapoiat încât să creadă acel lucru despre oricare dintre femeile din viața lui? Ceva îi spunea că da. Dumnezeule, cât se detesta! Cât disprețuia felul în care gândise și se comportase în trecut!

– Te-aș ruga să lași acest stabiliment în afara înțelegerii noastre.

– Nu pot să fac asta. Îl închid. Închid tot.

– Tot?

– Tot acest viciu, clarifică Peerson. Păcatul. Iar forța ta de poliție va da, de asemenea, o mână de ajutor în combaterea coruperii cetățenilor expuși la asemenea acte imorale.

Era o aluzie nu tocmai subtilă la înțelegerea lor de a se sprijini unul pe altul.

– Chiar nu e nevoie ca acest stabiliment să fie închis, insistă Henry, lăsând băutura abia atinsă pe masa colegului său membru al parlamentului. Am o obligație față de...

– Față de mine, îl întrerupse vicontele, sprijinindu-și un cot pe birou și aplecându-se spre el. Ai o obligație față de mine și față de ceilalți membri ai parlamentului cărora le-ai promis votul tău.

Abordarea directă a lui Lord Peerson era aceeași pe care Henry o aplicase mereu în viață. Nu existau alte nuanțe. Sau nu existaseră până la Clara. Clara Winters, care dăduse la o parte acea paletă fadă de culori și îl împroșcase cu o cascadă de nuanțe vibrante, care îl zăpăciseră și îl captivaseră în același timp.

– Sunt sigur că înțelegerea noastră nu va fi afectată dacă acest teatru rămâne în funcțiune, începu Henry.

– De fapt, chiar ar fi un motiv care să o afecteze, Waterson, spuse Peerson fără nici o emoție în glas.

Henry își ridică mâinile enervat.

– Îți cer ca măcar să suspenzi temporar ordinul de interdicție.

Erau două bariere pe care trebuia să le dărâme pentru Clara. Poate că suspendarea acelui document oficial era un început.

Peerson clătină din cap.

– Nu pot, Waterson. Chiar crezi că ești singura persoană care are promisiuni de îndeplinit?

Nu, bineînțeles că nu. Un membru al parlamentului era în veșnice negocieri și aranjamente. Aceasta era natura nemiloasă a politicii. Nu conta dacă binele absolut ar fi rezultat dintr-o lege. Țelurile personale ale fiecărui membru al parlamentului erau mai importante decât binele absolut. Pentru că fiecare dintre ei se concentra doar asupra a ceea ce îl interesa.

Vicontele se trase de colțurile mustăților.

– Nu ai nevoie să-ți explic eu asta, nu ești un novice în treburile parlamentului. Ai petrecut ani buni învățând cum merg lucrurile și ai aderat la acest sistem. Așa că nu mai insista în această încercare de a renega aranjamentul pe care îl avem!

Henry se luptă să-și recapete controlul, încercând să-i ascundă vicontelui cât era de neliniștit. Luă paharul cu tărie și se forță să bea câteva guri.

– Pot să obțin voturile de la alții, spuse el cu nonșalanță.

Sprâncenele celuilalt lord se încruntară. Amenințarea lui Henry îl jignise.

– Nu ai decât să încerci, Waterson. Încerci să construiești acea nenorocită forță de poliție de prin 1819.

De la Masacrul de la Peterloo. Momentul când începuse lupta în parlament pentru a crea o structură polițienească.

– Doar datorită mie ai câștigat mai mult sprijin în ultimele luni.

Dumnezeule, cât îl ura pe acest nemernic arogant! Nu ezita deloc, dar Henry nu se putea lăsa învins. Pentru Clara. Îi datora atât de mult! Henry se aplecă în scaun.

– Am două datorii față de această femeie...

De ce simțea totuși că era vorba de mai mult decât de niște obligații?

– Și una către mine. Tu decizi care este mai importantă.

Ce conta mai mult? Clara sau scopul căruia i se devotase de când Lila aproape că își pierduse viața la Peterloo? Cum ar fi putut să-și abandoneze planul de a crea o forță universală de poliție? Cum, când acel plan era legat de Lila? Să abandoneze de dragul unei străine?

„Știi foarte bine că ea e mai mult decât atât. Doar încerci să te convingi că e doar o străină, ca să te simți mai puțin vinovat și să poți lua mai ușor o decizie."

Henry își trecu palma peste gură. Clara îi salvase viața.

– Ar fi dezonorant să-i ignor acestei femei apelul de ajutor.

Trebuia să existe altă cale.

Peerson pufni.

– Tu vorbești de onoare? întrebă bărbatul, ridicând o sprânceană. Tu, care se pare că ești gata să-ți retragi cuvântul pe care mi l-ai dat?

Henry deschise și închise gura. Celălalt bărbat avea dreptate. Dar înțelegerea lui cu vicontele fusese făcută înainte. Înainte ca el să afle că proprietara stabilimentului pe care îl închisese era de fapt Clara.

– E complicat, încercă el să explice.

– Insiști prea mult pe onoare și-ți faci rău singur, spuse vicontele, sprijinindu-și coatele pe masă. De ce nu încerci să o ajuți pe această femeie în alt mod? Un mod care mulțumește pe toată lumea.

– Un mod care mulțumește pe toată lumea, murmură Henry. Ce aș putea să... începu Henry, ridicându-se încet.

Poate că exista o cale prin care să împace și interesul Clarei, și ambițiile lui politice. Inițial, îi oferise o sumă de bani ca răsplată pentru ajutorul pe care i-l dăduse când fusese rănit. Dar dacă îi dădea o sumă consistentă? Îndeajuns de mulți bani încât ea să își permită să-și deschidă afacerea în altă parte. În Covent Garden, de exemplu. În acel fel, sala ei de spectacole ar fi fost considerată o afacere artistică și nu subiectul unor acuzații legate de imoralitate.

Lord Peerson dădu din mână plictisit.

– Văd că ți se învârtesc niște rotițe în cap în căutarea unei soluții pentru această femeie, spuse vicontele, picurând dispreț în fiecare cuvânt. Mie nu îmi pasă de actrița ta. Îmi pasă de înțelegerea noastră.

„Înțelegerea?"

Trecură câteva momente până când Henry pricepu declarația lipsită de emoții a lui Peerson.

Fiica lui Lord Peerson. Alianța pe care mama lui Henry i-o oferise vicontelui înainte chiar de a o prezenta propriului fiu. Era o alianță la care Henry nu prea se mai gândise după momentul în care

el și vicontele discutaseră pentru prima dată despre posibilitatea unei uniuni între el și domnișoara Newton. Deși nici un nobil englez cu mintea întreagă nu ar fi crezut vreodată că *posibilitate* însemna altceva decât o înțelegere clară.

– Sau poate m-am înșelat în privința intențiilor tale? întrebă vicontele, ca și cum ar fi citit gândurile lui Henry. Având în vedere absența ta de la balul organizat de Lady Peerson aseară și pasiunea cu care o susții pe această actriță, ar fi înțelept din partea mea să încep să pun la îndoială devotamentul tău față de mine și de binele tuturor.

Binele tuturor care ar fi servit întregii țări.

De ce Henry își simțea fiecare nerv din corp pulsând de furie din cauza felului în care bărbatul o descrisese pe Clara?

– Nu te înșeli, reuși Henry să spună. Aranjamentele noastre sunt clare și rămân în picioare. Iar Henry știa ce trebuia să facă în privința Clarei: să îi dea averea financiară pe care o merita și să spere că, în timp ce lucra cu sora lui, ea avea să înțeleagă și să ia decizia înțeleaptă. Dar tot te voi ruga ceva.

Celălalt bărbat își împinse bărbia în direcția lui Henry.

– Ei bine, ce anume?

– Să-mi dai timp. De câte ore sau de câte zile ar fi avut nevoie pentru a convinge pe Clara? Două săptămâni. Contactează-ți oamenii și asigură-te că închiderea Teatrului Muzele se amână două săptămâni.

Vicontele îl contemplă în tăcere. Și apoi...

Un râs izbucni din pieptul lui Lord Peerson, un sunet aspru, ca și cum omul nu era învățat să râdă.

– De asta îmi place de tine, Waterson, și de asta am lucrat cu tine. Ești la fel de lipsit de scrupule ca mine. Două săptămâni, se angajă el.

Capitolul 18

Henry o făcea să aștepte.

Nu era ceva neobișnuit pentru Clara.

Avusese de-a face cu nobili, cu patronii cluburilor pentru care lucrase, așa că învățase de mult că aceștia se comportau ca și cum timpul lor era mai important decât orice altceva pe lume.

Iar timpul ei nu conta.

Așa că nu ar fi trebuit să o surprindă că Henry se lăsa așteptat.

Dar o dezamăgea. Pentru că gentlemanul căruia îi păsa mai mult de sora lui decât de scandalul pe care îl presupunea angajarea Clarei ca profesoară de muzică a acesteia păruse altfel decât ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse.

Din locul în care era așezată, pe o canapea austeră, Clara se uită la ceasul poleit cu aur de deasupra șemineului.

– Douăzeci de minute, mormăi ea.

Îl așteptase douăzeci de minute.

Ca actriță, fusese mereu la dispoziția capriciilor divelor, care aveau ultimul cuvânt de spus în privința momentului în care începea o piesă. Ca tânără ce servea drept amantă pentru tot felul de gentlemeni, acceptase obiceiul acestora de a întârzia mereu.

Dar ca femeie, când renunțase la prostituție și jurase că nu avea să-și mai vândă vreodată corpul, stabilise că timpul ei era la fel de important ca al bărbaților. Dacă cineva era de altă părere, îl scotea din viața ei. În trecut, refuzase de multe ori să aștepte și plecase.

Și totuși, se surprinse... încă așteptând.

„Pentru că ai nevoie de el." Era o aducere aminte neplăcută a situației precare în care se afla și a faptului că toate planurile ei de viitor depindeau de acel bărbat. Depindeau, de asemenea, de dorința și capacitatea lui de a-i apăra teatrul în fața colegilor lui membri ai parlamentului.

Având în vedere acel lucru, situația în care se afla era neplăcută. Și totuși, Henry, creierul din spatele castelului din cărți de joc, reușise să ajungă la o înțelegere cu ea în schimbul lecțiilor de muzică pentru sora lui. Așa că nu avea de ce să se teamă de capacitățile lui.

Era singurul motiv pentru care rămăsese pe loc, așteptându-l.

„Ești aici pentru că o parte din tine, naivă și irațională, își dorește să fie aici."

Cum? Clara rămase nemișcată, fără ca măcar să clipească. Nu putea nici măcar să respire. De unde venise acel gând aiuritor?

Nu era posibil ca ea să-și dorească să fie acolo.

Era absurd. Interesul ei pentru Henry venea doar din faptul că el avea abilitatea de a interveni în numele ei și al oamenilor pe care

îi angajase la teatru. Așa că, după ce termina cu lecțiile, iar înțelegerea la care ajunsese cu el se încheia, nu mai avea să-l vadă vreodată. Ceea ce era mai mult decât perfect. Nu avea nici un chef să intre în vreo relație – de afaceri sau de orice fel – cu un lord.

„Mincinoaso! Vrei să fii aici. Îți place să te tachinezi cu Henry. Îl admiri pentru că nu te tratează ca pe o prostituată, ci ca pe cineva egal cu el."

Frica îi uscă gura și se chinui să înghită în sec. Se chinui să inspire și să expire, astfel încât respira din nou. Nu o ajută însă prea mult să se liniștească. Clara se ridică și începu să se plimbe agitată prin cameră, în timp ce săculețul pe care îl ținea în mână atingea din când în când masa de nuc și cedru din salon. Era semn rău. Chiar foarte rău. Cel mai rău. Încălcase cea mai importantă regulă a femeilor întreținute – să nu-i pese de nici un nobil. De-a lungul anilor, Clara transformase acea regulă, hotărând să nu-i pese de nici un bărbat. Pentru că, la sfârșitul zilei, nici un bărbat nu avea nevoie de o curtezană, fie ea plină de căință. Sentimentele față de o persoană puneau în pericol inima și tulburau rațiunea.

– Prostii, murmură Clara.

– Ce-a fost asta? se auzi din ușă o voce amuzată.

Clara se opri brusc, iar picioarele îi scârțâiră pe podea. În timp ce își balansa săculețul, scăpă din mână toarta împodobită cu mărgele. Se uită cu o privire vecină cu șocul spre obiectul de culoare roz pal care zbură prin încăpere.

De unde se afla, sprijinit cu partea stângă de tocul ușii, Henry întinse leneș o mână și prinse cu ușurință obiectul de mătase de culoarea fildeșului.

„Ticălosul!"

– Bineînțeles că l-ai prins, îi scăpă Clarei.

Era atât de calculat și triumfător, încât prinsese blestematul de săculeț.

– Ar fi trebuit să îl las să cadă, domnișoară Winters?

Deci devenise *domnișoara Winters*. Ceea ce nu făcu decât să o irite și mai mult.

– Să lovească.

Henry își înalță mândru capul, iar mișcarea nu făcu decât să-i răvășească șuvițele atent pieptănate.

– Poftim?

– Trebuia să lași săculețul să te lovească.

Zâmbi din colțul gurii, un zâmbet care se potrivea mai degrabă unui șirenger decât unui membru al parlamentului. Inima ei o luă razna. Așa fusese mereu zâmbetul lui? Groaznic de tentant? Precum zâmbetul diavolului în chinurile iadului? Ca și cum ar fi observat interesul Clarei, zâmbetul lui se lărgi.

Obrajii ei luară foc. Dumnezeule, doar nu era vreo fetișcană prostuță care să leșine de plăcere la vederea zâmbetului unui nobil! Unde mai pui că tocmai acel nobil îi închisese afacerea.

– Mă bucur că ai reușit în cele din urmă să mi te alături, milord, scrâșni Clara, străbătând furioasă salonul. Iau eu ăsta. Îi smulse săculețul dintre degetele pătate de cerneală, care arătau că lucra frecvent cu registre, spre deosebire de alții care lăsau toate responsabilitățile în seama altora. După ce își recuperă săculețul cu mânerul de mărgele de culoarea fildeșului, se îndepărtă patru pași de el. Avea nevoie de acea distanță. Ai întârziat.

– Scuzele mele, spuse el din reflex.

– Și de ce ai întârziat? îl presă ea, fără să-i dea șansa ca el să spună ceva. Pentru că timpul meu este mai puțin important decât al tău, Henry? întrebă ea, îndreptându-se din nou spre el.

Obrajii lui se făcură stacojii.

– Bineînțeles că...

– Ai senzația că felul în care îți petreci tu timpul și momentele tale din zi sunt mai importante?

– Nici vorbă să cred așa ceva, spuse el împăciuitor, ca și cum avea de-a face cu o iapă nărăvașă.

– Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, Henry March!

Henry se întinse și închise ușa din spatele său. Ceea ce, dintr-un motiv inexplicabil, o făcu pe Clara și mai furioasă. Gestul îi aminti cât era el de hotărât să ducă o existență cuviincioasă și discretă, în timp ce ea era exact opusul în acea privință.

– Mi-ai ordonat să fiu aici la 11.00 fix, spuse ea, cu picioarele înfipte în podea într-o poziție de luptă și cu mâinile în șolduri.

– Nu ți-am ordonat, mai degrabă te-am rugat, preciză el, aranjându-și lavaliera perfect înnodată.

– Dacă doreai să ne vedem la altă oră, atunci mi-aș fi modificat cu plăcere programul.

Să-l ia naiba!

– Nu trebuia să zici asta! urlă Clara, simțind că pulsul i-o luase razna.

– Dar ce ar fi trebuit să spun? Știi că nu mă pricep la asta, gesticulă el, făcând semn cu mâna spre ea, apoi spre el.

Numai că se pricepea, ceea ce făcea ca discuțiile dintre ei să fie așa de dificile. Ar fi putut să-i amintească de poziția ei inferioară, de faptul că el era conte, iar ea îi era îndatorată. Numai că el nu făcuse asta.

– A fost o greșeală să fac o înțelegere cu tine.

Numai că nu din motivele pe care le crezuse inițial. Acum ea știa cu adevărat de ce, așa că făcu ceea ce ar fi făcut orice comandant de oști înțelept: se retrase.

Henry sări ca și cum Clara l-ar fi pălmuit. Și se enervă de propria slăbiciune când o cuprinse regretul că spusese ceva care îl rănise.

– Te respect, Clara, și îți respect și timpul, spuse el calm.

Era pentru prima dată în 33 de ani de viață când cineva îi adresa Clarei acele cuvinte. Ceea ce făcu să se schimbe ceva în pieptul ei, în convingerile ei.

Henry se îndreptă spre ea încet, ca și cum îi oferea timp să se retragă, în caz că ea și-ar fi dorit asta. Dar ea nu-și dorea. Vraja aceea sub care o ținea de când îl întâlnise prima dată, în urmă cu câteva luni, pe străzile din St. Giles, nu făcea decât să se intensifice.

Henry își înclină capul spre ea, iar mirosul proaspăt de santal al coloniei lui îi umplu toate simțurile.

„Slabă. Ești slabă."

Dându-și capul pe spate, Clara se ridică pentru a-i primi sărutul.

– M-am întâlnit cu Lord Peerson, spuse el calm, respirația lui înflăcărându-i buzele.

Lord Peerson?

Lord Peerson.

Amintirea aranjamentului care îi adusese împreună o aduse pe Clara înapoi la realitate.

Simțind cum întregul corp îi ardea de rușine, se lăsă înapoi pe călcâie.

– Lord Peerson, repetă ea prostește.

Henry apucă o șuviță pe care Clara și-o lăsase, artistic, neprinsă.

Se holba, ca și cum ar fi fost transfigurat, la bucla blondă, iar respirația ei se opri, în timp ce el îi freca părul între degete.

– Mm, murmură el, ca răspuns la ceea ce ea spusese mai devreme.

Aprecierea lui față de acea șuviță era mai amețitoare decât toate mângâierile pe care le primise Clara în viața ei, luate la un loc. Aceea era puterea lui Henry March, un pericol pentru ea.

El începu să prindă șuvița într-unul din pieptenii de păr.

– Era voit, șopti ea, cu inima bătând puternic din cauza apropierii dintre corpurile lor, a felului în care o sensibilizau și cele mai ușoare atingeri ale lui.

– Ce anume? întrebă el răgușit.

– Șuvița. Am lăsat-o desprinsă în mod voit.

Ridică mâna spre șuviță, iar degetele lor se atinseră. Simți cum o ardea căldura și cum dispărea rațiunea. Prinse șuvița și o trase peste decolteul adânc al corsajului de satin. Apoi o așeză lent, cu pricepere, peste marginea aurie.

Gâtul lui Henry se mișcă sălbatic, în timp ce privirea îi coborî pe sânii strânși în decolteul rochiei ei de satin, cu dungi verzi și aurii.

Era un truc de seducătoare, unul pe care îl folosise de multe ori, dar niciodată pentru că dorise cu adevărat, ci pentru că era ceea ce se aștepta de la ea. Până în acel moment. Începu să-și învârtă șuvița de păr pe deget, provocându-l voit. Pentru că voia să-i simtă brațele încă o dată în jurul ei.

Cu un geamăt, Henry îi acoperi gura cu a lui și o devoră cu buze înfometate, până ce o lăsă fără aer.

Presându-și corpul de al lui, Clara îl sărută la rândul ei. Își deschise gura și-l lăsă să o pătrundă. Și limba lui o atinse pe a ei, o arse, o luă în stăpânire. Iar pentru prima dată în viața ei, Clara își dori să fie a unui bărbat. Să fie a *acestui* bărbat.

Henry îi prinse fesele și o trase peste triunghiul dintre coapsele lui. Gemând, ea își lăsă capul pe spate.

El începu imediat să-i guste carnea sensibilă a gâtului. Să o sugă ușor. Să-i soarbă fiecare bucățică de piele. Clara scoase un geamăt sălbatic.

– Vreau să-ți simt gura peste tot, șopti ea, arătându-i cu destrăbălare foamea pe care o simțea corpul ei pentru el în acel moment.

Henry îndepărtă puțin satinul care acoperea decolteul scandalos și o privi cu adorație.

– Ești atât de frumoasă! murmură el, trasând sărutări de-a lungul sânului ei drept.

Până ce ajunse la sfârcul excitat.

Clara își mușcă buzele ca să nu țipe de dorință, în timp ce el luă în gură și începu să-i sugă sfârcul umflat. Dorința o ardea până în pântec, cu o ardoare ce era în același timp agonizantă și binecuvântată. Șoldurile ei se unduiau în timp ce se arcuia spre el, mistuită de pofta de a-l simți și mai aproape. Henry își mută atenția spre sfârcul pe care îl neglijase, și un strigăt pasional umplu gâtul Clarei.

Înainte de Henry, pentru Clara actul intim fusese ceva prin care trecea automat. Fiecare partidă fusese o rutină, fără nici o legătură cu plăcerea intensă pe care o simțea în acel moment în brațele lui Henry. Încleștându-și degetele în părul lui, îi răvăși șuvițele atent aranjate și-l trase mai aproape de ea.

– Henry, îi strigă ea numele plină de pasiune, iar și iar.

Îl invita prin vorbe și unduirile trupului să continue. Îl ruga să nu se oprească niciodată.

Răsuflarea lui era fierbinte și grea pe pieptul ei, iar respirația lui întretăiată arăta cât era de excitat. Henry îi ridică rochia, și aerul rece îi atinse pielea dezgolită, un adevărat balsam pentru carnea înfierbântată. Dar și o trezire la realitate.

Icnind, se smulse din îmbrățișarea lui Henry și se împiedică, disperată să se îndepărteze de el. Pulsul îi bătea să-i spargă urechile, în timp ce încerca să-și îndrepte rochia. Dumnezeule, ce-o fi fost în capul ei?

Ce vrajă era aceea? Ce era nebunia aceea care o făcea să-și piardă orice rațiune și să nu mai vadă altceva decât pe... *el*? Cu degetele încă tremurând, reuși să-și aranjeze rochia.

– Nu trebuia să facem așa ceva, spuse ea abia respirând, cu vocea răgușită și încărcată de dorință neostoită. Toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple.

Era o avertizare mai mult pentru ea însăși decât pentru bărbatul din fața ei. Cu coada ochiului, îl văzu pe Henry care încerca la rândul său să-și aranjeze pantalonii ce deveniseră frustrant de strâmți.

– Eu n-ar fi trebuit să... Îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

Clara observă cu o ușoară încântare cum lui Henry îi tremurau mâinile și cât de greu îi era să-și găsească cuvintele.

– N-a fost intenția mea să profit de prezența ta în această casă...

Clara își încleșta și își descleșta mâinile în fuste. Niciodată nu-i mai ceruse scuze un bărbat. Pentru bărbați, ea era un obiect,

o jucărie sofisticată, aflată acolo doar pentru propria lor plăcere. Dorințele ei nu contau.

De aceea lucrurile nu aveau cum să meargă între ei doi. De aceea trebuia să plece. Din cauză că era atât de diferit de orice alt bărbat pe care îl cunoscuse. Era... onorabil, însă ea încetase să mai creadă că existau bărbați respectabili.

Nici unul nu vorbea, în timp ce își aranjau hainele. Clara îi simți privirea ațintită asupra ei, analizându-i fiecare mișcare.

Când reuși să-și recapete controlul gândurilor, ea inspiră adânc înainte să-i vorbească.

– Nu asta ne-a fost înțelegerea, spuse ea calmă.

Îl văzu cum se albește.

– Îmi pare rău. N-a fost intenția mea să te forțez să...

Oftatul Clarei înghiți restul scuzei lui Henry.

– Niciodată nu m-am lăsat forțată de un bărbat când a fost vorba de un act intim, spuse ea sec. Nici de tine, nici de alt bărbat.

Bărbații încercaseră – inclusiv Terrence Lawery, nenorocitul care îi distrusese cariera și care încercase să o facă pe amanta lui, dar nu reușise. Făcu un pas spre Henry.

– Te-am sărutat pentru că așa am vrut.

Privirea lui se umplu de o pasiune arzătoare, iar inima ei o luă iar la galop. „Potolește-te!"

– Dar asta – făcu semn spre el –, aranjamentul în care am intrat, nu e... „Prudent." Nu e înțelept.

Henry o privi cu o ușoară asprime.

– Ce ai vrut să spui?

– Că nu ai încredere să o lași pe sora ta singură cu mine.

Expresia lui se mai îmblânzi, iar Clara își întoarse privirea de la ochii lui, care se umpluseră de tandrețe.

– Chiar ai crezut așa ceva? întrebă el delicat, micșorând distanța dintre ei. Degetele lui îi atinseră ușor obrajii. Că nu am încredere exact în femeia care mi-a salvat viața și care m-a îngrijit, în ciuda propriilor reticențe...

– Nu este vorba despre faptul că am avut grijă de tine, Henry. Degetele lui îi mângâiau obrajii, iar atingerea lor era atât de tandră, încât semănă haos în mintea Clarei, slăbindu-i hotărârea de mai devreme. Este vorba despre trecutul meu și despre reputația surorii tale.

Un zâmbet fantomatic îi apăru lui Henry pe buze.

– Și cine spune asta, Clara?

Nesiguranța cauzată de trecutul ei își arătă colții. Cu un sunet de exasperare, Clara plecă de lângă el. Îi lipsea atingerea lui Henry, deși chiar ea fusese cea care se îndepărtase.

– Nici nu trebuia să o spui în cuvinte, Henry. Ai spus destul insistând să nu mi se permită să o văd pe Lady Lila înainte de sosirea ta.

Incapabilă să-i înfrunte privirea pătrunzătoare, porni să-și recupereze săculețul care se afla la doar câțiva pași. În cele din urmă, reuși să-l privească pe Henry și se pregăti să-l înfrunte din nou.

La urma urmei, nici un lord n-ar fi acceptat să fie contrazis, mai ales de către o fostă prostituată.

Henry nu-și schimbase poziția. Era în calea ei spre ușă. Își pusese însă mâinile la spate.

– Despre asta era vorba, Clara? întrebă el solemn. Te folosești iar și iar de același argument?

„Da. Nu." Totul era un amalgam în capul ei. Așa că rămase pe loc, în tăcere.

– O relație între noi nu are cum să funcționeze, spuse ea într-un final.

Măcar acel lucru era adevărat. Căci trecutul ei o împiedica să aibă un viitor onorabil. Exista o singură variantă în ceea ce-l privea pe Henry: să-i devină amantă. Dar sentimentele pe care acest bărbat le născuse în ea îi spuneau că rolul de amantă nu ar fi fost niciodată de ajuns. Despre asta era vorba. Dar nu ar fi recunoscut niciodată în fața lui.

– Ai avut dreptate, spuse Henry după o lungă pauză.

– Am avut? izbucni Clara.

Era pentru prima dată în viață când auzea asta.

– Nu aveam nici un drept să-ți cer favorul pe care ți l-am cerut. Deja îți eram îndatorat pentru că ai avut grijă de mine în St. Giles.

– Nu așteptam vreo răsplată când te-am îngrijit, spuse Clara încruntându-se.

– De aceea a fost greșit din partea mea să-ți cer ceva. M-ai ajutat fără să pretinzi bani sau favoruri. Iar eu în schimb...

Își frecă mâna de obrazul proaspăt ras.

Degetele ei jinduiau să atingă trăsăturile bine definite pe care mâna lui se plimba.

Henry își lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp.

– Eu, în schimb, am condiționat ajutorul pe care ți-l puteam da ca să te oblig să faci ceva pentru mine. Făcu o pauză. Pentru sora mea, preciză el. Ochii i se umbriră. Aș vrea să înțelegi că fiecare decizie pe care am luat-o în ultimii ani a fost legată de sora mea și de ceea ce i s-a întâmplat la Peterloo. Fiecare decizie.

Clara întinse mâna și-l mângâie pe obraz.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă ea cu blândețe.

– Pentru că, în afara familiei mele, nu am cerut niciodată cuiva un ajutor pe care nu era gata să mi-l acorde.

Pentru o clipă, își mută privirea. Mușchii feței lui se contorsionaseră, exprimând o emoție care aproape îi topi inima Clarei.

Nici o persoană, nici măcar mama ei, nu dăduse dovadă de un asemenea devotament și de dragoste față de cineva. Dacă ar fi avut alături o persoană căreia să-i fi păsat de ea măcar o fărâmă din cât îi păsa lui Henry de sora lui, Clara nu ar fi luat-o niciodată pe drumul prostituției, ci ar fi găsit alte soluții pentru a se descurca.

Când îi întâlni din nou privirea, chipul lui Henry își recăpătase controlul și nu mai arăta nici o urmă de emoție. Dar fusese îndeajuns. Văzuse că el putea fi vulnerabil.

– Am întârziat din cauza întâlnirii cu Lord Peerson.

Lord Peerson.

Acel membru al parlamentului care era atât de hotărât să-i închidă afacerea.

– Te-ai întâlnit deja cu el? întrebă Clara, simțind cum o cuprinde agitația. Îl apucă pe Henry de haină. Și ce a spus? Ce au spus ceilalți?

Întrebările i se rostogoleau frenetic pe buze.

– El...

– Da? rosti Clara, strângându-l și mai tare de haină.

Expresia lui era de necitit.

– El... a fost de acord să intervină ca să oprească închiderea teatrului.

Clara se clătină. Se dădu un pas înapoi și apoi își acoperi gura cu palma.

– El...

Henry își trase mănușile și le lovi una de alta. Le băgă în buzunar și apoi luă o bucată de hârtie.

– A fost de acord.

Fără alte cuvinte, îi întinse bucata de hârtie.

Clara o acceptă și o studie rapid. Și se înecă.

– Ce e asta?

– 10 000 de lire, spuse el.

Încă euforică datorită veștii pe care i-o dăduse, Clara ridică privirea confuză spre el.

– E o alternativă, Clara. O opțiune ca să o poți lua de la capăt.

– Mi-ai oferit 10 000 de lire, murmură ea.

Se uită la suma aceea exorbitantă. Ironia sorții era că fusese escrocată exact cu aceeași sumă de un bărbat care îi distrusese cândva visul de a deschide un teatru. Mai simplu spus, ea și afacerea ei... închiseseră cercul. Visul ei începuse și se terminase rapid din cauza unui bărbat, dar acum alt bărbat făcea posibilă îndeplinirea acelui vis. Dintr-odată, Clara simți cum inima i se vindecă și îi bate din nou, plină de dragoste față de bărbatul din fața ei. Singurul bărbat onorabil, respectabil și integru pe care îl întâlnise în viața ei.

Dar avea timp mai târziu să se alarmeze în legătură cu acea revelație. Într-un moment în care el nu avea să fie chiar acolo, în fața ei. Clara ridică hârtia.

– De ce-mi oferi acești bani? întrebă ea ezitant.

– Pentru că nu aveam nici un drept să-ți cer vreo favoare. Și prin asta îți ofer libertate... Nu mai trebuie să depinzi de mine în nici un fel. Permite-mi să plătesc pur și simplu pentru serviciile tale. Poți lua acei bani și să-i investești într-o afacere în orice parte a Londrei dorești.

„Libertate."

Inima ei se opri, iar când începu să bată din nou, o simți până în vârful degetelor de la picioare. Se îndrăgostise de un bărbat care era gata să-i ofere libertatea. Îi dădea șansă de a renunța la înțelegerea pe care o făcuseră și să-și vadă fiecare de viața lui. Nu o amenințase. Nu o condiționase, așa cum făcuse cândva cu Muzele soțul lui Reggie. Iar ce îi oferea Henry îi încălzea inima pe care și-o credea de mult rece și epuizată din cauza necazurilor. Îi dăduse opțiunea să aleagă.

Henry îi oferea o șansă fără să ceară nimic în schimb.

Era o ofertă generoasă și străină de ea, cu care nu se mai întâlnise. Una care arăta cât era de diferit Henry de bărbatul care fusese atât de hotărât să o aibă cu orice preț – Lowery. Cel care o lăsase fără serviciu și fără bani în încercarea de a o pune la pământ.

Chiar dacă detesta rolul pe care el îl avusese în blestematul ordin de interdicție, nu reușea să înțeleagă de ce îi oferea Henry o asemenea avere.

Clara se plimbă prin fața ferestrelor imense care dădeau spre străzile elegante din Grosvenor Square. Henry nu spuse nimic, nu-i aminti în nici un moment de faptul că apariția ei la fereastra casei lui ar fi putut declanșa un scandal.

Din acel motiv, ea rămase după perdeaua de un alb ivoriu, privind afară.

De când primise acel ordin de interdicție, era pentru prima dată când avea tot ce visase: libertatea de a-și continua afacerea și o promisiune din partea unui bărbat cu influență de a-i susține cauza.

Atunci de ce nu părăsea acea încăpere?

„Din cauza lui. Din cauza a ceea ce reprezintă Henry. Pentru că el e un bărbat care ți-a oferit o avere fără să aștepte nimic în schimb – nici măcar ajutorul disperat de care are nevoie pentru sora lui. Pentru că el își iubește sora atât de mult. Și pentru că sora lui are nevoie de ajutor."

Clara închise ochii.

– Ți-am spus deja că nu vreau bani de la tine.

– Nu sunt niște bani oarecare, Clara. E vorba de o adevărată avere. 10 000 de lire.

„O avere."

– Foarte bine. Nu vreau cele 10 000 de lire, Henry. Și chiar nu voia. Să accepte banii însemna că timpul lor împreună se terminase, la fel și visul ei. Și nici nu vreau să fiu în altă parte a Londrei.

St. Giles avea nevoie de o transformare.

Un sunet gutural de frustrare scăpă printre buzele lui Henry.

– Chiar dacă Peerson nu-ți închide afacerea, vor exista alții care să o facă. Bărbați care vor considera că o sală de spectacole din St. Giles, condusă de o femeie, e imorală.

Iritarea Clarei crescu.

– Asta e o prostie. De ce contează locul în care se află teatrul?

– Pentru că pur și simplu contează, Clara. Henry gesticula în timp ce vorbea. Contează pentru cei care au decis că St. Giles și Seven Dials, cu prostituatele și hoții de buzunare de acolo, nu sunt locuri respectabile.

Clara își strânse buzele. Da, acela era modul în care gândeau cei de rang nobil.

– Atunci le voi schimba părerea prin teatrul meu.

Expresia lui Henry se umplu de mâhnire.

– Dumnezeule, încăpățânată mai ești, Clara Winters!

Ea se apropie de el și îl privi cu suspiciune.

– Încerci să scapi din înțelegerea pe care am făcut-o?

Își imaginase oare pauza pe care Henry o făcuse?

– Nu.

Clara își netezi fustele.

– Foarte bine atunci. Ți-am promis serviciile mele...

Henry tresări.

– Clara, chiar nu trebuie să...

Ea își apăsă degetele pe buzele lui, oprind restul cuvintelor.

– Nu trebuie să fac nimic, Henry. E alegerea mea... Dintr-odată, își dădu seama că era foarte important ca el să înțeleagă. Ca el să înțeleagă *de ce*. N-am vrut să devin curtezană, mărturisi ea. Eram actriță.

Henry rămase nemișcat. Dacă o presa, dacă i-ar fi pus o singură întrebare, ea nu ar mai fi reușit să pronunțe cuvintele.

– Nu eram cea mai grozavă de pe scenă. Eram... acceptabilă. Dar acceptabilă nu înseamnă că o femeie își poate construi un viitor respectabil.

Privirea ei se mută pe vaza plină de flori roz.

„Te vreau, Clara! Și te voi avea..."

O cuprinse tristețea. Merse spre vaza cu flori și luă un bujor roz. Apropiindu-l de nas, îi inhală mirosul puternic și dulce, iar stomacul i se strânse în timp ce amintiri pe care le ținuse bine îngropate ieșeau la suprafață.

– Un client era hotărât să mă aibă, iar când l-am refuzat, și-a folosit banii și influența împotriva mea.

Îi aruncă o privire lui Henry, încercând să-i descifreze expresia, dar fața bărbatului părea sculptată în piatră.

– Ce a făcut? întrebă el pe un ton rece, ca de oțel.

Și dintr-odată tensiunea care o apăsa dispăru, iar locul ei fu luat de o căldură frumoasă și plăcută. O căldură vindecătoare. Nimeni nu se mai simțise ofensat în numele ei. Nici unuia dintre iubiții ei nu-i păsase de ea atât de mult încât să o întrebe despre trecutul ei. În afară de Henry.

– I-am refuzat ofertele insistente de a mă lua sub aripa lui.

– Cine era acest bărbat?

– Contează?

Ochii lui se aprinseră.

– Contează, pentru că, dacă îl cunosc, voi avea grijă să-l distrug pentru că te-a făcut să suferi!

Dacă de obicei gândul la Lowery îi dădea frisoane reci, acum simțea doar acea senzație plăcută de căldură.

– Era un negustor de sclavi, unul care se ocupa de comerțul cu carne vie. Pentru el, femeile erau același lucru. O cuprinse o senzație familiară de ură. N-ar fi acceptat niciodată o relație cu un asemenea om, oricât de disperată ar fi fost. Așa că, atunci când l-am refuzat, și-a folosit influența pentru a mă da afară de la Covent Garden și Drury Lane, unde jucam.

Henry scoase o înjurătură groaznică.

– Mi-a distrus numele la toate teatrele. Nu mai era nici o scenă în Londra pe care să fi fost acceptată să joace. Am supraviețuit pentru că patronul unui club de jocuri de noroc mi-a oferit o slujbă. Așa scăpase de hărțuirea lui Lowery. Și se simțise în siguranță la clubul Iadul și Păcatul. În același timp, se simțise datoare față de bărbatul care o salvase. Așa că îl răsplătise cu singura monedă pe care o deținea: propriul trup. Trase aer printre dinți și clătină din cap, încercând să alunge acele amintiri. De aceea era atât de important pentru mine, Henry. Pentru că la Teatrul Muzele dețineam controlul.

Sau îl deținuse până la apariția acelei legi blestemate.

– Clara, spuse el răgușit. Își trecu o mână peste față. Nu e nevoie să faci asta.

Cuvintele lui sunaseră ca o rugăminte.

Își dădu seama, iar inima ei se strânse dureros.

– Nu mă vrei aici.

Henry se răzgândise. Fusese întotdeauna o persoană respectabilă și probabil, în sfârșit, înțelesese tot ce încercase ea să-i spună.

– Din cauza surorii tale. Conștientizarea aceea biciui sufletul Clarei. Eu... înțeleg.

Până atunci, crezuse că era insensibilă la disprețul societății față de persoanele cu un trecut ca al ei. Atunci de ce o durea atât de tare faptul că bărbatul din fața ei o respingea?

Se întoarse să plece, dar Henry o apucă de încheietură și o trase aproape de el.

– Nu e vorba despre asta, Clara.

Vorbise cu atâta blândețe, încât ea aproape că îl crezu.

– Atunci s-a decis, spuse ea cu un zâmbet forțat. Evitându-i privirea, își netezi palmele de fustele dungate. Înainte să încep, trebuie să stabilim niște reguli.

– Bineînțeles.

Din nou îi ceda ei controlul asupra situației.

Cine era acest bărbat?

– Nu mă vei mai face să aștept. Timpul meu este la fel de prețios ca al tău.

– Sunt de acord.

Era de acord? Pieptul ei palpită din nou.

– Ai cuvântul meu, Clara.

– Nu vei fi prezent când îi voi da lecții de muzică surorii tale, mai spuse Clara, înainte ca dorința de a-l avea aproape să câștige lupta împotriva bunului-simț.

Henry clătină din cap, semn că nu era de acord.

– Trebuie să fiu prezent.

Trebuia. Trebuia sau voia. Ea *voia* ca el să fie prezent. Dar ar fi fost periculos.

– Nu se poate.

El se încruntă. Iritarea îl făcea să pară un băiat supărat, gest ce smulse un zâmbet de pe buzele Clarei.

– Muzica presupune o anumită intimitate, Henry.

Imediat ce îi oferi explicația, Clara își dădu seama cât de ironic era ca ea, o fostă curtezană, să pronunțe cuvântul *intimitate* pentru a descrie o melodie.

– Explică-mi, te rog, murmură el, trăgându-se mai aproape.

„Mișcă-te! Fugi! Păstrează distanța! Păstrează distanța fizică și emoțională dintre voi!"

Numai că, atunci când el se opri în fața ei, cu trupul lui puternic atât de aproape de al ei încât simțea căldura care se revărsa din el, Clara rămase pe loc.

– Pentru o femeie, muzica reprezintă cea mai grozavă conexiune cu fericirea pe care o simte, cu speranțele pe care le poartă în inimă, murmură Clara. Cu...

Își prinse buza de jos între dinți.

– Cu ce altceva, Clara? întrebă el, în timp ce îi mângâia colțul gurii cu un deget.

Toată tensiunea din ea se risipi.

– Cu regretele pe care le poartă în suflet, șopti ea.

Henry opri ușor acea mângâiere a buzelor ei. Iar Clara aproape că țipă, la pierderea acelei atingeri care o calma și o tenta în același timp.

– Iar tu ești o femeie care are regrete?

– Atât de multe încât nici nu pot fi numărate!

Și era periculos de aproape de a-l adăuga și pe Henry March, conte de Waterson, pe acea lungă listă de regrete.

– Am și eu câteva regrete, spuse el, aducându-i pe amândoi înapoi la motivul pentru care se aflau acolo.

– Sora ta?

– Printre altele, spuse el pe un ton ciudat, ceea ce iscă tot felul de semne de întrebare în mintea Clarei.

Iar ea nu avea dreptul să ceară acele răspunsuri. „Dar vreau să le primesc."

Henry fu cel care, în sfârșit, luă o decizie.

– Ne-am înțeles, atunci. Vei avea acces total la casa mea și la Lila. Nu mă voi mai... amesteca în treburile tale. Iar la final, banii sunt ai tăi.

La puțin timp după aceea, când Henry ceru unui servitor să o ducă la Lila, pentru o clipă, Clara regretă că Henry capitulase atât de ușor în fața cererilor ei.

Capitolul 19

Henry se mândrea că dusese întotdeauna o viață respectabilă și că o făcuse cu onoare. Însă existaseră și câțiva pași greșiți – eșuase ca frate. Dar nici unul din eșecurile lui nu fusese intenționat.

Până în acel moment.

La șase zile după ce stabilise cu Clara termenii înțelegerii lor, se simțea cel mai nemernic dintre nemernici.

Nu numai că nu fusese sincer cu ea în privința discuției pe care o avusese cu Lord Peerson, ci o mințise în față. Se convinsese pe sine însuși că suma considerabilă pe care i-o oferise și cu care ea putea să înceapă o nouă afacere într-o zonă bună avea să fie de ajuns. Pentru prima dată în viață, își dăduse cuvântul pentru a garanta

o înțelegere pe care nu avea nici dreptul, nici abilitatea să o facă. Își sacrificase onoarea pentru Lila.

Dumnezeule, cât se detesta!

Așezat la masa pentru mic dejun, Henry aruncă o privire spre fereastră.

Clara avea să sosească în curând. Venea în fiecare zi la aceeași oră. Era foarte punctuală. Probabil urma să poarte pelerina ei aurie, așa cum făcea în fiecare dimineață. Și să fie strălucitoare, precum zeița Atena. Pe când el rămânea un simplu muritor, consumat de dorința din ce în ce mai puternică pentru ea.

– Oh...

Exclamația îl făcu pe Henry să-și îndrepte privirea spre ușă. Înțepeni. Toate gândurile la Clara dispărură. Încercă să vorbească, dar nu reuși.

– Lila, spuse el pierdut.

Apoi, după o clipă de ezitare, se ridică brusc de pe scaun.

Sora mai mică stătea în ușă și, pentru o clipă, Henry avu senzația că ea avea să plece. În schimb, Lila făcu un pas ezitant înainte, apoi se așeză, la două scaune de el, în partea opusă a mesei. Dar nici nu mai conta, pentru că Lila i se alăturase. Inima lui Henry se strânse ca într-o menghină. De șapte ani aștepta un semn de la sora lui. Putea să fie mânie, dezgust, ură pentru faptul că el nu reușise să o cheme mai devreme de la Manchester, că nu mersese să o salveze. Tânjise după un răspuns, oricare ar fi fost el.

Un servitor se grăbi cu o farfurie. Așeză vasul de porțelan în fața Lilei, apoi își reluă locul de lângă perete.

Henry își aminti brusc că încă era în picioare. Se grăbi să se așeze pe scaun. Degetele îi tremurau ușor, așa că apucă strâns ceașca de cafea. O ridică spre buze și luă o gură din lichidul deja rece.

În acest timp, sora lui alese același mic dejun pe care îl consuma de când era o copilă: două felii de pâine prăjită, o roșie coaptă pe grătar și un ou fiert. Ca pe vremea când era copil, își tăie felia de pâine în patru bucăți egale și le așeză într-un colț al farfuriei.

Gâtul lui Henry se strânse de emoție. Ce ciudat că un lucru atât banal precum mâncarea de la micul dejun rămăsese neschimbat în viața Lilei, dar lucrurile importante se schimbaseră într-un mod atât de drastic!

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, spuse Lila. Vocea ei era atât de slabă, încât Henry se chinuia să o înțeleagă.

Rezistă impulsului de a-și trage scaunul mai aproape de ea. Dacă o făcea, Lila probabil ar fi plecat. Și cea mai mică greșeală din partea lui ar fi aruncat-o din nou în tăcere.

– Eu...

– Ești mereu la parlament, completă Lila pe același ton firav. La ora asta nu ești de obicei acasă, ci la parlament, organizând întâlniri și elaborând legi.

– Nu am crezut că erai atentă la aceste lucruri, spuse el ezitant.

Ce încerca Lila să spună? Căută o urmă de resentiment, dar fața ei era ca un zid impenetrabil. Nici o urmă de emoție. Era ceva atât de agonizant în lipsa ei de reacție!

– Bineînțeles că eram atentă, spuse Lila, înmuind o bucată de pâine prăjită în roșie.

Apoi se lăsă din nou liniștea.

– Presupun că te pregătești să pleci.

Într-adevăr, el ar fi trebuit să plece. Poate de aceea venise Lila la micul dejun.

Subliniase faptul că el avea obligații care îl așteptau. Munca lui, legată de voturile și susținerea de care avea nevoie din partea colegilor din parlament.

Dar poate că el, lordul văzut de toți, inclusiv de propria familie, drept o persoană rece, preocupată doar de proiectele legate de parlament, se schimbase. Henry dădu la o parte mapa din piele pe care o ținuse până atunci lângă farfurie.

Lila îi urmări mișcarea deliberată. Iar privirile li se întâlniră.

I se părea sau sora lui chiar avea un zâmbet pe buze?

– Cum sunt lecțiile cu Clara... domnișoara Winters? întrebă Henry.

Fața femeii se lumină.

– Clara e minunată!

– Așa este, răspunse Henry calm. „Iar eu sunt un nenorocit care a trădat-o."

Lila îl privi extrem de mirată.

Henry tuși.

– Am vrut să spun că... „Este neînfricată, curajoasă și sinceră." Domnișoara Winters este o profesoară minunată, găsi el un răspuns care suna cam penibil.

Lila își înmuie altă bucată de pâine în roșia coaptă.

– E ciudat că știi atât de multe având în vedere că nu ai asistat nici măcar la o lecție.

Henry avea nevoie de cafea. Mai neagră. Mai tare. Mai fierbinte. Cafea. Luă ceașca și îi făcu semn unui servitor.

– Domnișoara Winters a cerut ca lecțiile voastre să fie private.

Iar el fusese prea laș ca să o înfrunte, știind că mai erau doar două săptămâni până când ea avea să-și dea seama că el era un fățarnic care o trădase.

„Spune-i! Clara merită să știe adevărul. Poate că te va ierta."

Dar de ce ar fi făcut-o? Răspunsul era simplu. Nu l-ar fi iertat. Și atunci ce s-ar fi întâmplat cu Lila? În ultimele zile, se transformase dintr-o umbră care bântuia prin casă în sora cu care lua din nou micul dejun. Tot progresul făcut s-ar fi pierdut.

– Și tu ai fost de acord cu termenii impuși de domnișoara Winters? întrebă Lila cu un ușor amuzament în glas. Se opri din înmuiat pâinea în roșie. Tu, deși niciodată nu ai cedat vreodată controlul asupra unei decizii și cu siguranță nu în favoarea unei femei, ai fost de acord cu domnișoara Winters?

Ce părere proastă avea despre el sora lui mai mică! Și mai neplăcut era că îi spusese acele lucruri sub forma unei observații banale, fără vreo urmă de resentiment.

Un servitor veni să-i umple ceașca de cafea, și Henry îi mulțumi, recunoscător pentru pauza oferită.

– Și le mulțumești servitorilor, murmură Lila melancolic. Te-ai... schimbat.

Da, Henry se schimbase.

El, care nu schimba nici felul în care își bea cafeaua. Amândoi se schimbaseră.

Ochii Lilei se umplură de tristețe.

– Tu te-ai schimbat în bine, adăugă ea.

„Să minți o femeie pentru ca ea să-ți ajute sora chiar e un lucru bun?"

– Spre deosebire de mine, adăugă Lila încet.

– Te înșeli, Lila, spuse el morocănos.

Ea fusese întotdeauna bună. Ea și Sylvia.

– Am fost mereu un nenorocit pompos, preocupat doar de propriile interese. „Și încă sunt." Dar tu, în ciuda a tot ce ți s-a întâmplat, ai rămas pură și bună la suflet.

Lila clătină din cap.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre ce crezi tu că am devenit, Henry! Nu mai e nimic de spus. Ea încă nu voia să vorbească despre acea zi de la Peterloo. Lila ciuguli din pâinea prăjită. Oricum, prefer această nouă versiune a ta. Ești... interesant.

Cu toată presiunea pe care o simțea în piept, Henry reuși să zâmbească.

– Îți mulțumesc.

– Până și nasul tău e mai interesant acum.

Din reflex, degetele lui Henry se ridicară și atinseră ușoara curbă a cartilajului cândva perfect.

– Cred că mama nu ar fi de acord cu tine în această privință, comentă Henry.

– Cel puțin a încetat să se lamenteze în legătură cu nasul tău.

– Oh, sunt sigur că, imediat după ce naște Sylvia, mama va fi fericită să înceapă să se plângă din nou de nasul meu.

Zâmbiră amândoi, deși Henry se simțea sufocat de un adevărat val de emoții.

Spera ca Sylvia să nască fără probleme. Mereu îi fusese teamă că li se putea întâmpla ceva celor dragi. Lila aproape că fusese ucisă. Iar el învățase cât de fragilă era viață și cât de ușor putea fi pierdută. Din acel moment, se hotărâse să-i pună pe primul plan pe cei pe care îi iubea.

Zâmbetul Lilei îngheță dintr-odată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Noi... zâmbim, șopti ea.

Henry zâmbi din nou.

– Așa este.

Zâmbeau pentru prima dată după mult timp.

Dar avea să mai zâmbească vreunul din ei când Clara avea să afle adevărul și să-i părăsească familia și casa? Henry luă ceașca și se uită cu o tristețe disperată la restul de cafea.

Tăcerea se lăsă din nou între el și Lila, dar pe Henry nu îl mai deranja. Era o tăcere adusă de influența Clarei, de care el nu se simțea demn.

Faptul că ea intrase ca o furtună în casa lui și o inspirase pe Lila îi readusese sora la viață.

Nu știa cum s-ar fi putut revanșa vreodată pentru acest lucru.

Iar el alesese să o trădeze.

„E cu adevărat o trădare, având în vedere că va avea fonduri pentru a-și putea deschide afacerea în altă parte a Londrei?" Când avea să se vadă într-un loc sigur, unde nici cel mai afurisit Peerson din lume nu putea să-i distrugă visurile?

Asigurările acelea pe care și le tot repetase în ultimele zile îi umplură din nou mintea.

În hol se auziră pași. Și el, și Lila ridicară privirea.

Wright își făcu apariția.

– A sosit domnișoara Winters.

Inima i-o luă razna numai la auzul numelui ei. Era un sentiment exagerat de familiar. I se întâmpla ori de câte ori o vedea pe Clara. Sau îi auzea vocea. Sau se gândea la ea.

Și nu conta dacă era zi sau noapte. Emoția era aceeași și îl învăluia foarte des. Ceea ce era cumva penibil având în vedere că ea nu era deloc interesată de el.

– A venit mai devreme! exclamă Lila, luminându-se toată, ceea ce îl făcu pe Henry să simtă un nod în stomac.

Acela era motivul trădării lui. Își vânduse sufletul ca să o vadă din nou pe sora lui zâmbind. Și totuși, vederea rezultatului sacrificiului pe care îl făcuse nu îi ușura povara pe care o purta în suflet pentru că o trădase pe Clara.

– Hai, condu-mă la lecții!

Îi luă un moment să priceapă ce îl ruga Lila. Îl năpădi un nou val de emoții. În ultimii ani, Lila nu-i aruncase nici măcar o privire. Darămite să-l roage să o însoțească undeva. Dar în acel moment îl ruga. Datorită Clarei. Totul se întâmpla datorită Clarei. Îl cuprinse o dorință nebună să o vadă.

– N-ar trebui. Eu trebuie să... „Trebuie să fug. Să continui să o evit pe Clara, pentru că sunt un laș."

Lila privi în jos spre felia de pâine neterminată.

– Înțeleg, spuse ea cu blândețe. Ai afaceri importante de rezolvat.

Da, avea. Mereu avea. Lila îi oferise o scuză care era adevărată și de care el avea nevoie.

„Oh, la naiba cu tot!"

Henry se ridică în picioare. Își adună dosarele și se îndreptă spre Lila, cu sufletul împovărat de vinovăție.

În timp ce mergeau pe coridoare, ochii Lilei se opriră asupra lui. Henry se uită la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că sunt... surprinsă.

Însă nimic din tonul sau expresia ei nu lăsa să se vadă surprinderea despre care vorbise. Era doar acel gol emoțional cu care se obișnuise când venea vorba de ea.

– Nu mă așteptam ca tu chiar să mă însoțești. Nu când parlamentul te așteaptă, Henry.

– Ah, deci a fost o invitație de formă, spuse el sec.

– Le mulțumești servitorilor. Te preocupă ora la care sosește domnișoara Winters. Nu te mai recunosc, Henry! se miră Lila.

Nici el nu se mai recunoștea. Înghițind emoțiile care îl gâtuiau, se forță să zâmbească.

– E fără îndoială din cauza nasului.

Ochii Lilei se măriră.

– Și faci și glume.

Dintre toate schimbările pe care le observase la el, cu o mirare care o făcuse să renunțe la vocea ei șoptită, sora lui considera că glumitul era cel mai șocant dintre ele.

Și acesta era tot un rezultat al efectului pe care Clara îl avea asupra lui.

„Cred că nu știi foarte bine ce înseamnă să fii tachinat."

Chiar crezuse că nu era loc de glume în lumea lui? Clara și surorile lui aveau dreptate: fusese un scorțos și un plicticos.

Ajunseră la salonul de muzică. Henry îi făcu loc surorii lui să intre prima, apoi o urmă.

Așezată la pian, cu fața spre el, era Clara.

Privirile li se întâlniră. Distanța fizică dintre ei deveni inconsistentă precum aerul, înghițită de energia pe care o simțea când era în preajma ei.

Pulsul i-o luă razna, ca de obicei. De când o minționise, în acea zi, se ținuse departe de ea. Fusese mai înțelept. Nu, decizia de a o minți fusese luată din lașitate. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea și cum avea să-i lipsească atunci când ea avea să dispară din viața lui!

– Cla... Se opri brusc, ca un scrâșnet al roților de trăsură pe piatră. Domnișoara Winters, se corectă el, încercând să pară mai puțin penibil decât se simțea.

Cu un aplomb de regină, Clara se ridică grațios și se îndreptă spre el. Se lăsă prins în vâltoarea emoțiilor. O săptămână. Nu o mai văzuse de aproape o săptămână.

Rochia ei neagră, cu flori roșii, îi punea în evidență toate rotunjimile și îl văduvea de orice încercare de a fi rațional.

Se opri la câțiva pași de el și făcu o reverență adâncă.

– Milord, murmură ea, înclinându-și ușor capul.

Făcea reverențe. Își înclina capul. I se adresa cu milord.

Henry își dădu seama. Toate erau o aluzie la prăpastia care se întindea între ei din punct de vedere social. O curtoazie ca la carte, transmisă în prezența surorii lui. „Vreau să-mi aud numele de pe buzele ei... mereu." Nu voia iluzia formalității atunci când împărtășeau... ce-o fi fost acea conexiune care îi lega.

O legătură în care el strecurase o minciună legată de viitorul ei. Iar el crezuse că era imposibil să se disprețuiască mai mult decât o făcuse după Masacrul de la Peterloo...

Lila aruncă o privire confuză către el.

– Henry, încercă ea să-i atragă atenția, întrerupându-l din acele gânduri sâcâitoare.

Vocea ei îi aminti motivul pentru care ajunsese în acea cameră, unde Clara îi interzisese să intre în timp ce era prezentă acolo.

– Iertați-mă. Ar trebui să vă las să începeți lecția.

Buzele ușor rujate ale Clarei se bosumflară pentru o clipă. De ce era dezamăgită? Sau era el atât de cuprins de dorință încât vedea gesturi care de fapt nu existau?

– Milord, pot să vă rețin un moment?

– Bineînțeles.

– Lila, spuse Clara privind spre sora lui, ți-am pregătit deja partitura pentru azi. Poți să începi.

Nici nu apucase să termine de vorbit, că Lila se și repezise spre pianul Broadwood. După o clipă, acordurile obsedante ale unei melodii cu care nu era familiar umplură camera, ridicându-se până la tavan.

Clara se îndrepta deja spre ușă, dar Henry rămase pe loc, ca și cum prinsese rădăcini, fermecat de acordurile vesele care creșteau în intensitate. O melodie atât de contradictorie cu întunericul în care trăise în acea casă, în acea familie, interpretată perfect de sora lui pe care viața o zdrobise.

Simți ca prin vis fluturarea fustelor ei. Clara se întorsese și stătea lângă umărul lui. Mai scundă decât el cu doar câțiva centimetri, își apropie buzele de urechea lui și îi șopti:

– Magnific, nu-i așa?

Da, era magnifică. Adusese în viața lui toate acele schimbări de care nu se crezuse capabil.

Încuviință din cap. Să vorbească despre muzică era mai prudent și mai ușor decât minciuna care plana între ei.

– Ce este?

– Sonata în La minor pentru arpeggione și pian. Franz Schubert, murmură ea, cu buzele care miroseau amețitor a ciocolată. Știi de ce îl admir? Pe Schubert, clarifică ea.

– De ce îl admiri, Clara? întrebă Henry, încrucișându-și brațele la piept și continuând să urmărească interpretarea Lilei.

– Pentru că nu avea orgolii. Pentru că nu era plin de el. Mai mult decât atât, a compus melodii și le-a încuiat într-un sertar. Imită acel gest cu degetele. Se minuna de Beethoven și, în modestia lui, nu-și dădea seama că el însuși era un geniu.

Clara își odihni degetele pe mâneca lui, într-o atingere care părea o continuare a gândurilor ei și care, în mod normal, l-ar fi șocat având în vedere că se aflau în prezența surorii lui. Și totuși, era ceva inocent în acea atingere. O naturalețe care arăta că erau relaxați unul în prezența celuilalt.

Se uită spre ea și îi observă privirea concentrată asupra elevei ei care apăsa cu măiestrie clapele pianului.

– Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

Era o observație din partea lui, nu o întrebare.

– Îi cunosc muzica, îl corectă ea. Mama mea a fost o mare soprană.

Privirea ei se pierdu, iar un mic zâmbet trist îi înflori pe buze.

Cuvintele ei îi amintiră cât de puțin o cunoștea. Pentru că ea preferase să țină totul secret. Se învăluise în mistere și îi interzisese accesul la ele încă de când îl salvase în St. Giles. Așteptând acolo, în liniște, pe Henry îl cuprinse din nou teama că ea avea să-i ascundă din nou părți din trecutul ei. Iar când el avea să îi spună adevărul, ea urma să plece, nemaiavând nevoie de el și lăsându-l fără șansa de a descoperi acele secrete.

Henry tânjea să știe tot ce era de știut despre ea. Fiecare particică: trecutul, dar și ce o făcea fericită. Ce speranțe abandonase, dar și care erau visurile cărora voia să le dea viață.

Îl cuprinse panica.

Gândea ca un om care nu mai era în toate mințile. Proveneau din lumi total diferite și, chiar dacă nu ar fost așa, nu spusese ea clar

că nu voia nici un fel de relație – respectabilă sau formală – cu nici un bărbat? Iar el nu i-ar fi făcut niciodată o propunere indecentă, pentru că își dorea de la ea mai mult decât atât.

– Muzicieni celebri au compus melodii în onoarea ei, continuă Clara, peste tumultul de gânduri care înceţoşa mintea lui Henry. Clara râse uşor. Bineînțeles, fiecare bărbat pe care îl cunoștea mama era deja cel puțin pe jumătate îndrăgostit de ea datorită talentului ei. Chipul ei se întristă. Era atât de talentată, încât n-a fost nevoită vreodată să se vândă unui bărbat pentru a compensa salariul de mizerie.

– Așa cum erai tu, murmură Henry, pe jumătate speriat că simpla pronunțare a unor cuvinte putea întrerupe momentul de deschidere pe care îl avea Clara față de el.

Colțurile buzelor Clarei căzură uşor într-o expresie de mâhnire care îl săgetă pe Henry drept în inimă.

– Așa cum am fost eu, confirmă ea. Persoanele cu adevărat talentate, precum mama mea, au parte de faimă, de premii și de o viață ușoară. Își ridică bărbia, cerându-i să o urmeze în timp ce ieșea din cameră. Dar oamenii de rând nu au parte de experiențe precum cea a mamei mele. Nu avem nici luxul de a beneficia de proprietăți și moșteniri. Sau de bijuterii de familie. Sau de un pian de o calitate care l-ar fi făcut invidios și pe Beethoven.

Obrajii lui Henry se aprinseră.

– A fost...

O stare de greață îl forță pe Henry să pronunțe şoptit restul propoziției.

– Poftim? spuse Clara, făcând mâna pâlnie în jurul urechii. Ce ai spus? A sunat ca și cum...

– ... al lui Beethoven. Adevărul exploda din el. Își trecu palmele peste față. Pianul i-a aparținut lui Beethoven.

Clara se aplecă, iar corpul ei se arcui spre al lui.

– Ce ai crezut? Că te voi disprețui pentru lucrurile de preț pe care le deții? întrebă ea pe un ton care trăda dezamăgirea.

Simțea că o dezamăgise. Că picase un fel de test pe care nu-l înțelegea.

– Eu nu... Își ridică palmele. Și totuși, de ce nu m-ai disprețui?

În timp ce el și familia lui se bucuraseră de o viață ușoară, ea fusese nevoită să aleagă alte căi.

– De ce spui asta? murmură ea, cu un zâmbet ușor pe buze. Pentru că am devenit curtezană?

Henry tresări.

– Pentru că am încercat să-mi asigur viitorul jucând rolul de amantă pentru diverși bărbați?

Alți bărbați... nu el. Henry își încleștă pumnii. Nu voia să se gândească la trecutul ei pentru că îl ura pe fiecare bărbat necunoscut care o avusese pe Clara în brațe la un moment dat. Dar și pe acel necunoscut care într-o bună zi avea să-i câștige inima. Cel puțin, spera să fie un bărbat vrednic de ea... Dar Henry tot l-ar fi urât.

Clara își trecu unghia pictată de-a lungul nasului strâmb al lui Henry.

– Nu te disprețuiesc pentru că deții lucruri frumoase, Henry, repetă ea. Vă disprețuiesc pe tine și pe cei din clasa ta care aveți aceste lucruri, dar nu vreți să le dați și altora oportunitatea de a avea aceleași privilegii. Salarii care ne-ar permite să trăim altfel decât de pe o zi pe alta. Își mută degetul, iar vârful lui aluneca acum în jos, pe lavaliera de mătase și pe acul de aur cu care era prinsă. Condiții mai sigure și legi care să le interzică patronilor să-și abuzeze angajații. Clara făcu cercuri cu vârful degetului în jurul unuia dintre nasturii lui de aur. Acesta este motivul pentru care disprețuiesc oamenii din clasa ta, Henry.

Aruncă o privire spre salonul de muzică. Când se uită din nou la el, privirea ei arăta că sesiunea de confesiuni luase sfârșit.

– Dacă sora ta vrea să rămâi, ți-ar plăcea să stai și să o asculți?

Henry simți cum inima i se ridică până în gât. Ea îl voia acolo.

„Vreau să fiu acolo. Vreau să fiu acolo cu ea, privind magia pe care a reușit să o aducă în camera aceea." Voia să asculte. Să stea acolo și să asculte o melodie de pe buzele ei, să-i audă vocea aceea gravă de contralto.

Și totuși...

Realitatea nu îl lăsă.

– Nu pot.

Chipul ei se întristă.

– Oh, bineînțeles, spuse ea repede.

Henry o prinse ușor de încheietura mâinii și o trase mai aproape.

– Nu pentru că nu aș vrea să fiu aici. Cu tine.

Vorbiră în același timp.

– Voiai...

– Henry...

El îi ceru să continue.

– Te rog, spune tu prima.

– Aș dori să vii să mă vezi în seara asta la sala de spectacole. La ora 8.

Sala ei de spectacole. Acea afacere la care ea ținea atât de mult, iar el își pierduse speranțele că o putea salva pentru ea.

– Atunci ne vedem la 8, confirmă el.

Clara îi zâmbi – un zâmbet pe care nu-l merita, dar de care se bucură.

– Trebuie să mă întorc la lecții, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Și intră în salonul de muzică.

Henry părăsi locuința măcinat de gânduri. Și nu erau gânduri despre agenda lui legislativă ori despre aspirațiile politice, ci despre ea.

Henry March, contele de Waterson, se dovedise a fi periculos pentru Clara, la urma urmei.

Dar nu în felul în care ea crezuse și se temuse inițial.

De unde stătea, din fața pianului lui Beethoven, Clara aruncă din nou o privire spre ușă. Voia să-l revadă. Spera că el se răzgândise și, până la urmă, venea să asiste la lecțiile de muzică ale surorii lui.

Ceea ce era absurd. Henry era în totalitate concentrat asupra afacerilor lui. Fusese clar încă de prima dată când se întâlniseră că el își punea responsabilitățile pe primul loc.

Oftă. Era blestemată să iubească pe cineva când chiar nu era cazul.

– Te place, spuse Lila peste melodia pe care o interpreta la pian.

Surprinsă, Clara se uită spre eleva ei.

– Poftim? bolborosi ea.

– Fratele meu, clarifică tânăra femeie de la pian.

Lila nu sărise nici o notă. Fiecare clapă era atinsă la momentul perfect.

– Henry nu place pe nimeni. Ba pentru că sunt prea frivole. Ba pentru că sunt prostuțe. Ba pentru că sunt viclene. Dar pe tine, spuse Lila, cu degetele nemișcate pe clapele pianului și corzile reverberând în jurul lor, te place.

Reîncepu să cânte.

Undeva între prima și a treia ei aventură amoroasă, Clara devenise o maestră în ale prefăcătoriei. Dar talentul ei părea să o fi părăsit în acele momente.

– Nu știu despre ce vorbești.

Lila se uită la ea peste pianul de mahon.

– Minciuna corectă ar fi că nu știi despre cine vorbesc. Dar știi, pentru că există doar o singură persoană pe care o vedem împreună.

Și, miracolul miracolelor, Clara simți cum se înroșește. „Nu-ți trăda emoțiile!" Era chestionată de o femeie tânără și inocentă. Avusese de-a face cu interogări mult mai serioase în cei 33 de ani de viață.

– Și mie îmi place de fratele tău, spuse ea calm, îndreptând foile partiturii muzicale în formă de liră.

– Ăsta e alt aspect, continuă Lila. Nimeni altcineva nu-l place pe fratele meu.

Clara se încruntă.

– Și de ce nu l-ar plăcea? E un om devotat familiei. Este onest și...

Se opri brusc. Aproape că picase în capcană. Încălcase una dintre regulile de bază din St. Giles – să nu-ți subestimezi niciodată adversarul.

Ochii Lilei sclipeau.

– După cum îți spuneam, fratele meu te place foarte mult.

Inima Clarei o luă la goană, apoi reveni la ritmul ei obișnuit. O plăcuseră mulți bărbați. Dar nici unul nu o iubise sau nu simțise ceva mai profund pentru ea.

– Fratele tău se simte îndatorat față de mine, spuse Clara cu blândețe.

– Pentru că l-ai salvat.

Nu era o întrebare, dar Clara totuși răspunse:

– Pentru că l-am salvat.

Lila încetă să cânte, semn că nu avea nici o intenție să renunțe la discuția absolut necuviincioasă despre sentimentele fratelui ei – sau despre lipsa lor – pentru Clara.

– Fără îndoială, Henry te admiră pentru că l-ai salvat, bineînțeles, se simte și îndatorat. Tânăra femeie își legăna picioarele pe marginea scaunului. Dar asta nu explică felul în care s-a schimbat.

– Cum s-a schimbat? întrebă Clara ezitant, dorind să afle mai multe despre bărbatul care îi furase inima.

– Mulți au spus că este îngâmfat.

Clara se încruntă.

– Bărbații îngâmfați nu stau în compania...

Se încurcă.

Lila se uită la ea, așteptând.

– Unor foste curtezane, continuă Clara, dar nu obținu vreo reacție din partea celeilalte femei, care nici măcar nu se înroșise. Și cu siguranță nu le permit surorilor să se afle în compania fostelor curtezane.

Și totuși, exact asta făcuse Henry.

– Mai mult decât atât...

Lila se uita fix la ea, și Clara se forță să nu-l mai apere pe Henry cu un asemenea entuziasm.

– Spuneai că... o încurajă pe Lila.

– Lumea poate că îl vede pe Henry drept un îngâmfat, dar el chiar nu e. Mai degrabă a fost mereu...

Clara aștepta, în timp ce tânăra încerca să găsească cuvântul potrivit.

– Sobru, decise ea. Concentrat asupra unui scop precis în viață și hotărât să-l atingă. Dar s-a schimbat...

Lila se ridică, iar Clara se luptă cu dorința de a nu o lua la fugă.

– Henry a pus pe primul loc interesele lui din parlament. Și acele interese au apărut după... Fața tinerei femei se umbri. Își strânse pumnii și se uită la ei fix clipe îndelungate, înainte să privească din nou spre Clara. Peterloo.

– Forța de poliție...

– Exact, confirmă Lila. A fost singurul lucru care l-a preocupat pe Henry... până acum. Acum preocuparea lui a devenit salvarea teatrului tău.

„Pentru că e disperat, pentru că până și el a recunoscut că și-ar vinde sufletul pentru ca sora lui să se însănătoșească."

Deodată, conștientiză ce spusese cealaltă femeie.

– De unde știi?

– S-ar putea să fi auzit... o parte din termenii înțelegerii voastre.

O altă femeie, una virtuoasă, ar fi fost îngrozită de ceea ce ar mai fi putut auzi Lila.

– Atunci ar trebui să precizez că dai mai multă însemnătate acelei înțelegeri decât e cazul.

Lui Henry nu-i păsa de ea. „Dar aș vrea să-i pese." Oare cum e să fii iubită de un bărbat bun și respectabil precum Henry March?

Înlemni, îngrozită. Pentru că visul acela care tocmai îi trecuse prin cap se potrivea mai degrabă unei fete inocente, care nu fusese speriată de viață. O fată care avea dreptul să viseze, nu cineva precum Clara.

– Știi ceva, Clara? Tu poți crede că dau mai multă însemnătate decât e cazul înțelegerii voastre, spuse cealaltă femeie în timp ce se așeza la pian. Dar eu cred că nu e deloc așa.

Și cu asta Lila începu din nou să cânte.

Iar Clara fu recunoscătoare că tânăra renunțase la subiect și revenise la mult mai puțin provocatoarele lecții de pian.

Chiar și așa, o oră mai târziu, când lecția se încheiase, Clara ieși pe ușa casei lui Henry cu ideile Lilei învârtindu-i-se în cap. „Fratele meu te place..." Clara nu-și permisese să întrețină speculațiile celeilalte femei. Dar dacă sora lui Henry avea dreptate și dacă el chiar simțea ceva pentru ea? Dacă emoțiile care înfloriseră între ei erau mai mult decât pură dorință fizică?

Și poate că era loc de mai mult.

Neatentă, Clara rată ultima treaptă a scărilor din fața locuinței lui Henry. Cu un icnet, se prinse de bara din fier forjat ca să se poată ține pe picioare.

Bineînțeles că nu era loc de mai mult între ei. Gentlemeni precum Henry se căsătoreau cu doamne din lumea bună. Nu aveau nici un fel de relații respectabile cu foste curtezane.

„Unii au avut..."

Contesa de Jersey, născută Frances Villiers, fusese una dintre numeroasele amante ale regelui. Da, Frances fusese amanta regelui, ceea ce o punea într-o clasă total diferită de a Clarei, dar la urma urmei tot curtezană era.

O serie de exclamații întrerupseră gândurile nepotrivite ale Clarei. Când ridică ochii, văzu două doamne care se uitau la ea îngrozite.

Fiecare ținea cu degetele înmănușate două lese, iar patru câței scheunau între ele. Cu ochi rotunzi și cu bucle negre, cele două femei planturoase, pe care le deosebea doar vârsta, nu puteau fi decât mamă și fiică.

Cea mai în vârstă dintre femei bolborosi ceva, apoi se întoarseră amândouă rapid pe călcâie și se îndepărtară.

Era o reacție cu care Clara se obișnuise. Avusese parte de ea de multe ori, mai ales când se ducea la croitoresele de lux de pe North

Bond Street. Dar în acel moment nu făcu decât să-i atragă atenția că era o prostuță care visa cu ochii deschiși la un viitor cu Henry.

Nu avea cum să existe un viitor alături de el.

Se putea mulțumi cu o noapte în brațele lui. Și avea să fie îndeajuns.

Trebuia să fie îndeajuns.

Capitolul 20

Mai târziu în acea seară, cu conștiința răvășită după o rundă finală eșuată de negocieri cu Lord Peerson și alți membri ai parlamentului, Henry merse să caute ajutor la singura persoană în care avea încredere.

– Am nevoie de ajutor, spuse Henry imediat ce majordomul lui Waverly, Chafter, deschise ușa de la biroul marchizului.

Anunțul frenetic al lui Henry fu întâmpinat cu o tăcere stânjenitoare, care se întindea din birou până în hol.

„Oh, la naiba!"

Cu un icnet de surprindere, soția lui Waverly se ridică din poala marchizului. Sau mai bine spus încercă. Burta ei vizibilă făcea ca misiunea să fie foarte dificilă.

Waverly își prinse soția, care era cât pe ce să cadă.

Henry își îndreptă privirea șocată spre tavan. Venise neanunțat și aproape că o făcuse pe marchiza însărcinată să cadă. Însărcinată din nou. Waverly și soția lui așteptau al șaselea copil.

– Scuzele mele, murmură Henry.

– Contele de Waterson, îl introduse Chafter.

Cu coada ochiului, Henry îl surprinse pe servitor zâmbind.

Măcar era cineva care găsea acel moment amuzant.

– Mă pot întoarce mâine.

După ce avea să-l anunțe pe prietenul său despre vizită. Așa se cuvenea, iar el era un bărbat cuviincios. Sau fusese. Înainte ca acea femeie cochetă cu ochi sclipitori și cu delicioase buze de sirenă să intre în viața lui.

– Nu fi caraghios, îl mustră Lady Jane, în timp ce păși spre el. E mereu o plăcere să te vedem.

Având în vedere felul în care îi surprinsese, Henry chiar se îndoia. Dar era recunoscător pentru răspunsul ei plin de generozitate.

– Chafter, pregătește ceva de băut!

Henry intră în cameră și făcu semn cu mâna.

– Nu e nevoie, spuse el spre majordomul care se pregătea să plece.

Servitorul rămase pe loc, uitându-se întrebător când la marchiză, când la marchiz.

– Vă asigur că nu am nevoie de nimic de băut, insistă el. Am venit în legătură cu o afacere.

Până și Henry simțea minciuna din propria declarație.

Soțul și soția schimbară o privire, apoi Waverly se apropie de marchiză. Îi apucă mâinile și lipi un sărut pe fiecare din ele.

Era un gest șocant de intim.

Părinții lui Henry abia dacă pășeau împreună în aceeași cameră. Când încă trăia tatăl lui, fostul conte și soția lui duseseră existențe total separate. Ea primea oaspeți și participa la întâlnirile din înalta societate, el își petrecea timpul la parlament și conducându-și afacerile. Așa că apropierea dintre Waverly și soția lui era total diferită de ceea ce Henry aștepta sau voia să se întâmple în propria căsnicie.

Sau așa fusese până în acel moment.

Acum se holba ca un intrus, știind că nu avea nici un drept să-i analizeze pe cei doi soți. Și totuși, nu-și putea lua privirea de la ei.

Cei doi vorbeau șoptit, corpurile lor erau înclinate unul către celălalt și își sorbeau unul altuia cuvintele de parcă erau cadouri de preț.

Era o apropiere pe care Henry nu o trăise niciodată în viață.

Și, pentru un moment amețitor, când timpul se opri în loc, perechea din fața lui se metamorfoză. Iar Henry văzu o altă femeie acolo – mai înaltă, cu păr de un blond mai deschis. Clara – și-o imagina pe Clara purtând un copil în pântec. Iar în imaginația lui, era copilul lor.

O urmă de transpirație îi cuprinse fruntea.

– Oh, da, nu îmi va mult timp, spuse Henry încurcat, dorindu-și cu disperare ca soția lui Waverly să plece, iar marchizul să-l ajute să înțeleagă mai bine ce i se întâmpla.

Lady Jane îi zâmbi din nou și apoi, mângâindu-și burta, părăsi biroul.

Nici nu închise bine ușa, că Henry izbucni:

– Am nevoie de ajutor!

– Mi-am imaginat că e vreo problemă legislativă care cere să mă consulți de urgență, zise prietenul său, pentru că toate celelalte vizite neanunțate ale lui Henry fuseseră, bineînțeles, legate de urgențe ale parlamentului. Care e moțiunea? întrebă Waverly.

– Nu e o moțiune.

– Atunci actul, se corectă prietenul său, îndreptându-se spre birou.

– Am nevoie de ajutor cu o femeie. Adică e vorba de o femeie. Vreau să spun că motivul acestei vizite e o femeie, se repezi Henry.

„Dumnezeule, turui mai ceva ca o bârfitoare!"

Fără să-i scape un cuvânt, marchizul se îndreptă spre bufetul cu băuturi. Nu-l văzuse niciodată pe Waverly să pună gura pe alcool, dar avea mereu în casă, pentru oaspeți. Turnă coniac într-un pahar și i-l duse lui Henry.

– Bea!

– Nu am nevoie de alcool.

– Bea! rosti Waverly pe un ton care nu admitea un refuz.

La urma urmei, chiar avea nevoie de ceva tare. Luă paharul și bău o gură sănătoasă. Lichidul îl arse pe gât. Se strâmbă.

– N-a ajutat, murmură Henry și mai luă o înghițitură.

– Simt că e vorba despre salvatoarea ta.

– Exact despre ea. Trecându-și mâna liberă peste față, Henry merse spre șemineu și lăsă paharul acolo. Am mințit-o.

– Da, mi-ai spus deja. De dragul forței tale de poliție.

– Nu e forța mea de poliție. E pentru întreaga Anglie și...

Propria explicație era plină de vinovăție.

– Și ți-ai dat seama prea târziu că îți pasă de acea doamnă?

Mintea lui Henry se bloca. Să-i pese de ea? Henry își dădu seama că se mințise până atunci. Clara îl salvase, dar sentimentele pe care le avea față de ea erau mai presus de datoria pentru nopțile petrecute în apartamentul ei.

– Ce-ai făcut? întrebă Waverly calm.

– S-ar... putea să-i fi promis că îi salvez teatrul în schimbul lecțiilor de muzică pentru Lila.

– Oh, Dumnezeule! mormăi Waverly, lăsându-se să cadă pe canapeaua de piele.

Henry tresări. Nu era nimic liniștitor în exclamația marchizului. Și de ce ar fi fost? Făcuse o greșeală pe care nu avea nici o șansă să o îndrepte. Oftând, Henry începu să-i povestească despre înțelegerea

făcută cu Clara, una bazată pe o minciună, cu ceva ajutor din partea lui Lord Peerson. Când termină, Waverly rămase nemișcat. Și tăcut.

Liniștea aceea era mai copleșitoare decât orice acuzație pronunțată de prietenul său.

– Asta... nu e bine, murmură într-un final marchizul.

– Știu, explodă Henry. Bineînțeles că știu. Dar ce altă opțiune aveam? Să abandonez tot ce am construit cu scopul de a face Anglia mai sigură, și totul pentru...

Ea.

Nu reușise să pronunțe cuvântul acela. Pentru că ar fi însemnat să reducă importanța Clarei și ceea ce însemna ea pentru el. Incapabil să înfrunte privirea dezamăgită a marchizului, merse spre șemineu și se sprijini de poliță.

– După asta, vei avea voturile de care ai nevoie și vei înființa acea forță de poliție. După cum singur ai admis, nu mai e nimic de adăugat sau de discutat.

Waverly avea dreptate. Chiar avea?

Podelele scârțâiră, semn că marchizul se mișcase.

– Și totuși, dacă e adevărat și dacă ești mulțumit de deciziile pe care le-ai luat pentru a-ți asigura voturile, de ce ai intrat ca o furtună în casa mea la ora asta implorând ajutor?

Implorând.

Exact asta făcuse.

Însă nimeni nu-l putea absolvi de vină... sau de rușine. Umerii îi căzură.

– Nu știu ce să fac, șopti Henry spre flăcările portocalii și roșii care dansau în șemineu.

– Spune-i! Spune-i tot, Henry!

Henry se întoarse, abandonând polița șemineului.

– Și apoi ce fac? întrebă el pe un ton implorator.

Prietenul său îi zâmbi trist.

– N-aș putea să-ți dau un răspuns. Depinde ce îți dorești mai mult: legislația sau un viitor alături de acea femeie.

Un viitor cu acea femeie. Nu, un viitor cu *Clara*. Femeia care îl făcea să zâmbească și să râdă, îl făcuse să vadă lumea cu alți ochi și pe care acum o vedea altfel.

Însă ce spunea Waverly era absurd. Era imposibil. Chiar era?

– Ah, spuse celălalt bărbat, înclinându-și ușor capul.

– Ce e? reacționă Henry.

– Nu te-ai decis dacă chiar vrei un viitor alături de acea tânără doamnă. Presupun că din cauza trecutului ei?

– Nu, răspunse Henry ascuțit.

Prea ascuțit. Se disprețui și mai mult pentru minciuna superficial îngropată în negarea fermă pe care tocmai o exprimase.

Celălalt bărbat îi aruncă o privire lungă. Îl apucă de umăr și îl strânse ușor.

– Oricum, Henry, să faci ce este corect, să admiți că ai mințit, să abandonezi planurile din parlament – nici unul din aceste lucruri nu ar trebui să fie condiționat de viitorul pe care o să-l ai sau nu cu acea tânără. Decizie ta de a proceda corect trebuie să fie legată doar de dorința ta de a face ce este bine, de dragul și în numele binelui.

Henry simți că îl ardea gâtul.

– De șapte ani, de la Masacrul de la Peterloo, toate proiectele pe care le-am început și pe care le-am finalizat au avut un singur scop: o forță universală de poliție. Cum să abandonez așa ceva? Cum să renunț la tot fără să...

Să o dezamăgească pe Lila. Își concentrase toate eforturile și energia pentru a elabora o legislație pentru poliție, deoarece era ceva care îi stătea în putere. Ceva ce putea să facă după ce Lila se întorsese acasă rănită și speriată.

– Chiar crezi că surorile tale, oricare din ele, ar vrea să-ți sacrifici onoarea pentru a crea ceva izvorât doar din sentimentul de vinovăție care te macină?

– Asta crezi tu că am făcut în toți acești ani? Că am acționat dintr-un sentiment de vinovăție? izbucni el.

– Da, Henry, asta cred. Waverly răspunsese cu automatism izvorât din onestitatea care putea exista doar între doi prieteni care erau ca doi frați. Așa cum știu la fel de bine că, dacă vei continua cu asta și nu îi mărturisești totul domnișoarei Winters, nu vei mai putea trăi cu tine însuți.

Henry își întoarse privirea către șemineu. Adevărul îl lovi brusc.

„Nu pot să fac asta."

Să creeze o forță de poliție cu prețul onoarei, în detrimentul a tot ceea ce trăise alături de Clara era o linie pe care simțea că nu o putea trece. Nici măcar în numele unui scop onorabil.

Trebuia să-i spună Clarei totul.

Atunci. În seara aceea. Se uită la ceasul de deasupra șemineului. În curând.

– Trebuie să plec, spuse el, îndreptându-se de spate. Întinse mâna. Își mulțumesc.

Waverly îi strânse mâna cu fermitate.

– Oricând ai nevoie de ajutor, ușa noastră e deschisă. Henry? îl strigă prietenul lui, în timp ce el se îndrepta deja spre ușă.

Henry se întoarse spre el.

– Ceva îmi spune că după întâlnirea cu doamna aceea vei avea din nou nevoie de cineva cu care să vorbești.

Stomacul i se strânse.

La naiba dacă prietenul lui nu avea dreptate! Cu un amestec bolnăvicios de frică și nerăbdare în stomac, porni spre Clara.

Așezată pe ultimul rând de scaune, cel mai apropiat de culoarul principal, Clara ar fi trebuit să se ocupe de artiștii de pe scenă.

Având în vedere că mai era puțin până la deschiderea oficială, ar fi trebuit să se gândească doar la acea seară importantă.

Și totuși...

Mai aruncă o privire spre ușile care dădeau spre foaierul teatrului și se uită la ceasul fixat pe partea din față a rochiei pe care o purta.

El întârzia.

Întârzia, deși promisese că nu avea să o facă din nou. Iar Henry era un bărbat de cuvânt.

Iar ea nu putea să scape de sentimentul de teamă care i se scurgea pe șira spinării. O senzație de pericol iminent.

„Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! Chiar crezi că poți conduce un teatru respectabil în blestematul Dials? Străzile acelea sunt periculoase."

Clara îl judecase aspru pentru acele cuvinte, dar adevărul era că Henry nu era un lord indolent care nu știa ce vorbea. În urmă cu câteva luni, experimentase pe propria piele cât de periculoase erau acele străzi. Din experiența aceea, care fusese cât pe ce să-l coste viața, se alesese cu un cuțit în coaste și cu nasul rupt. Dar nici el nu credea că atacul fusese întâmplător. Recunoscuse că avea dușmani. Oameni fără scrupule care îi aruncau cărămizi în fereastră. Niște necunoscuți infami care încercau să-i facă rău.

„Nu te gândi la el. Nu te gândi la el în pericol..."

Nu însemna nimic. Sau așa se străduia să se convingă. Clara încercă să-și concentreze atenția asupra acordurilor frenetice ale

secțiunii de coarde a orchestrei și asupra perechii de balerini care se învârteau pe scenă cu mișcări precise, subliniind fiecare notă muzicală. Piruetele lor erau ametitoare.

Îl simți înainte să-l vadă sau să-l audă. Clara își îndreptă umerii și se întoarse în scaun.

Se simți ușurată. Henry era acolo. În siguranță. Iar vederea lui avu un efect ciudat asupra pulsului ei.

„Respiră. Încearcă să respiri!"

Dar nu reușea.

Cu pălăria de mătase în mână, Henry zăbovea în ușă. Clara se uită fix, nepermițându-le ochilor să clipească, ca să poată sorbi din priviri imaginea lui. Henry, în haina lui de culoarea nopții, cu guler înalt, era întruchiparea eleganței.

„Zâmbește-i!"

Unde era zâmbetul acela cochet, studiat, pe care îl afișase în fața atâtor bărbați?

Totul era diferit cu acest bărbat. *Ea* era diferită în prezența lui.

Clara își ridică buzele într-un zâmbet pe care mușchii ei faciali îl percepură drept ezitant și timid.

El îi întoarse acel salut mut cu un zâmbet șăgalnic, care nu se potrivea deloc cu bărbatul pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva luni. Henry se schimbase. Se înmuiase. Era exact cum spusese sora lui. Scăpase de acea carapace sobră și își arăta, în sfârșit, adevărata față.

Clara își înclină capul, invitându-l lângă ea.

Henry înaintă pe culoar și se așeză pe scaunul îmbrăcat în catifea de lângă ea.

– Ai întârziat, Henry!

– Te rog să mă ierți. Obrajii lui se colorară. Îmi pare rău.

Deja două scuze de la cel mai orgolios bărbat?

– Am fost prins cu o afacere importantă.

Clara își îmblânzi tonul acuzator de mai devreme.

– Te tachinam, Henry.

Dar privirea lui încă trăda îngrijorare.

– Clara, începu el.

Ea ridică un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

– Aș vrea să vorbesc cu tine...

– De aceea te-am chemat aici, îi șopti ea.

Bietul Henry, era atât de preocupat să dețină controlul, încât nu observa lucrurile frumoase care se întâmplau în jurul lui!

El îi urmări privirea îndreptată către scenă.

– Clara, repetă el cu și mai multă îngrijorare.

Îi atinse buzele cu același deget care fusese pe gura ei cu câteva clipe în urmă.

– Ce te face fericit, Henry?

El se blocă.

– Bucuros?

Simți cum privirea lui o pârjolea, îi ajungea până la suflet și, pentru un moment, crezu că avea să spună că *ea* îl făcea fericit. Ce dorință nesăbuită!

– Eu nu... De ce mă întrebi?

– Există ceva ce vezi sau simți care te emoționează profund? murmură ea, aplecându-se spre el, astfel că brațele lor se atinseră. Munca îți ocupă cea mai mare parte din viață. Ai rolul tău la parlament, rolul de conte, de frate și fiu devotat, dar ce te umple de bucurie?

Îl văzu cum se gândește, simți cum încearcă să priceapă întrebarea. Îi putea citi totul în ochi. Mereu se gândea, mereu controla totul, inclusiv propriile gânduri.

– Închide ochii, Henry, îi ceru ea cu blândețe.

El ezită un moment, apoi se conformă.

Clara se aplecă și îi cântă încet la ureche din *La Cenerentola*. Se întinse apoi spre catarama lui de la gât, o deschise și-l eliberă pe Henry de mantie. Veșmântul îi căzu în jurul umerilor. Cu ochii încă închiși, Henry înghiți cu greu în sec. Gâtul i se mișca frenetic.

– Dulce pasiune trezită,/ Nimeni nu te cunoaște mai bine decât mine, cântă ea.

– Clara!

Numele ei pe buzele lui sună pe jumătate a geamăt, pe jumătate a rugăminte. Deschise ochii. Când îi întâlni pe ai ei, pasiunea care țâșnea din adâncurile lor provocă în Clara valuri de căldură.

– Hm, îl certă ea senzual, trecându-și ușor palma peste fața lui până când genele negre și dese coborâră din nou. Firele mătăsoase îi gâdilau degetele. Magia muzicii, Henry, e ceea ce ne poate mișca dacă permitem melodiei sau acordurilor să ne pătrundă. Trebuie să o lași să te cuprindă, Henry. Trebuie să asculți. Clara își trecu degetele prin buclele lui date după ureche. *Ah, non reggo alla passione, Che crudel fatalita!*

– Ah, nu mai suport această pasiune, ce soartă crudă, traduse el fără cusur din italiană.

Bineînțeles că Henry știa mai multe limbi. Era în firea celor de rangul lui. Numai că stăpânise acele tonuri cu o precizie care l-ar fi făcut invidios și pe un tenor născut în Italia.

De data aceasta, când el deschise din nou ochii, Clara nu îl mai sili să-i închidă. Își ridică genunchii și își aplecă trupul spre al lui.

– *Al suo palagio vi condurra, si canta, si danzera,* continuă el să cânte cu vocea lui profundă, melodioasă de bariton. Te va lua la palatul lui, iar acolo se va cânta, se va dansa...

În timp ce simțea că orice pe lume se topește, în afară de muzica de pe scenă, ochii lor se întâlniră, iar Clara aproape crezu că acele versuri pe care el le rostise erau despre ea – despre ei.

Pierdută în lecția pentru care îi ceruse să vină la teatru, Clara își puse picioarele înapoi pe podea. Îi prinse degetele lui Henry și își lăsă mâna să alunece într-a lui. El o cuprinse strâns.

Rămaseră acolo, în tăcere, auzindu-se doar vocile artiștilor, care se ridicau până la tavan.

– La teatru, în timpul cântecului, o persoană de orice rang își poate imagina o lume total diferită decât cea în care trăiește, șopti într-un final Clara. O melodie, un dans, o piesă interpretată la un instrument de coarde sau la pian nu e despre muncă, Henry. E despre emoția pe care o provoacă aici, mai spuse ea, punându-și o palmă pe pieptul lui. E despre felul în care te transformă muzica. Sub palma ei, inima lui bătea puternic și haotic. Uitasem asta, admise Clara cu regret în voce.

În timp ce vorbea, vocea baritonală a lui Tremaine Anderson umplu sala, ajungând până la ultimul rând, unde stăteau Henry și Clara.

– *Eppur mi, die Speranza is sapiente Alidoro* – și totuși, înțeleptul Alidoro mi-a dat speranțe...

– Inițial, am văzut Teatrul Muzele doar ca pe o afacere de viitor, care ne oferea siguranță mie și celor care lucrează aici, îi explică ea, uitându-se în ochii lui.

Henry o privi fix, apoi își mută privirea spre spectacolul de pe scenă.

– *Che qui, saggio e vezzosa* – ce mireasă înțeleaptă și fermecătoare – *degna di me trovar sapro la sposa* – demnă să-mi fie soție am putut găsi aici.

– Dar tu m-ai ajutat să văd adevărul, Henry, spuse ea.

Privirea lui se întoarse din nou spre Clara.

– Adevărul? întrebă el răguşit.

– Da, când aproape că pierdusem asta. Eliberându-şi mâna din-tr-a lui, ea făcu un semn spre scena din faţa teatrului, pe care artiştii încă jucau. Mi-ai adus aminte ce m-a făcut să simt muzica. După primul client, am privit lumea scenei cu ochi cinici, uitând de minunea şi bucuria pe care o poţi găsi în ea. Şi toţi oamenii, indiferent în ce parte a Londrei trăiesc, merită acest lucru, Henry.

Mica orchestră îşi construia treptat drumul spre crescendo.

– Clara, aş dori să vorbesc cu tine despre înţelegerea noastră, începu Henry pe acel ton formal, rezervat afacerilor.

Clara clătină din cap.

– Nu ţi-am cerut să vii aici pentru afaceri, Henry. Am vrut să vii aici doar ca să asişti la spectacol... alături de mine.

Urmăriră restul repetiţiei unul lângă altul, fascinaţi de fiecare dans sau melodie interpretate de artişti.

Iar Clara simţi momentul în care Henry se pierdu. Momentul în care lumea se topi în jurul lui şi uită chiar şi de ea.

Belle încheie versurile în coloratura ei fără cusur, transmiţând un val de căldură şi tandreţe pe care era imposibil să nu-l simţi.

Henry se mutase pe marginea scaunului, iar de-a lungul splendidei arii pe care Belle o interpreta cu atâta bucurie, Clara avu ochi doar pentru el.

– În aceste momente, atât de multe sentimente/ Atât de multe sentimente se agită în inima mea, cântă Belle.

– Rossini l-a scris pentru soţia lui, spuse ea şoptit, ca să nu rupă conexiunea dintre Henry şi spectacolul de pe scenă. Oare cum e să cunoşti dragostea într-un mod atât de extraordinar?

Cuvintele acelea îl făcură pe Henry să-şi întoarcă privirea spre ea. Îi mângâie faţa cu privirea, înainte de a o fixa pe gura ei.

Clara simţi o cum o cuprinde o căldură plăcută. Stomacul îi flutura sălbatic, pe ritmul melodiei care cuprinsese tot teatrul. Clara îşi aplecă uşor capul şi îşi înclină gâtul şi trupul mai aproape de el.

Cu un geamăt, el îi cuprinse gura.

Făcură dragoste cu buzele, într-o întâlnire sălbatică, lipsită de orice blândeţe, plină de o pură foame trupească.

– Şi nu am cuvinte să descriu imensa bucurie pe care o simt, se auzi Belle.

Clara îi prinse mâna și i-o duse spre pântecul ei. Simțea nevoia să-i simtă atingerea acolo. Și peste tot trupul.

Își înghiți un strigăt de frustrare când el întrerupse sărutul.

Numai că Henry, bărbatul care în urmă cu peste două luni nu avea curaj nici să se uite în ochii ei, acum îi mângâia o coapsă.

Respirația i se opri când el începu să-i frământe carnea într-un masaj erotic. Fiecare nerv din corpul Clarei se trezi, în timp ce el îi mângâia piciorul.

Acordurile seducătoare ale muzicii și mișcările lui coordonate născură o senzație răvășitoare de dorință între picioarele Clarei.

– Nici nu visam la atâta fericire! cântă Belle.

Clara își ridică șoldurile și se undui, ametită de dorința puternică ce îi controla corpul.

Cu privirea ațintită spre spectacolul care se desfășura pe scenă, Henry începu să-i ridice rochia. Fiecare mișcare era atât de ușoară, de subtilă în timp ce-i expunea treptat picioarele. Foșnetul ușor al fustelor ei, în timp ce el le ridica și mai sus, avea asupra ei efectul unei melodii sălbatice, care îi pompa sângele cu putere în urechi. Respirația Clarei deveni intensă și rapidă când aerul rece îi atinse pielea înfierbântată.

Era ceva atât de îmbătător, de erotic în a fi mângâiată cu muzica plutind în jurul lor și o cu totul altă lume desfășurându-se în fața lor, pe scenă.

Henry respira greu, aspru, la fel de excitat ca ea, de ceea ce se întâmpla între trupurile lor.

Ea se desfătă cu sunetul respirației lui. Impulsionată de propria dorință, își ridică și mai mult fustele și își desfăcu ușor picioarele.

– Oh, ce clipă de fericire! se auzi de pe scenă.

– Oh, Dumnezeule!

Vocea lui Henry, o șoaptă între rugăciune și implorare, se contopi cu tonurile profunde, de contralto, care se înălțau până la tavan.

Clara îi luă mâna și i-o duse între picioarele ei. Respirația lui Henry se opri. Sau era a ei? Poate a amândurora. Orice logică, raționune sau gând clar zburară, fiind înlocuite de emoție și dorință. Pantalonașii ei fini erau singura barieră în calea atingerii lui îndrăznețe când el îi cuprinse triunghiul dintre picioare.

– Henry, îi gâfâi ea numele.

Clara își ridică șoldurile în întâmpinarea atingerii lui, urând și adorând în același timp senzația lăsată de degetele lui care

frecau pantalonașii de satin. Henry își strecură mâna prin deschizătura din material și-i găsi cârlionții care se umeziseră deja de la jocul erotic.

– Ah! Cine s-ar fi așteptat/ Să găsească atâta fericire! se cântă pe scenă.

Henry își băgă un deget printre buzele ei umflate de dorință și începu să-i frece mugurul.

Clara își mușcă buzele ca să nu țipe de plăcere. Încerca să rămână dreaptă în scaun, să urmărească spectacolul de pe scenă.

Capul ei alunecă pe spate. Închise ochii și se lăsă în voia acelor mișcări, în timp ce el continua să o mângâie între picioare. Să o tortureze. Degetele lui intrau și ieșeau ritmic din miezul ei pulsând de dorință.

Ea avea nevoie să-l atingă, să-l simtă.

Clara își strecură mâinile în partea din față a pantalonilor lui Henry. Mădularul lui, mare și excitat, stătea să rupă materialul. Aerul șuieră cu presiune printre dinții lui, în timp ce ea îi mângâia erecția prin țesătură, bucurându-se de lipsa lui de reținere.

– Te ador când ești așa, Henry, gemu ea, desfăcându-i nasturii și eliberându-i mădularul.

Erecția lui țâșni, enormă și tare ca piatra. Cu un geamăt de plăcere, Clara își înfășură degetele în jurul bărbăției lui. Era o combinație de satin, oțel și soare arzător.

– Tare?

Clara râse. Chiar și atunci când făcea dragoste, Henry era la fel de precis.

– Da, și asta.

În timp ce ea îi mângâia mădularul, Henry gemu și se lăsă în scaun. Se arcui ca să primească mai ușor atingerea ei.

– Atunci cum?

Întrebarea lui strangulată smulse un zâmbet de pe buzele Clarei.

Chiar și în acele clipe pasionale, el rămăsese Henry, un partener de conversație politicos, prea gentleman ca să lase o întrebare neadresată.

Ea îi frecă mădularul erect, ceea ce îi smulse lui Henry un alt geamăt de plăcere.

– Te ador așa, cu garda jos. Redus doar la simțuri.

Dar nu se mulțumea cu atât. Clara își opri atingerile, iar șoldurile lui Henry protestară. Îi băgă mădularul înapoi în pantaloni, îi încheie nasturii și îl luă de mână.

– Ce e?

– Vino cu mine, îl invită ea, conducându-l de mână de-a lungul șirului de scaune, până ce ajunseră în colțul din spate al teatrului.

– Unde mergem? întrebă Henry răgușit.

Clara se întoarse și se uită la el fără să se oprească. Își duse un deget la buze, cerându-i să tacă, și continuă să-l ghideze prin labirintul din teatrul ei.

Capitolul 21

Henry se considerase mereu un maestru al stăpânirii de sine.

Nu sucombase niciodată păcatelor și viciilor cărora le cădeau pradă alți bărbați. Ba, mai mult, îi disprețuia și îi considera demni de milă din cauza slăbiciunii de care dădeau dovadă, fiecare replică a lui Adam căzând pradă păcatului în Grădina Raiului.

Dar în acel moment, cu degetele împletite cu cele ale Clarei, aproape alergând pe coridoarele goale, întunecate ale teatrului, înțelese în sfârșit adâncurile tentației care îl aruncaseră pe Adam în păcat.

Deoarece Clara era Eva, cu mărul roșu în mână, iar el ar fi făcut orice, în drumul spre chinurile iadului, ca să mai muște o gură din fructul acela interzis.

Ea se opri în fața unei uși și îl împinse înăuntru. Se împiedicară unul de altul în graba de a intra.

Înlănțuindu-și brațele în jurul gâtului lui, Clara îl lipi peste ea, iar el își umplu mâinile cu talia ei, trăgând-o mai aproape.

Gura lui o întâlni iar sălbatic pe a ei, într-un dans violent al buzelor. Limbile lor se înlănțuiră, și fiecare mângâiere fierbinte îl lăsă pe Henry marcat pentru totdeauna de splendoarea ei.

Clara îi rupse partea din față a hainei, și o mână de nasturi aurii căzură la picioarele lor. Împreună, se chinuiră să-l scape de veșmânt. Râzând, Clara îi smulse lavaliera albă de la gât și o aruncă.

– Te distrezi cu asta, iubito, șopti Henry cu buzele lângă gâtul ei.

– Lordul Decenței este dezbrăcat, șopti ea răgușit, iar mădularul lui Henry pulsă.

– Să înțeleg că mă preferi așa? întrebă Henry, scoțându-și cămașa din pantaloni și aruncând-o peste cap.

– Te prefer în toate felurile, Henry March, șopti ea. De aceea sunt atât de speriată de tine.

Cu acea mărturisire, Clara se lăsă în genunchi.

„Oh, Dumnezeule!"

Aerul șuieră printre dinții lui Henry, în timp ce ea îl ajuta să scape de cizme. Urmară pantalonii. Apoi Clara îi cuprinse mădularul cu buzele.

Extaz. Extaz pur, neîngrădit, lipsit de regrete. Aceea era bucuria pe care ea i-o provoca. O senzație pe care o trăia doar cu ea, în brațele ei.

– Clara, imploră el, în uitându-se spre capul ei ce se mișca ritmic, în timp ce îi sugea desfrânat mădularul.

„Nu voi rezista..."

Henry închise ochii strâns și încercă să se gândească la orice altceva decât la senzațiile care îl mistuiau.

„Să păstreze și să promoveze onoarea și să servească în numele lui Dumnezeu cel atotputernic..."

Clara își plimba limba înainte și înapoi de-a lungul bărbăției lui, provocând carnea roz de la capătul ei.

„... cu virtute, pentru că altfel, dacă nu se remediază din timp, poate provoca răzbunarea divină asupra noastră..."

Vrăjitoarea se opri din farmecele ei și ridică spre el o privire plină de pasiune.

– Henry March, cumva reciți din legislație?

– Încerc să... Să-mi distrag atenția, reuși să bălmăjească el, incapabil să formeze o frază coerentă.

Buzele ei strălucitoare se ridicară într-un zâmbet plăcut. De data aceasta, când Clara își aplecă din nou capul asupra lui, Henry își dădu piciorul în spate și închise cu putere ușa de stejar.

Clara începu să râdă. Hohotul de râs îi făcu trupul să se tremure. Henry o trase spre el și o sărută, sorbindu-i zâmbetul.

– Ce e? întrebă el, sărutându-i colțul gurii, apoi coborî mai jos.

– Închizi ușa și reciți din legile englezești? Șoptise cuvintele pasional, dar și cu un ușor amuzament. Ești mereu atât de cuviincios, Henry March.

– Oh, spune-mi, asta e cuviincios? întrebă el, lipindu-și buzele de gâtul ei.

Mușchii ei tresăriră sub atingerea lui, iar Clara înghiți în sec.

– Nu prea, dar... asta nu înseamnă că nu e bine-venit sau neapreciat.

Apucând-o de mânecile bufante, Henry trase rochia în jos.

– Dar asta? întrebă el în timp ce îi elibera sânii din strânsoarea rochiei. Henry se opri. Un nou val de dorință îi făcu mădularul să pulseze dureros. „Fără cămășuță." Îi sorbi de pe buze surâsul acela bine-cunoscut de sirenă. Vrăjitoare nesuferită, o tachină, apoi își coborî capul spre sânii ei. Dar despre asta ce spui? întrebă el, cuprinzându-i un sfârc în gură.

Clara simți cum o lasă picioarele, așa că se agață de umerii lui, ca să nu cadă.

– Mm... Mai bine, suspină Clara.

– Nu cred ca e de ajuns, murmură el, mutându-și atenția pe celălalt sfârc. Apoi îi apucă sânii, îi strânse în mâini și începu să le tachineze carnea, mușcându-i ușor și făcând rotocoale cu limba, până când Clara dădu capul pe spate.

– Și mai... bine, gemu ea.

– Ah, dar n-am făcut nimic diferit, încercă Henry să glumească cu vocea asprită de dorință.

Apucă unul din șireturile din spatele rochiei și trase.

– Oh, dar a fost total diferit, gâfâi Clara.

Spatele rochiei se desfăcu, iar el o trase în jos peste umeri, apoi peste talie, lăsând-o să cadă într-o cascadă de satin.

– Chiar așa? întrebă Henry, trăgând rochia și mai jos, peste șoldurile ei.

– D-da, este...

Henry îi cuprinse fesele în mâini și le frământă.

– ... este excitant, reuși ea să continue în timp ce se arcuia spre el. Mișcarea făcu să-i alunece rochia și mai jos. Magia a două limbi care se înlănțuie.

Henry se opri o clipă, cu gândul la imaginea pe care sirena din brațele lui o pictase cu pensula ei fermecată.

– Am înțeles, reuși el să pronunțe, în timp ce o scăpa de pantalonași.

Clara rămase goală în fața lui.

Henry se dădu puțin înapoi ca să soarbă din priviri imaginea splendidă a nudității ei. Cu umerii drepți și brațele pe lângă corp, Clara își purta goliciunea cu o binemeritată mândrie. Henry întinse o mână și trasă cu degetele conturul sânului ei stâng.

– Atât de frumoasă! murmură el.

Pieptul Clarei se ridica și cobora cu repeziciune. Respirația ei accelerată nu era decât o altă dovadă a efectului pe care îl avea asupra ei.

Arăta ca o zeiță a fertilității adusă pe pământ pentru a-i tenta și subjuga pe bărbați, iar el ar fi făcut orice ca să se poată înfrupta din gustul ei. O ridică în brațe și aruncă o privire în jur, căutând și găsind un mic pat lipit de un perete.

Nu voia să se gândească la motivul pentru care Clara avea un pat în birou, era doar mulțumit că exista unul.

O purtă în brațe până la el și o puse pe salteaua îngustă.

Clara se ridică în coate și-l privi printre genele ei dese, de un blond auriu. Dar el văzu provocarea, chiar și printre pleoapele acelea grele de pasiune.

Așezat pe marginea patului, Henry îi susținu privirea. Își trecu palma de-a lungul pulpei ei, îi dădu jos unul din pantofi, apoi pe celălalt, și îi ridică piciorul până la buze.

– Știi că mi-am dorit să-ți sărut glezna de când stăteai în fața mea, în St. Giles?

– N-am știut asta, spuse ea șoptit, rămasă aproape fără respirație. Admiri gleznele tuturor femeilor, Henry?

– Numai pe ale tale, Clara. Tu ești singura.

Privirea ei se îmblânzi, radiind o tandrețe cu o asemenea putere, încât intensitatea emoției îl panică pe Henry.

Laș cum era, își îndreptă atenția către venerarea fiecărui centimetru din pielea ei expusă. Strecurându-se în pat, începu să depună săruturi pe picioarele ei lungi. Până când ajunse la vârful acoperit de cârlionți aurii, care îi ascundeau poarta spre paradis. Henry coborî capul și inspiră adânc, umplându-și simțurile cu mirosul îmbătător al miezului ei. Îi strecură mâinile pe sub fese și o trase mai aproape de gura lui.

Clara își ridică puțin șoldurile și se arcui mai aproape, dar el se opri.

– Spune-mi, Clara, începu el, respirând peste cârlionții ei mătăsoși, umezi de dorință. Trebuie să știu.

Un scâncet gutural și disperat se rupse din gâtul ei, și el se înfioră auzind sunetul dorinței. Al dorinței ei pentru el.

Clara începu să-și rotească șoldurile într-un ritm frenetic.

– Oh, iubito, o tachină el, deși efortul de a se abține îi umplu-se fruntea de transpirație. Acum ar trebui să mă întrebi ce vreau să știu.

– Ce vrei să știi, Henry?

Cuvintele se rostogoliră din gura ei pe un ton nerăbdător. Dorința îi îmbrăcase vocea în frustrare.

– Asta e cuviincios? o tachină el, depunând un sărut pe carnea acoperită de cârlionți.

– Eu...

Clara închise strâns ochii.

– Deci e cuviincios, gemu el.

Și apoi își coborî fața între picioarele ei, strecurându-și limba printre pliurile ei umede. Clara țipă de plăcere. Coatele nu o mai țineau. Se prăbuși pe saltea.

Henry se umplu de o primitivă mândrie masculină când o văzu cât îl dorea. Și continuă să o venereze erotic, sugând și provocând miezul acela sensibil, printre sunetele ei incoerente, pe jumătate suspin, pe jumătate țipăt, care umpleau camera.

– E mai bine, iubito?

– Da, izbucni ea. Da!

– Splendid, spuse Henry, pătrunzând-o cu limba.

Sucul excitării ei îi acoperea limba, iar el se desfăta cu gustul ei de femeie.

– Henry, Henry! țipă ea.

Doar numele lui îi ieșea de pe buze. Clara își încleștă mâinile în părul lui și-l trase și mai aproape, spunându-i prin cuvinte și prin mișcări unde dorea să-l simtă.

Și el se supuse fericit.

– Sunt aproape, scânci ea. Atât de aproape. Te rog!

El se ridică și se poziționă între picioarele ei. Cu un strigăt sălbatic, o pătrunse. Era atât de umedă de dorință! Se lăsă să alunece și mai mult în ea.

Clara țipă și-l înlănțui cu picioarele. Henry începu să o pătrundă cu mișcări puternice și febrile, pe care ea le întâmpină împingându-l și mai adânc în pântecul ei.

Se agăță de el, îi mușcă sălbatic de umeri, îi zgârie spatele cu unghiile, lăsându-și amprenta asupra lui.

Henry se mișcă și mai puternic. Și mai repede. Dar în același timp se lupta să se controleze.

„Să le reformeze obiceiurile și practicile rele, pentru că nemulțumirea vizibilă a oamenilor integri nu poate înlocui ceea ce legile probabil pot preveni."

– Ești întruchiparea perfecțiunii.

Henry își strecură mâna între trupurilor lor, o găsi cu degetele și îi mângâie mugurul.

– Ești întruchiparea a tot ceea ce este frumos, spuse el printre gemete.

– Vreau să-ți simt gura pe mine, îi ceru ea, deja apucându-l de păr și ghidându-i capul către sânii ei, luându-și singură ceea ce râvnea.

Henry prinse între buze mugurul sensibil, venerându-l cu limba, ceea ce smulse un strigăt disperat de plăcere de pe buzele umflate ale Clarei.

– Nu mai pot... Te rog, Clara, o imploră el, în timp ce penetrările lui deveniră și mai frenetice, și mai dezlănțuite.

Apoi ea înțepeni în brațele lui. Scoase un strigăt pătrunzător, care umplu toată încăperea. Sunetul descărcării ei erotice distruse orice urmă de control din Henry, eliberându-l.

Lăsându-și capul pe spate, Henry își vărsă sămânța într-un lung val de plăcere pură. Lumini albe îi apărură în fața ochilor, și totul în jurul lui dispăru. Rămase doar senzația miezului ei neted care se încleștа și se descleștа în jurul mădularului.

Cu un suspin, se prăbuși. Reuși în ultimul moment să se sprijine pe coate, ca să nu o zdrobească pe Clara sub greutatea lui.

Zăcură acolo întinși, cu picioarele înlănțuite și corpurile transpirate.

– Mm, murmură Clara precum o pisică mulțumită în timp ce își plimba buzele pe tâmpla lui. A fost magnific și deloc cuviincios, Lord Waterson.

Henry zâmbi din colțul gurii.

– Sunt atât de fericit că v-am putut face pe plac, domnișoară Winters.

Întorcându-se, o trase peste el. Buclele ei blonde, mătăsoase și cu miros de lavandă se răspândeau acum pe pieptul lui.

O ținu în brațe, așteptând ca propria inimă să-și încetinească ritmul nebun și să revină la normal. Nu era nevoie de cuvinte în timp ce mâna lui îi mângâia spatele, desenând lent cercuri cu degetele.

– Trebuia să fii perfect și la capitolul ăsta, Henry March, murmură ea pe un ton somnoros, în totală discordanță cu mintea lui brusc alertă. Respirația ei îi gâdila părul de pe piept. Presupun că ai exersat până când ai ajuns să stăpânești la perfecție fiecare centimetru din corpul unei femei.

Henry își opri pentru o clipi mângâierile. Apoi reveni la pielea fină a spatelui ei.

– Ai fost prima.

După ce îi scăpă această mărturisire, mâna lui se strânse.

Clara rămase câteva clipe nemișcată în brațele lui, apoi își ridică încet capul.

– Cum? trânti ea.

Henry simți cum se înroșește. Mulțumi în gând pentru întunericul din încăpere.

– Ai fost prima mea femeie, Clara.

Aproape imperceptibil, ea trase aer în piept, iar el nu știu ce însemna asta și nici cum ar fi putut să explice. Așa că el, Henry March, maestru absolut al stăpânirii de sine, începu să bată câmpii.

– Când a murit tatăl meu, încă eram la Oxford, iar când m-am întors acasă, toate responsabilitățile au căzut imediat pe umerii mei: postul de membru al parlamentului, surorile mele, mama... Și mi-am promis că aștept până la... Henry tresări. La naiba, provoca milă până și propriilor urechi! Încercă din nou: Mi-am propus să aștept până când mă căsătoresc. Deși aproape toți ceilalți colegi ai lui Henry aveau reputații de crai, iar prin patul lor trecuse un lung șir de văduve și actrițe, în acest timp, el se concentrase doar asupra responsabilităților care îi reveniseră. Dar nu a existat nici o mireasă. Nici o căsătorie, spuse el pe un ton jalnic.

Clara se mișcă până când ochii lor se întâlniră, iar el nu se mai putea feri de privirea ei directă. Îi cuprinse fața în palme și îl sărută tandru.

– Mulțumesc, șopti ea lângă buzele lui.

Henry își înclină capul.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai ales pe mine să oferi acel dar pe care l-ai pregătit pentru altă femeie.

Un geamăt înecă răspunsul pe care ar fi vrut să-l dea Henry. Apăsă un deget pe buzele Clarei.

– Să nu faci asta, spuse el morocănos. Nu încerca să pari mai puțin importantă decât ești!

Pentru că ea era întruchiparea a tot ce era onorabil și bun.

Clara îi zâmbi cu blândețe.

– Sunt o prostituată, spuse ea fără nici un fel de emoție.

Seninătatea cu care vorbise îi sfâșie inima lui Henry.

El se ridică, iar ea își înlănțui picioarele în jurul mijlocului lui.

– Crezi că trecutul te definește, Clara. Când ea scoase un sunet de protest, el o ignoră. A fost o decizie pe care altcineva a luat-o pentru tine.

De aceea era foarte important pentru ea să aibă control asupra propriului destin, iar Henry înțelesese și apreciase acel lucru, însă prea târziu.

– Adevărul este că un nemernic ți-a furat totul și te-a împins pe acel drum.

Și, potrivit mărturisirii ei, fusese o decizie pe care ea își dorise să nu fi fost vreodată nevoită să o fi luat.

– Ai făcut ce ai fost nevoită să faci și nu ar trebui să te rușinezi din cauza asta.

Spre deosebire de el, care pentru trădarea lui merita fiecare senzație de rușine care îl ardea în acele momente pe interior.

– Oh, Henry, oftă ea, sprijinindu-și fruntea de a lui. Pentru că ți-ai dedicat viața bunei-cuviințe, acum încerci să faci din mine ceea ce nu sunt.

– Hm... Nu e vorba despre mine.

Poate cu ceva timp în urmă, înainte să o fi întâlnit pe Clara, afirmația ei ar fi fost corectă. Dar nu mai era. Trecutul ei nu conta deloc. Conta doar cine era ea în interior. Cum putea să o facă să înțeleagă?

– Ești Schubert.

Clara își lăsă picioarele să alunece pe podea.

– Ce sunt? întrebă ea mirată.

– Nu *ce* ești, ci mai degrabă *cine* ești. Schubert, compozitorul austriac car...

Ea îl întrerupse, râzând.

– Ce tot spui?

– Tu chiar nu vezi, Clara. O luă de umeri și o obligă să îl privească în ochi. Te-ai închis într-un sertar, așa cum făcea Schubert cu muzica lui. Vorbești despre tine ca și cum ai fi inferioară față de alții. Iar adevărul e că nici soarele nu se compară cu strălucirea ta. Te subestimezi, așa cum a făcut Schubert cu muzica lui. Dar tu ești, tu ești – repetă el, mângâindu-i brațele – superioară tuturor, Clara Winters.

O noapte cu ea nu avea cum să fie îndeajuns. Voia să fie cu ea pentru totdeauna.

Inima lui bătu cu putere. „Oh, Dumnezeule, o..."

– Te iubesc, Henry.

Lacrimile inundară ochii Clarei, iar ea clipi ca să le îndepărteze.

Ea...

– Cum? șopti Henry.

– Te iubesc, Henry.

Apoi, mai tandră ca niciodată, îi prinse fața în palme și îl sărută.

„O iubesc."

O iubea pentru cât era de puternică și de inteligentă. O iubea pentru abilitatea ei de a-l tachina. Ea îi deschisese percepția îngustă pe care o avea despre oameni din alte categorii sociale și despre lume. Ea îl făcuse să-și dorească să fie un om mai bun.

Clara își atinse buzele de pieptul lui.

– Inima ta a luat-o la goană.

Bineînțeles că o luase, pentru că ea îi întorsese lumea cu susul în jos în toate felurile posibile.

Dar realitatea urâtă și puternică îi ruină lui Henry momentul de fericire, strecurându-i-se în gânduri.

Înțelegerea lor...

Nu, mai rău decât atât, minciuna pe care i-o spusese și care putea distruge tot ce împărtășiseră vreodată.

Se așezară înapoi pe pat, iar Henry o ținu pe Clara la piept până ce adormi. Apoi, cu ea în brațe, își fixă privirea pe tencuiala de deasupra capului. Ea nu avea să-l ierte niciodată pentru trădare, dar trebuia să-i spună. Clara merita să știe adevărul.

Înghiți în sec.

„Mâine." Ziua următoare avea să fie începutul sfârșitului fericirii lui.

Capitolul 22

În cei aproape paisprezece ani în care își dăduse viața de actriță pe cea de curtezană, Clara nu dormise nici măcar o singură noapte alături de un bărbat.

Mulți plecau după ce își satisfăceau dorințele fizice. Alții adormeau după ce își luau ce aveau nevoie de la ea.

Dar, cu acei bărbați încă dormind în patul ei, Clara se strecurase mereu din cameră și se dusese oriunde, numai să nu stea acolo.

Fusese o decizie deliberată. Un fel de atenționare constantă că fiecare relație pe care o avusese, fiecare bărbat pe care îl acceptase în viața ei, fiecare locuință pe care la un moment dat o numise casă fuseseră o soluție temporară.

Nu exista nimic permanent în privința lor sau a rolului lor în viața ei.

Legătura ei cu fiecare, inclusiv cu Ryker Black, fusese bazată pe nevoia fizică și securitatea materială.

– Până să te întâlnesc pe tine, Henry March, șopti ea.

Clara își trecu degetele prin șuvițele ciufulite care atârnau peste sprâncenele și obrajii lui Henry.

Bineînțeles că bărbatul de care se îndrăgostise atât de tare și fără speranță, pentru care își încălcase nenumărate reguli autoimpuse nu putea fi decât un membru al parlamentului conservator. Dar Henry se dovedise a fi diferit nu numai de alți politicieni scorțoși cărora le fusese amantă, ci de oricare alt bărbat pe care îl întâlnise.

Henry sforăi ușor. O umbră vagă îi acoperea obrajii perfect sculptați, subliniindu-i farmecul masculin. Îi plăcea partea aceea a lui, chiar și în somn – era relaxat. Cu garda jos.

– Ești o problemă, Henry March. M-ai băgat în bucluc, murmură ea, mângâindu-i obrajii.

La atingerea ei, Henry se foi, încercând să se tragă mai aproape de ea. Clara își îndepărtă mâna, apoi se întinse la loc în pat.

Nu putea fi mai aproape de el decât acum.

Asta era tot ce puteau împărți. Nu exista nimic mai mult. Nu pentru femei ca ea. Nu exista ceva care să-i poată ține împreună. Henry poate că îi apărase cu înverșunare onoarea și îi lăudase meritele, dar adevărul era că, mai presus de toate, el rămânea un nobil

respectat cu o mamă și surori de a căror reputație trebuia să aibă grijă. Așa că nu exista loc în viața lui pentru Clara sau pentru oricare altă femeie ca ea.

„Și nici nu ți-a spus că te iubește așa cum i-ai spus tu..."

Își mușcă interiorul obrazului, ceea ce o făcu să conștientizeze durerea înțepătoare și bine-venită.

Bineînțeles că nu îi spusese că îl iubea așteptând ceva în schimb. Pronunțase cuvintele acelea o singură dată în viața ei. Pentru el. Asta nu o împiedica să-și dorească să fi auzit acele cuvinte spuse de el.

Nu, nu voia doar cuvintele. Voia tot ce însemnau ele.

„Le merit."

Clara înlemni.

Henry avusese dreptate. În toți anii aceia, se convinsese pe sine însăși că acceptase decizia pe care o luase. Dar nu fusese așa. Nu chiar. Își folosea trecutul ca pe o barieră pentru a-i ține pe alții la distanță. Acceptând ideea că bărbații onorabili nu se căsătoreau cu foste prostituate, accepta că nu se putea aștepta la nici un fel de relație.

„Tu chiar nu vezi, Clara... Te-ai închis într-un sertar, așa cum făcea Schubert cu operele lui... Te subestimezi, așa cum a făcut și Schubert cu muzica lui. Dar tu ești, tu ești..."

Ochii i se umplură de lacrimi. Nimeni din viața ei nu simțise acele lucruri pentru ea, iar din această cauză nici ea însăși nu își permisese să vadă mai mult. Henry o ajutase să-și vadă propria valoare, fără să țină seama de opiniile lui sau ale altcuiva.

Iar când timpul petrecut împreună urma să se sfârșească, aveau să-i rămână amintirile. Și era îndeajuns.

– Trebuie să fie de ajuns, se încurajă ea în șoaptă.

Refuzând să lase realitatea să-i strice acele momente, Clara își îngropă fața în corpul lui. În somn, atât de natural, Henry o cuprinse cu un braț și o trase mai aproape de el.

Ea închise ochii.

Apoi se auzi un strigăt de undeva din teatru.

Clara deschise brusc ochii.

Bineînțeles, strigătele nu erau ceva nemaiîntâlnit în St. Giles. Dar erau neobișnuite pentru artiștii, bărbați și femei, care lucrau pentru ea.

– Nu poți pur și simplu să intri! tună vocea lui Anderson de undeva de pe un coridor îndepărtat.

– Știi cine...

Distanța înghiți o parte din cuvinte.

– Trebuie să aștepți.

Ce naiba? Clara se repezi către un dulăpior și scoase de acolo o pereche de pantalonași. Îi trase repede pe ea. Apoi înșfăcă prima rochie pe care îi căzură degetele.

– Henry, îl strigă ea, trezește-te!

O clipă mai târziu, o bătaie ușoară se auzi la ușă.

– Domnișoara Winters? o chemă Collette cu o voce ezitantă.

Cu un picior în rochie, Clara îngheță. Privirea i se plimbă între Henry și ușa de stejar. La naiba! Se grăbi spre ușă. Trase aer în piept, încercând să se calmeze, apoi crăpă puțin ușa.

– Collette, o salută ea pe tânără, pe un ton surprinzător de calm.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă...

– Nu e nici un deranj.

– Dar...

Tânăra actriță aruncă o privire peste umărul ei, dar Clara apropie ușa și mai mult, ca tânăra să nu vadă înăuntru.

– Este cineva care dorește să vă vadă.

– Nu am stabilit nici o întâlnire.

– Să încerc să-i spun să plece, doamnă? șopti Collette. Dar părea o persoană importantă. A zis că nu pleacă până când nu vorbește cu dumneavoastră. Collette făcu o pauză. Ceva despre... încetinire, încercă tânăra să-și amintească.

Încetinire?

– Sau încetare...

Clara simți că mintea i-o lua razna. Suspină.

– Interdicție.

Collette o aprobă încuviințând din cap.

– Da, doamnă.

– Nu-l da afară! spuse ea frenetic.

Ce voia acel om de la ea? Afacerea ei fusese salvată.

– Spune-i să aștepte!

– Anderson e cu el. Anderson, pe care îl auzise strigând la acel gentleman. Clara își înghiți un suspin de groază. Du-te și stai *tu* cu el!

Cu un sforăit, Henry se întoarse în pat, iar salteaua scârțâi.

Collette își concentră privirea asupra tavanului.

– Voi încerca să-l distrag, doamnă. Dar a zis că nu vrea să aștepte, adăugă ea, în timp ce ușa i se închidea în față.

Nu, un bărbat important nu accepta să fie lăsat să aștepte. Nu de către ea.

Ceva era sigur: ca proprietară de afacere, nu putea fi surprinsă pe jumătate dezbrăcată la ea în birou, în special de către un bărbat care urmărea să-i închidă teatrul pentru indecență. O asemenea indiscreție ar fi fost iertată unui bărbat, dar niciodată unei femei. Dacă era prinsă așa, multe semne de întrebare s-ar fi ridicat în privința discernământului ei și a moralității afacerii pe care o conducea.

– Trezește-te, Henry! țipă ea, după ce nu mai auzi pașii lui Collette pe coridor.

– Ce Dumnezeu? mormăi Henry cu o voce somnoroasă.

Cu mâna liberă, Clara adună pantalonii și cămașa lui Henry de pe podea.

– Îți admir abilitatea de a dormi dus, Lord Waterson, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai pune astea pe tine, bolborosi, aruncând hainele spre el. E cineva aici.

Cămașa îl lovi în față.

– Cu siguranță nu dorm dus.

Vocea îi era înăbușită de materialul cămășii.

Henry își trase picioarele peste marginea patului, iar Clara se opri cu rochia în mână, fermecată de imaginea lui. Henry își luă cămașa de pe față.

– Ce s-a întâmplat?

Dumnezeule, era superb în goliciunea lui! În lumina zilei, Clara se delectă cu imaginea pieptului puternic și a abdomenului plat.

– E cineva aici și nu poți să arăți așa. Își apucă rochia și, continuând să vorbească, se strecură în ea. Nu *putem* să arătăm așa, se corectă ea, întorcându-i spatele lui Henry.

Degetele lui bâjbâiau peste nasturii din perle albe.

– Oh, la naiba, am crezut că ești specialist în șireturi și nasturi! mormăi ea, îndepărtându-se după ce el reuși să încheie câțiva.

– Eu...

– Poftim, îi spuse ea, aruncând hainele spre el. Ridică-te!

Deja îl trăgea în picioare, iar Henry se chinui să țină cearșaful pe el.

– Nu am de gând să aștept! strigă cineva pe coridor, iar vocea aceea rece, vorbind o engleză fără cusur, nu putea fi decât a unui nobil.

Henry înlemni.

– O voi vedea fără să aștept.

Ușa se trânti de perete, și un bărbat rotund, cu păr grizonant, pătrunse în încăpere plin de trufie, de parcă ar fi fost cel puțin patronul acelui loc.

– Dumnezeule!

Henry și necunoscutul vorbiseră la unison. Oroarea li se citea pe fețe și în voci.

Toată culoarea se scurse de pe fața lui Henry, lăsând loc unui gri cenușiu.

Clara își prinse rochia pe jumătate încheiată. Nobili ticăloși și sensibilitatea lor atât de ușor de ofensat!

– Mă scuzați, izbucni Clara, indignată din cauza superiorității cu care nobilii o trataseră dintotdeauna.

Dar ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă.

Toate atenția acelui lord grizonant era îndreptată spre Henry.

– Ah, în sfârșit totul are sens, Waterson, spuse bărbatul cu răceală, în timp ce îi aruncă lui Henry o privire plină de mânie – lui Henry, a cărui goliciune era acoperită doar de un cearșaf.

Clara ridică sprâncenele. Henry?

– Ce are sens?

– Să mergem să purtăm această discuție în altă parte, interveni Henry.

Privirea lui alunecă de la bărbatul din fața lui spre Clara.

Era îngrozită. Regrete, groază, frică – toate îi trimiteau o senzație înfricoșătoare pe șira spinării, un sentiment inevitabil de spaimă.

– Cine ești? întrebă ea fără ocolișuri.

În sfârșit, străinul se uită la ea.

O privi de sus, pe deasupra nasului borcănat, cu un snobism care îi era deosebit de familiar. Henry fusese singurul nobil care nu se uitase la ea cu acel dispreț care îi transmitea că era inferioară din cauza clasei din care provenea și a trecutului ei.

– Vicontele de Peerson.

Lord Peerson.

Își simți limba grea în gură. Lord Peerson. Acesta era bărbatul care instrumentase închiderea teatrului și cel pe care Henry se baza pentru a-și asigura voturile legate de proiectul său cu poliția.

Vicontele se întoarse spre Henry, ignorând-o pe Clara.

– Presupun că mă iei de prost, Waterson! șuieră el.

Henry făcu un pas și se împiedică în cearșaf.

– Absolut deloc.

Lord Peerson se albi.

Henry se întoarse cu spatele spre ușă, dădu drumul cearșafului alb de satin și se chinui să-și pună pantalonii.

– Mi-ai spus că ai o relație cu această femeie pentru că trebuie să-ți ajuți *sora*. Scoase un hohot de râs rece și înspăimântător. Iar eu am fost destul de prost să te cred. Și de ce nu te-aș fi crezut? spuse el, tăind aerul cu bastonul. Nimeni nu ar fi suspectat vreodată că pedantul, veșnic cuviinciosul conte de Waterson avea o cu totul altă intenție: să-i facă pe plac *amantei*.

Clara își îndreptă umerii. Fusese cândva amantă, dar Henry îi deschisese ochii asupra propriei valori și nu avea să se lase jignită de acel Lord Peerson. Sau de oricine altcineva.

– Nu e ceea ce crezi. Ea nu e așa, se bâlbâi Henry, lucru neobișnuit pentru un bărbat mereu stăpân pe sine. Domnișoara Winters nu este amanta mea.

Clara simți cum i se încleștează degetele de la picioare când privirea plină de ură a vicontelui se întoarse spre ea.

– Bineînțeles că nu este.

Prin emfaza exagerată cu care pronunțase acel cuvânt, vicontele dădu de înțeles că nu-l credea.

Clara își îndreptă din nou privirea spre Henry.

– Ce înseamnă toate astea? li se adresă ea ambilor bărbați, în timp ce simțea cum stomacul i se strângea de groază.

Totul se prăbușea.

Viața lui Henry.

Fericirea lui.

Și, mai rău, încrederea Clarei.

Și nu avea cum să le oprească. Știa că privirea încărcată de confuzie a Clarei avea să se schimbe în ură când avea să înțeleagă.

Eșuase în relația cu Lila, mai întâi la Peterloo, apoi de-a lungul anilor în care sora lui încercase să se recupereze după trauma pe care o suferise.

Eșecul de acum era însă diferit. Era unul pe care el îl provocase. Unul care putea fi prevenit și pentru care nu existau scuze sau iertare.

O senzație de panică îi cuprinse pieptul.

– M-aș fi așteptat la asta de la pungași, de la canalii, dar de la *tine,* Waterson? declamă acuzator Lord Peerson.

– La *ce* să te aștepți? întrebă Clara pe un ton ușor ridicat, care trăda panica din acea întrebare

– Clara, ne poți lăsa, te rog, un moment? întrebă Henry aproape implorator.

– La *ce* să te aștepți? repetă ea pe un ton ascuțit.

Lord Peerson o ignoră și făcu câțiva pași spre Henry.

– Am nevoie de două săptămâni, ai spus. E pentru sora mea, ai spus. Iar când soția și fiica mea au văzut-o pe această femeie în timp ce ieșea din casa ta, le-am asigurat că nu e nimic necuviincios în prezența ei acolo.

Și totuși, celălalt bărbat descoperise cumva adevărul.

– Apoi vin aici și să îți găsesc trăsura așteptând.

Henry mai făcu o încercare de a discuta în privat. Clara putea să afle adevărul, dar nu așa. Nu putea să se întâmple asta. „Am așteptat prea mult."

– Peerson, cred că cel mai bine ar fi să continuăm această discuție...

– Singuri? Lord Peerson lovi cu bastonul în podea. Ca să-i poți servi jucăriei tale o altă minciună?

Clara păli.

Vedea cum furia îi umfla venele lui Henry. Peerson se grăbi se facă un pas în spate.

– Domnișoara Winters nu e o jucărie! clocoti Henry.

Și totuși, având în vedere felul în care se prezenta, cu pieptul gol și îmbrăcat doar în pantaloni, ce ar fi putut crede celălalt bărbat?

Lord Peerson pufni:

– Femeia e o fostă curtezană și, după cum arăți tu și după cum se prezintă acel pat, nu e nimic respectabil la ea.

Henry îl apucă de pelerină și îl trase aproape de el.

– Taci! șuieră Henry amenințător.

Ea era prima, ultima și singura femeie pe care avea să o iubească vreodată. El nu o merita, dar în nici un caz nu avea de gând să lase pe cineva să-i murdărească numele.

Obrajii vicontelui deveniseră stacojii.

– Dă-mi drumul imediat, Waterson!

Henry îl eliberă brusc. Lord Peerson se împiedică, dar reuși să se îndrepte.

– Ce ieșire emoționantă, spuse el, netezindu-și palmele de falduri imaculate ale pelerinei. Dar poate pentru alt bărbat, nu pentru cel care se presupunea că era socrul tău.

Clara se cutremură, dar bătăile puternice ale inimii care îi asurzeau urechile nu făcură decât să estompeze, nu să-i oprească exclamația:

– Cum?!

Laș cum era, Henry nu reuși să se uite în ochii ei.

– De ce nu-i spui, Waterson? Hm? Spune-i de aranjamentul nostru cu care ai fost de acord.

– Ce aranjament? întrebă Clara aproape fără suflare.

Henry simți cum i se rupe inima în piept.

– Clara, încercă el, ridicând o mână imploratoare spre ea, pot să-ți explic...

Numai că ar fi fost altă minciună. Și nu putea.

– Ca el să se poată bucura de serviciile tale, eu trebuia să amân transferul teatrului către proprietarul de drept pentru a-ți închide afacerea indecentă. În schimb, el primea...

– Forța de poliție, murmură Clara.

Se clătină. Apucă cu putere spătarul scaunului sculptat de lângă birou, ca să se poată ține pe picioare.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Henry făcu un pas spre ea ca s-o ajute, dar Clara îl țintui pe loc cu o privire tăioasă, care îl străpunse.

Lord Peerson încuviință din cap.

– Exact. Ar fi avut tot ce își dorea: voturile de care avea nevoie în parlament și o profesoară de muzică pentru sora lui. Sau și asta era o minciună? întrebă el. Chiar au fost lecții de muzică sau doar un șiretlic ca să te bage în patul lui?

Corpul Clarei tremura ca și cum cineva îi înfipsese un cuțit în piept. Într-un fel, chiar asta se întâmplase. „Iar eu sunt responsabilă pentru această trădare." Se uită la el, implorându-l din ochi

să contrazică fiecare răutate care ieșise de pe buzele lui Lord Peerson. Numai că Henry nu-i putea oferi acel lucru.

Clara își întoarse ochii de la el, dar nu înainte de a-l străpunge cu o privire încărcată de ură, pe care Henry o simți străpungându-i pieptul.

– Ei bine? lătră Lord Peerson. Ce ai de spus, Waterson?

– Nu contează absolut deloc ce are de spus.

Privirile celor doi se îndreptară spre Clara.

– Vreau să pleci! ordonă ea, pe un ton de gheață.

Era glorioasă în indignarea ei, precum mândra zeița Atena dând ordine muritorilor de rând.

Vicontele își strânse buzele.

– Asta nu rămâne așa, Waterson, promise el.

Apoi se uită la Clara.

– Dar cu tine am terminat! Afacerea ta depravată se încheie aici!

Cu asta, Lord Peerson ieși din încăpere, trântind cu putere ușa în urma lui.

O tăcere grea acoperi camera, tensionată și volatilă. Nici Henry, nici Clara nu se mișcară. Timpul se opri. Încetă să mai însemne ceva. Minute sau milenii puteau să treacă, atât de irelevant devenise timpul. Și chiar dacă momentul acela părea să se întindă la infinit, Henry nu reușea să găsească un singur cuvânt semnificativ pentru Clara.

– E adevărat?

Bineînțeles că femeia care îi doborâse pe atacatorii lui și reușise să-i aducă sora înapoi la viață era cea care avea curajul să vorbească prima.

– Nu am intenționat niciodată să te rănesc, șopti el.

Ea hohoti – un râs sumbru, cinic, pe care nu-l mai auzise niciodată pe buzele ei. Inima lui se sfărâmă în bucăți încă o dată.

– Cât de lipsit de originalitate din partea ta, milord!

Milord. Era o formulă de adresare care marca sfârșitul intimității dintre ei și al legăturii fragile pe care el nu o tratase cu seriozitatea cuvenită. O altă pierdere pe care avea să o jelească pentru totdeauna.

– Nu am intenționat niciodată să te rănesc, îi repetă ea cuvintele printre dinți. Atunci spune-mi care a fost intenția ta, Henry?

Gâtul ei se mișca spasmodic, o dovadă a efortului pe care îl făcea pentru a nu-și pierde controlul.

– Nu pot să spun nimic...

– La naiba, Henry, măcar încearcă! țipă ea. Se repezi spre el, îl luă de umeri și îl scutură zdravăn. Încerci? îl imploră.

– Nu te-ai lăsat înduplecată să-i dai lecții de muzică surorii mele. Am crezut că banii pe care ți i-am oferit te ajută să-ți muți afacerea în altă parte... după aceea. În timp ce o spunea, își dădu seama cât de egoist sunau cuvintele lui. Erau cuvinte care nu puteau provoca decât dezgust. Am luat o decizie, pe care nu aveam dreptul să o iau în numele tău. Dar de șapte ani încercam în zadar să-mi ajut sora, iar tu erai singura speranță pentru ea.

– Minciuni, șopti Clara, în timp ce privirea ei îl străpungea. Totul a fost o minciună.

Lui i se strânse inima în piept din pricina durerii că o pierdea pe Clara. „Nu, ai pierdut-o cu mult înainte de acest moment."

– A fost doar o minciună.

Henry tresări imediat ce termină mărturisirea aceea mișelească.

Ochii Clarei se măriră.

– Oh, Dumnezeule, aș începe să-mi pun întrebări despre propria onoare dacă aș fi în locul tău, Lord Waterson! *Doar* o minciună. O minciună care mi-a distrus viitorul și orice vis am avut vreodată.

Clara îi înșfăcă cizmele de pe podea și aruncă în el cu una din ele. Îl nimeri în piept. Henry gemu. Ea o aruncă și pe a doua. Urmă restul hainelor lui.

– Ieși! Dispari!

– Te rog, Clara! Eu...

„Te iubesc." Numai că acele cuvinte veneau prea târziu. Merita să știe cu mult timp înainte.

Clara îi aruncă un zâmbet disprețuitor.

– Mi-ai spus cât sunt de valoroasă și l-ai condamnat pe bărbatul care m-a lăsat fără cariera de actriță și mi-a distrus viața. Dar tu nu ești cu nimic diferit de el, Henry!

Întregul lui corp tresări.

– Nu ești cu nimic diferit de el, repetă ea. Ai luat ce ai vrut și apoi m-ai sfâșiat în bucăți.

Energia războinică păru să o părăsească. Umerii îi căzură din pricina greutății pe care Henry o aruncase asupra lor.

– Dispari! țipă ea. Apoi lacrimile îi umplură ochii. Picăturile acelea cristaline de suferință îi brăzdau obrajii, fiecare din ele fiind o mărturie a trădării lui.

„Nu voi putea supraviețui și de data asta."

– Îmi pare atât de rău! spuse Henry, apropiindu-se de ea.

Își dorea să o ia în brațe și să repare totul. Încercă să o cuprindă.

Clara îl plesni cu putere peste față.

Era o durere pe care o merita din plin. Agonia îi radia prin maxilar.

Privirea ei arunca flăcări, iar Henry se simți pârjolit de ura din ochii ei de culoarea cerului, care cândva străluceau de fericire.

– Ți-am spus să pleci, milord. Pieptul îi tremura sub forța emoțiilor. Totul s-a sfârșit.

Nu spusese „s-a sfârșit discuția".

Ci „totul s-a sfârșit".

Amețit, Henry se dădu în spate spre ușă. Nu-și luă nici o clipă privirea de la ea. Voia să-și întipărească în memorie fiecare trăsătură a feței ei dragi. O dorea. Avea nevoie de ea.

În cele din urmă, plecă.

Totul se sfârșise.

Capitolul 23

Nu mai avea lacrimi să plângă.

De când Henry March îi rupsese inima din piept și o strivise sub călcâiul cizmei lui imaculate, Clara simțea doar un enorm gol.

Ceea ce, dacă ar fi avut energia necesară, ar fi provocat o adevărată furie... împotriva ei înseși. Din tot ce pierduse: visurile pe care le avusese legate de viitor, speranțele legate de Muzele, pentru ea și pentru toate persoanele angajate la teatru, trădarea lui Henry era partea care lăsase cea mai adâncă rană în inima ei.

– Proasto, proasto, proasto, șopti Clara în cuvertura înflorată.

Întotdeauna luase decizii greșite când venise vorba de bărbați. Îl subestimase pe Lowery. Avusese încredere în Ryker Black. Iar acum îl putea adăuga pe Henry March, conte de Waterson, pe lista de nume de care ar fi fost mulțumită să nu mai audă vreodată.

Se forță să deschidă ochii, iar privirea se opri în veșnica fereastră cu vitralii prin care privise în timpul celor patru ani cât locuise la Bârlogul Diavolului. Ceața groasă de afară risipea orice șansă

de a zări cerul nocturn al Londrei de pe acele străzi periculoase din St. Giles, pline de râsetele clienților care își făceau drum spre cluburi.

Viața ei ar fi trebuit să fie altfel.

Nu ar fi trebuit să trăiască într-un loc al viciului și al păcatului, ca Bârlogul Diavolului, ci într-unul în care muzica aducea împreună oameni din toate clasele sociale.

Dar Henry orchestrase furtul și minciunile care distruseseră soarta teatrului ei.

Simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Începură să-i curgă pe obraji. Deci nu-i secaseră nenorocitele de lacrimi. Pentru un bărbat care nu le merita.

– Să te ia naiba! șopti ea în pernă.

Numai că, tot repetând acele cuvinte, de la prima oră a dimineții, mai pierduseră din forța emoției. Acum erau la fel de goale precum sufletul Clarei.

O bătaie ușoară în ușă întrerupse tăcerea din cameră.

„Pleacă! Nu vreau să vorbesc despre nimic din ceea ce s-a întâmplat."

Voia să uite toate modurile în care se amăgise să creadă că lui Henry îi păsa de ea. Mai rău decât atât, deși îl ura pe Henry March pentru că o trădase, era impresionată de dragostea pe care el le-o purta surorilor lui. Își sacrificase onoarea la care ținea atât de mult ca s-o vadă pe Lila fericită. Acele sentimente profunde pe care Clara visase ca Henry să le aibă și pentru ea.

– Ești de-a dreptul nebună, se certă Clara.

Reggie bătu din nou la ușă.

– Clara?

Ea se întoarse pe spate. Se ascunsese destul. Reggie merita să știe tot, pentru că nu era doar cea mai bună prietenă a ei, ci și partenera ei de afaceri.

„Și am asigurat-o pe Reggie că totul este în regulă." Clara fusese cea optimistă, iar Reggie cea realistă când încercase să o prevină că nu trebuia să aibă încredere în Henry March.

O nouă bătaie se auzi la ușă.

– Clara? strigă din nou Reggie, cu vocea înăbușită de ușa de lemn.

Poate, dacă se prefăcea că doarme, cealaltă femeie avea să plece, iar ea nu ar fi fost nevoită să împărtășească tot ce se întâmplase

în acea zi și cât de mizerabil se răsfrângeau acele lucruri asupra viitorului ei.

Reggie însă fusese răbdătoare, dându-i Clarei mai mult răgaz decât ar fi meritat. Își șterse nasul și ochii de marginea feței de pernă și se forță să se ridice.

– Un moment...

Aruncă o privire în oglindă la propria imagine. Creatura demnă de milă din oglindă, cu ochii umflați și roșii, cu obrajii palizi, nu avea nimic de-a face cu femeia mândră care fusese în ultimii ani. Clara fusese puternică pentru că ținuse oamenii la distanță. Henry era singura persoană pe care o lăsase să se apropie. Era un bărbat căruia îi dăruise nu numai trupul, ci și fiecare părticică din sufletul ei. Din cauza acelei încrederi oarbe în el, devenise o umbră a Clarei cu care lumea se obișnuise.

Dar să o ignore pe Reggie nu ar fi reparat nici una din greșelile pe care le făcuse și nici n-ar fi șters regretele.

– Intră... se forță într-un final să răspundă.

Reggie deschise imediat, ca și cum s-ar fi temut că ea era pe cale să se răzgândească. Tânăra femeie se pregătea să închidă ușa în urma ei, dar înlemni când o văzu.

Clara își încleștă degetele în palmele deja rănite de unghii și se pregăti să o audă pe Reggie plângându-i de milă.

Dar Reggie pur și simplu închise ușa cu un calm pe care Clara nu ar fi fost niciodată capabilă să-l simuleze.

Unica ei prietenă își împreună mâinile la spate și se sprijini de ușă.

– Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

– Nu prea, răspunse ea, încercând să zâmbească.

Dar mușchii nu o ajutară, așa că sfârși cu buzele tremurând.

– S-ar putea să te ajute, insistă prietena ei.

De data aceasta, Clara pufni în râs.

– Numai o lege dată de parlament și serviciile celui mai bun avocat din Londra m-ar putea ajuta.

– Nu mă referem la Muzele, spuse cu blândețe cealaltă femeie.

Reggie plecă de lângă ușă și veni să se așeze lângă ea.

– Mă referem la... el. Acel gentleman.

– Gentleman, pufni Clara. Ce semnificație mai are acest cuvânt... Se presupune că trebuie să fie un bărbat blând. Dar de fapt toți sunt incapabili de bunătate, de decență, de omenie...

Surprinse privirea lui Reggie, așa că încheie discursul cu un oftat.

– Îmi dai voie? murmură Reggie.

Clara încuviință din cap, iar Reggie se strecură în pat lângă ea. Apoi își trecu un braț pe după umerii Clarei și o trase mai aproape de ea.

Blestematele lacrimi izbucniră din nou.

Umerii Clarei se scuturau de la hohotele de plâns. Iar Reggie continua, în tăcere, să o sprijine. Fără acuzații, fără întrebări, fără cuvinte de consolare. Iar loialitatea ei o făcu pe Clara să izbucnească într-un nou șir de lacrimi.

Reggie așteptă până când lacrimile se mai potoliră. Scoase din buzunarul rochiei o batistă albă și i-o întinse fără să spună un cuvânt.

Încă smiorcăindu-se, Clara o acceptă. Ridică batista spre nas, dar se opri după ce văzu inițialele brodate pe ea: BK.

Broderick Killoran.

Soțul lui Reggie.

„Și eu voiam asta cu Henry..."

Până atunci nu-și dăduse voie să accepte acel gând. Dar adevărul era că, în adâncul sufletului, crezuse că merita iubirea lui și un viitor alături de un soț loial și copii.

– M-a mințit, spuse Clara încet, jucându-se cu colțurile uscate ale batistei. Clara sfârși prin a-i mărturisi totul lui Reggie. Nu lăsă nici un moment nemenționat, nici pe cele de pură fericire, nici pe cele agonizante, care îi rupseseră inima. Mi-a făcut o promisiune care se baza pe o minciună, că mă va ajuta. Nu, nu fusese vorba doar de ea. Că *ne* va ajuta, se corectă ea.

Când termină de povestit, Reggie rămase tăcută câteva clipe.

– Of, Clara!

Ea tăcu, pregătită să audă cuvintele de consolare pe care le ura atât de mult.

– Bărbații... Sunt de multe ori lipsiți de scrupule și își urmăresc doar propriile scopuri. Ar face orice pentru a duce la îndeplinire interesele pe care le au la un moment dat.

Cealaltă femeie vorbea ca și cum ar fi trăit acele lucruri.

– Așa a fost și Broderick cu Muzele când a acționat împotriva mea și a ta.

– Nu a fost același lucru, spuse Clara pe un ton slab. De fapt... A fost întru totul diferit!

– Cum așa? întrebă Reggie, așezându-se pe spate, sprijinită în coate.

– Înainte de orice, tu și Broderick erați prieteni.

Clara își șterse din nou obrajii umezi.

– Iar tu, la un moment dat, de-a lungul relației tale cu acel conte, nu l-ai considerat prieten?

– Nu. Da. Nu.

Totul era confuz în mintea ei. Nu-i trecuse vreodată prin minte că putea fi prietenă cu un bărbat. Toți bărbații pe care îi cunoscuse voiau doar să-i folosească trupul. Însă nu existase acel fel de intimitate cu Henry până seara trecută. Fiecare sărut al lor fusese inițiat de ea.

Clara își ținu respirația preț de o clipă. Henry nu o dorise doar pentru plăceri trupești. Gândindu-se la sta, conștientiză un lucru.

Se uită în gol spre fereastră.

– Relația mea cu Henry s-a bazat mereu pe nevoile noastre reciproce, spuse ea.

– Ah, corect. A avut nevoie de ajutorul tău pentru sora lui.

Reggie făcu o scurtă pauză.

– Și ți-a oferit 10 000 de lire sterline ca să o poți lua de la capăt.

Clara se încruntă. Își imaginase cumva tonul ușor acuzator din vocea lui Reggie?

– Sper că nu îl aperi și nu mă judeci pentru că am ezitat să-l ajut...

– Nici vorbă, o asigură Reggie, ridicându-se. Nu există scuze pentru trădare și minciună. Dar uneori există explicații care ne ajută să înțelegem de ce bărbați ca Broderick și ca Henry al tău au făcut ce au făcut.

„Henry al tău."

– Nu e Henry al meu, spuse Clara cu o voce sfârșită. N-a fost nimic al meu.

Mai mult decât atât, dezamăgirea ei amoroasă trebuia să fie mai puțin importantă decât a oamenilor care depindeau de ea. Inclusiv a femeii de lângă ea.

– Nici să nu îndrăznești! exclamă Reggie, anticipând cuvintele Clarei.

– Îmi pare atât de rău, Reggie, spuse ea cu lacrimi în ochi.

Dezamăgise atât de mulți oameni, dar să o dezamăgească pe acea femeie care îi fusese ca o soră era partea cea mai dureroasă a eșecului ei.

– Oh, încetează! spuse Reggie făcând semn cu mâna că își pierdea răbdarea. Te gândești la mine într-un moment ca ăsta? Dacă ai crezut că sunt îngrijorată pentru mine sau pentru teatru, înseamnă că nu ai o părere foarte bună despre mine ca prietenă.

– Dar oamenii care depind de noi? De Muzele? Ce se va întâmpla cu ei?

Reggie părea și ea preocupată.

– Pentru ei am fost și eu îngrijorată. Dar Broderick a promis că găsește un loc de muncă pentru fiecare dintre angajați, până când... până când se rezolvă situația.

Clara se simți îngrozitor de egoistă deoarece, pentru o clipă, o invidiase pe prietena ei. Și ea tânjea după sprijinul necondiționat al unui bărbat, care să o ajute să-și împlinească visurile și să-și rezolve problemele.

– Ascultă, Clara, tu ai fost cea care îmi spunea că mobila stricată se poate repara.

– Nu e vorba doar despre mobilă aici, zise Clara cu o voce obosită.

„E vorba despre inima mea."

– Iar când m-am învinovățit, continuă cu patimă prietena ei, pentru că Broderick amenința că avea să ne ia tot, iar eu ți-am zis că ți-ar fi mai bine fără mine, tu ce ai spus?

Îi jurase că avea să îi stea alături.

– Acum e diferit, spuse Clara ridicându-se în picioare. Începu să se plimbe prin cameră. Mi-am dorit mult asta, Reggie. Era ceva ce noi chiar meritam. Un nou început, cu ceva ce am creat fără nici un ajutor din partea lui Broderick sau a oricărui altui bărbat.

Și fuseseră atât de aproape să-și îndeplinească visul!

Reggie oftă și se ridică din pat.

– Oh, Clara, nici acum nu-ți dai seama!

Ce să-și dea seama? În acele momente nu reușea să-și dea seama nici care erau stânga și dreapta.

– Mi-ai arătat că nu e nici o rușine să accepți ajutor de la alții când am nevoie, și totuși tu îți trăiești viața după standarde total diferite. Pentru tine, să ceri sau să primești ajutor e o dovadă de slăbiciune. Adevărata slăbiciune e să ai nevoie de sprijin,

dar să fii prea mândră ca să-l accepți. Cuvintele ei plutiră în aer, sunând cu o claritate palpabilă. Știi ce cred? murmură Reggie, trăgându-se mai aproape.

Clara își frecă mâna de obrazul încă umed de lacrimi.

– Ce crezi?

– Că te-ai împiedicat de acel loc. A devenit un simbol al nevoii tale de a deține controlul, de care tu, eu și mulți alții din aceste părți ale Londrei nu avem parte. Reggie îi zâmbi cu blândețe. Dar cum? Acum nu e vorba despre Muzele, ci despre contele de Waterson și inima ta rănită.

Clara se pregăti să nege.

„Te-ai împiedicat de acel loc."

Dar era atât de mult adevăr în cuvintele lui Reggie! Înainte de orice, Clara luptase pentru a putea controla ce se întâmpla cu viața ei. După ce Lowery îi distrusese cariera și viitorul, tânjise să devină stăpână pe propria viață. Și fusese atât de aproape de asta, până când Henry ruinase totul.

„Pentru a-și ajuta sora..."

Acțiunile lui nu fuseseră niciodată pentru a o ajuta pe Clara. Dar, într-un mod egoist, ea tânjea după acel devotament.

„Nu, l-ai vrut în special de la Henry."

Reggie îi oferi un zâmbet trist înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Clara? întrebă ea cu degetele pe clanță. Voi disprețui mereu ce a făcut contele, dar, dacă îl iubești, dacă tu crezi că ai văzut ceva bun și onorabil la el, ar putea fi... iertat.

„Iertat." Clara își strânse pumnii.

– Desigur. Îl voi ierta când fosta regină Caroline se va ridica din mormânt și îl va ierta pe soțul ei nenorocit, care umbla numai cu amante...

Reggie zâmbi.

– Ei bine, recunosc că ești inventivă și empatică...

Și de ce l-ar fi iertat? Îi dăduse lui Henry inima ei, iar el o călcase în picioare cu cizmele lui scumpe. Iar în tot acel timp, el avea intenții de căsătorie cu altă femeie. O femeie respectabilă, cu sânge nobil curgându-i prin venele reci. Ceea ce fusese scris dintotdeauna în destinul lui.

„Oh, Dumnezeule!"

– Îmi pare atât de rău, Clara! spuse Reggie cu blândețe.

– Mulțumesc... pentru tot.

Prietena ei mai așteptă o clipă, ca și cum voia să mai spună ceva, apoi ieși din cameră.

După ce Reggie închise ușa, Clara rămase nemișcată în mijlocul încăperii, abia îndrăznind să respire.

Și apoi, în singurătatea propriei companii, gravitatea a tot ce suferise, a tot ce pierduse o lovi din nou. Se așeză și își ridică genunchii la piept. Îi cuprinse cu brațele și își odihni bărbia pe fustele fine de satin.

Nu voia să-i găsească scuze lui Henry, gândindu-se că el luase acea decizie pentru a înființa o forță de poliție care ar fi făcut ca Londra să fie un loc mai sigur sau pentru că își iubea atât de mult sora încât ar fi mințit pentru ea.

– Nu face asta, șopti ea. Nu-i căuta scuze...

Și totuși, în timp ce stătea acolo, în tăcerea nopții, detestă că o parte din ea îl iubea pentru că Henry era un frate care își sacrifica onoarea cu care se mândrea atât de mult de dragul surorii lui.

Capitolul 24

Îi bubuia capul.

Când reuși în sfârșit să-și deschidă ochii injectați, privirea lui se lovi de imaginea încețoșată a unui teanc de registre.

Clipi, încercând să îndepărteze efectele alcoolului.

Fără succes.

Închise din nou ochii și mai făcu o încercare. Fără folos.

Zgomotul din cap persista.

Cu obrazul încă lipit de birou, Henry tresări și se forță să-și ridice capul.

Până și acel mic efort se dovedi atroce. Își duse o mână la tâmplă.

Deci acolo era sursa zgomotului pe care îl simțea în cap.

Stomacul i se contractă. Își controlă respirația ca să nu vomite.

Oh, Dumnezeule, era pe moarte! Durerea de cap avea să-l omoare tocmai pe el, după ce supraviețuise pe cele mai periculoase străzi din Londra.

Numai că asta îi aminti de Clara. De singura fericire pe care o cunoscuse în viață, dar și de durerea provocată de pierderea ei.

Cu un oftat sfâșietor, își sprijini fruntea de birou. Ca apoi să regrete imediat ambele gesturi.

Se auzi un ciocănit în ușă. Ciocănitul acela era diferit de cel care îi spărgea capul ca urmare a beției.

Cineva era la ușa aia blestemată.

– Pleacă naibii, mormăi Henry.

Simți iar cum stomacul i se ridică până în gât. Nu voia să vadă pe nimeni.

– Îmi permiteți, milord?

Concediat. Cu siguranță, servitorul voia să fie concediat.

Să încerce să-i răspundă servitorului care până atunci se dovedise extrem de loial era un efort prea mare pentru Henry.

– Am ezitat să vă întrerup... Dar deja îl întrerupsese. Și n-aș fi îndrăznit să bat insistent la ușă dacă nu aș fi avut un motiv serios să fac asta. În special pentru că aseară ați cerut să nu fiți deranjat...

Servitorul continuă să vorbească, iar Henry închise ochii. Poate că în tot acel timp căutaseră vinovatul în altă parte. Poate că persoana care voia să-l ucidă locuia chiar sub același acoperiș cu el și răspundea la numele de Wright.

– Milord?

Henry deschise puțin ochii. La un moment dat, majordomul tăcu.

– Ce e?

– Se întâmplă că...

Wright își coborî vocea, iar restul cuvintelor se pierdură după ușa de stejar.

– A sosit, auzi Henry.

Despre ce naiba vorbea omul acela? Nu aștepta pe nimeni. El...

Inima i-o luă razna. Se ridică în picioare atât de iute, încât camera se învârti cu el, iar durerea îl orbi. Clara.

Ignorând durerea îngrozitoare din cap, Henry se repezi spre ușă. O smunci, iar Wright aproape că se prăbuși.

– Unde e? gâfâi Henry. De ce nu ai adus-o imediat aici?

– Oh, ele abia coboară din trăsuri...

Trăsuri?

Ele?

Inima lui Henry se prăbuși.

– Cine a sosit?

Wright se uită la el cu o privire plină de confuzie.

– Păi, Excelența Sa, contesa de Waterson.

– Mama, repetă Henry prostește.

Wright aprobă din cap cu entuziasm, zâmbind ca și cum Henry ar fi rezolvat un puzzle imposibil.

– Exact, milord. Excelența Sa împreună cu Lady Norfolk.

Venise și sora lui?

– Lady Norfolk? întrebă prea tare Henry, iar sunetul îl făcu să tresară.

– Sora dumneavoastră, milord. Corect.

Trăsurile acelea sosiseră mai devreme decât se aștepta Henry.

– M-am gândit că e cazul să vă informez, spuse majordomul, trăgând aer în piept și dând din bărbie nu foarte subtil spre Henry. Imediat.

– Spune-le că sunt prins cu afaceri, rosti Henry obosit.

– Foarte bine, foarte bine, repetă majordomul, cu o nervozitate vizibilă.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o conversație cu mama lui, în care să fie întrebat despre nenorocitul de titlu nobiliar, despre moștenitori și o soție adecvată.

– Am nevoie de ceva de băut, îi spuse el majordomului.

Wright clipi de câteva ori.

– Mă voi asigura că o tavă cu cafea...

Vocea majordomului se stinse în timp ce Henry se îndrepta spre dulapul unde ținea alcoolul.

– Ah, este coniac. Cereți coniac? Oh, d-da, bineînțeles, se bâlbâi majordomul. Servitorul se opri brusc. La ora 10. Urmă altă pauză cu subînțeles. A dimineții.

Drept răspuns, Henry se întinse după o sticlă. Vorbăria lui Wright se transformă într-un murmur îndepărtat, în timp ce apucă el sticla de whisky.

„Poate că, la urma urmei, chiar ești surd", spusese Clara. Apoi luase o gură zdravănă de whisky.

Henry duse dopul sticlei la piept și îl mângâie, în timp ce se gândea la seara în care ea năvălise la el în birou.

– Wh-whisky, bolborosi.

„Oh, Dumnezeule!"

Fiecare lucru îi amintea de ea. Amintirea clipelor petrecute alături de ea avea să-l bântuie până la ultima suflare.

Majordomul își drese vocea.

– Mai doriți ceva?

„Pe Clara Winters. Și șansa de a o lua de la capăt."

– Nimic.

Cu un oftat ostenit, smuci dopul și-l aruncă pe dulap. Obiectul de cristal se lovi cu zgomot de altă sticlă și făcu un zgomot care îi spori și mai tare durerea drăcească de cap.

– Doar să te asiguri că Excelența Sa... nu-mi face vreo vizită.

Majordomul ezită. Preț de o secundă, Henry se gândi că avea să îi facă morală pentru că nu-și întâmpina cum se cuvine rudele proaspăt sosite. Iar o mică părticică din el chiar își dorea asta. Nu voia să fie văzut și tratat ca un membru al parlamentului, ca un conte, ca un gentleman plicticos. Voia să fie tratat ca oricare alt bărbat. „Așa cum se purta Clara cu mine."

– Cum doriți, milord.

Și cu asta, majordomul făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Imediat ce plecă, Henry termină de turnat băutura în pahar. Majordomul avea dreptate. Ar fi trebuit să-și întâmpine mama, sora și nepotul abia născut pe scările din fața casei. Ar fi trebuit să fie proaspăt bărbierit, îmbăiat și îmbrăcat frumos.

Ar fi trebuit, de fapt, să facă foarte multe în cele două săptămâni ce trecuseră, dar eșuase.

În curând, avea să se transforme din nou în fiul, fratele și contele cu care lumea fusese obișnuită. Dar nu acum. Acum avea să se bucure de whisky. De și mai mult whisky.

Și apoi, cu puțin noroc, să adoarmă și să scape de durerea aceea nimicitoare din cap.

Cu paharul într-o mână și cu sticla în cealaltă, Henry se îndreptă spre colțul biroului.

Lăsă sticla jos, apoi își găsi un loc pe canapea. Pielea scârțâi când își aruncă picioarele pe ea. Apoi, cu paharul sprijinit pe piept, Henry își îndreptă privirea spre flăcările portocalii și roșii care dansau în șemineu. În timp ce el încă dormea cu capul pe masă, un servitor, probabil Wright, se strecurase și aprinsese focul. Căldura plăcută din șemineu se împrăștia în tot biroul.

Era un lux de bază, și totuși nu era. Nu cu adevărat.

O casă încălzită și un foc de care se îngrijea mereu cineva: un confort care pentru Henry, crescut cu el, era de la sine înțeles. Dar, așa cum îl acuzase Clara, nu se gândise niciodată cu adevărat la bărbații și femeile care nu se născuseră în familii de nobili. Oh, mulți

dintre ei beneficiau de legile pe care el le elaborase, străduindu-se apoi să fie votate de parlament. Dar nu se gândise niciodată la ei, ca oameni. Nu se întrebase cum era viața pentru cei care trăiau în St. Giles și în Dials, care trăiau din resturi, de azi pe mâine, pe acele străzi periculoase.

Până când o întâlnise pe Clara.

Ea, care nu numai că îl salvase, dar îl și îngrijise în modestul ei apartament. Clara, care înfruntase obstacole și se luptase pentru siguranța și pentru viitorul ei în feluri în care el nu fusese și nici nu avea vreodată să fie nevoit să o facă. Și asta pentru că avusese norocul să se nască într-o familie de nobili.

Iar dacă nu ar fi fost Clara, el ar fi rămas un snob cu ochelari de cal, așa cum îl acuzase ea.

Înclinându-și capul, Henry mai luă o înghițitură zdravănă de whisky, salutând senzația de arsură care i se ducea în jos pe gât. Nu se îmbătase îndeajuns de tare seara trecută. Durerea ascuțită cauzată de greșeli și regrete încă persista. Își puse paharul înapoi pe piept și închise ochii, așteptând ca un laș alinarea care venea din letargia beției.

Se auzi o bufnitură.

Zgomotul ușii izbite de perete îl făcu să tresară din amorțire. Paharul de pe piept se vărsă peste cămașă și stropi canapeaua.

„La dracu'!"

– Fii mai atent, te rog, spuse el frecându-și tâmpla fără succes.

Wright era inutil. Profund inutil. Deși, la drept vorbind, dacă era contesa într-una din crizele ei, nici măcar regele nu ar fi putut să o liniștească.

Și totuși, Henry nu căzuse niciodată victimă furiei materne. Până în acel moment.

– Ce înseamnă toate astea, Henry Winston James March? întrebă contesa și, într-o pornire care ar fi putut jura că era voită, trânti cu putere ușa.

Ecoul îi trezi durerea blestemată de cap.

Contesa își smulse mănușile și se îndreptă spre el.

– Ultimul lucru la care mă așteptam era să te găsesc...

Se albi brusc.

– Dumnezeule, miroși ca... miroși ca o sticlă de tărie!

– Ca să fim cinstiți, din cauza ta am vărsat pe mine paharul de whisky.

– Whisky? țipă ea pe un ton extrem de ridicat, cu siguranță o dojană maternă pentru fiul beat care consumase prea mult alcool. Whisky? Gentlemenii nu beau whisky. Tu nu bei whisky. Nu bei nici un fel de tărie.

Nu exista nici o cale să evite acea întâlnire.

– Nu, recunoscu el.

Cu o oarecare reținere, își dădu jos picioarele de pe canapea. Dar situația merita cu siguranță o beție zdravănă.

– Ce ai făcut, Henry? îl întrebă mama lui pe un ton implorator. Ce ai făcut?

Smulse o hârtie din buzunarul rochiei și o aruncă spre el. Henry se feri.

– Ah...

– Să taci! Dacă ești beat și miroși ca o distilerie, nu ai voie să comentezi. Își coborî vocea, transformând-o într-o șoaptă mai iertătoare. Totuși, în situații disperate, e nevoie de măsuri disperate.

La asta se referea, fără îndoială, scrisoarea pe care Henry o ținea acum în mână. Încercă să despăturească hârtia, dar, înainte să apuce să citească ceva, contesa îl luă la rost.

– Ai adus o curtezană aici în casă, Henry. I-ai permis să stea în preajma surorii tale. Și... ai fost prins...

Contesa se făcuse atât de roșie, încât și focul din șemineu pălea pe lângă ea.

Deci prima acțiune a lui Peerson fusese să o implice pe contesă.

Mama lui se așeză pe un scaun lângă el.

– Dar Lord Peerson a fost îndeajuns de amabil să-mi permită să îndrept această situație.

Să o îndrepte?

Cu sprâncenele încruntate, Henry reuși în sfârșit să citească scrisoarea.

Hettie, am ajuns la o înțelegere în privința copiilor noștri. Băiatul tău însă a început să se vadă cu o curtezană. Lord Peerson a trăit oroarea de a vedea cu propriii ochi perechea angajată în flagrant delict. Am reușit să o convingem pe Dorinda că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. Dar băiatul tău ar face bine să nu gafeze din nou. Vino acasă!

Cu cea mai sinceră considerație,

Lady Peerson

Iată, așa arăta situația lui văzută în ochii lumii, prezentată mamei lui. Și, chiar știind ce făcuse, Lord și Lady Peerson încă încercau să-și mărite cu Henry mult iubita fiică.

„Dacă aș fi fost tată, și un bădăran i-ar fi făcut așa ceva fiicei mele, l-aș fi tăiat cu sabia medievală a clanului March, pentru a fi îndrăznit să-mi rănească fiica... O fată care ar avea bucle blonde, la fel ca mama ei."

Oh, Dumnezeule! Își dorea acel viitor alături de Clara. Voia ca ea să fie soția lui. Și să aibă copii. Să aibă copii cu ea. Numai cu ea.

– Ar trebui să te pui pe plâns, spuse mama lui cu o voce tăioasă. Rușinos, e absolut rușinos ce ai făcut în lipsa mea.

Contesa îi luă scrisoarea din mână. Se îndreptă spre șemineu și o aruncă în flăcări.

– Iar acum, spuse ea cu un calm care îi trezi suspiciuni lui Henry, nu te voi minți și nu voi pretinde că nu sunt dezamăgită de tine, Henry. Sunt foarte dezamăgită.

Ciudat, era prima oară, în cei aproape 42 de ani de viață când mama sau tatăl lui pronunțaseră acele cuvinte. Și totuși, nu-i păsa de părerea ei. Dezamăgirea față de ceea ce făcuse, de trădarea pe care o pusese la cale era atât de ascuțită încât îl rănea.

– Dar înțeleg, murmură mama lui, întorcându-se lângă el.

Ea?

– Ce anume?

– Ești cuviincios, dar în același timp ești bărbat și ai nevoi. Înțeleg de ce ai fost așa de captivat de această curtezană. Atât timp cât ești discret, soția ta și lumea vor înțelege. Dar nu poți continua să te comporți ca până acum. Clătină din cap, ca și cum ar fi fost îngrozită. Asta trebuie să înceteze.

Henry simți cum îl cuprinde furia. Își strângea și își desfăcea pumnii.

– Clara!

Contesa își înclină capul.

– Poftim?

– O cheamă Clara Winters și nu e curtezană.

Contesa își ridică mâinile în aer și țâșni de lângă Henry.

– Oh, Dumnezeule! Ochii i se umplură de groază. Să nu îndrăznești, să nu cumva să...

– O iubesc, spuse el calm, ridicându-se în picioare. Iar dacă ea m-ar accepta, eu...

– La-la-la... Nu pot să te aud. Nu te aud! țipă contesa, în timp ce își acoperea urechile cu mâinile.

– Uită-te la mine! Când contesa îl refuză, clătinând cu putere din cap, Henry repetă cuvintele ca pe o comandă tăioasă. Am spus să te uiți la mine!

Tremurând, contesa își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Nu mă căsătoresc cu fiica lui Peerson. O iubesc pe Clara, mamă, repetă el. A venit în această casă, deși nu voia, și a ajutat-o pe Lila. Lila cântă din nou. Și își ia micul dejun alături de mine. Și glumește.

– Cum? rosti contesa, ducându-și palma peste gură, ca și cum ar fi încercat să oprească un hohot de plâns.

Henry încuviință din cap.

– Clara... domnișoara Winters i-a dat lecții de muzică și e persoana căreia trebuie să-i mulțumim pentru însănătoșirea Lilei.

Având în vedere trauma prin care trecuse la Peterloo, sora lui probabil nu avea să fie total vindecată niciodată, dar cu siguranță era pe drumul cel bun. Și doar datorită Clarei.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

Pentru că ar fi pus întrebări despre persoana pe care o angajase pentru iubita ei fiică și nu ar fi acceptat-o în preajma Lilei înainte de a o întâlni personal.

– Am considerat că e mai bine să vezi cu ochii tăi la întoarcere, o lămuri Henry.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Dar cum era mereu mândră și stăpână pe sine, se întoarse cu spatele la Henry, ștergându-și cu discreție colțurile ochilor. După câteva momente, se întoarse. Și nu mai avea nici o urmă de vulnerabilitate pe față. Era gata să-l înfrunte iar pe Henry.

– Îi sunt... recunoscătoare acestei femei. Dar asta nu schimbă trecutul ei, faptul că e nepotrivită sau obligațiile tale față de fiica familiei Peerson și interesele pe care le ai în parlament. Trebuie să rezolvi...

Și cu acele cuvinte pronunțate ca o comandă, ieși din cameră.

„Trebuie să rezolvi..." Asta însemna „Trebuie să te căsătorești cu domnișoara Newton".

Să se însoare fără să iubească. Să se căsătorească din motive politice și pentru aspirații legislative. Ca să fie cinstit, aceste motive ar fi fost cândva mult mai importante decât orice, mai ales decât

o căsătorie din dragoste. Pentru că pur și simplu până atunci văzuse căsătoria doar ca pe o tranzacție de afaceri.

Numai ca să-și dea seama, prea târziu, că singura căsătorie pe care și-o dorea era cu o femeie pe care o iubea, o respecta și o admira.

Auzi o bătaie ușoară în ușă.

Înainte să apuce să răspundă, persoana aflată de cealaltă parte deschisese deja ușa. Lila își strecură capul înăuntru.

– Pot să intru?

– Bineînțeles, spuse repede Henry, ridicându-se în picioare. Mama...

– Mă căuta? Da, știu, am luat-o pe coridorul opus, spuse ea în timp ce închidea ușa din spatele ei.

Henry își dădu seama brusc: Clara. Lecțiile Lilei. Nu îi spusese că lecțiile se terminaseră.

– Lila, începu el.

– Domnișoara Winters nu mai vine, i-o luă ea înainte, așezându-se lângă el pe canapea.

Henry ezită.

– Mi-am dat seama pentru că nu a venit în această dimineață și apoi a fost... acea discuție pe care ai avut-o cu mama.

Lui Henry i se strânse inima.

– Oh, Lila, îmi pare atât de rău!

– Pentru ce? întrebă ea fără ocolișuri.

Uimit, Henry se dădu înapoi.

– Ești supărat că nu mi-ai spus că domnișoara Winters nu va mai veni pentru lecții?

Henry își lăsă capul să-i cadă în mâini.

– Pentru tot, șopti el.

Ce se întâmpla cu el? Fusese un maestru al controlului de sine, cu o viață bine organizată. Acum, dezamăgea persoanele cele mai importante pentru el, pe cele pe care le iubea: sora lui și Clara.

Lila se dădu și mai aproape de el.

– Și cum rămâne cu domnișoara Winters?

– Ce e cu ea? întrebă Henry obosit.

– Îți pare rău că ai dezamăgit-o? După cum arăți și după cum miroși, aș spune că da.

Henry își ținu respirația. Din nou, Lila auzise mai mult decât și-ar fi dorit el să discute cu ea – sau cu oricine altcineva.

– Henry, am învățat să umblu precum umbrele. Nu există secrete în casa asta. Se uită lung la el. Nici unul.

Henry simți cum se înroșește.

– Ai rănit-o.

Era o afirmație și, venind de la sora lui, îl duru dezamăgirea din vocea ei. El era o dezamăgire constantă pentru toată lumea.

„Nu ești cu nimic diferit de el... Ai luat ce ai vrut și apoi m-ai sfâșiat în bucăți."

– Așa este, am rănit-o.

– Din cauza mea, spuse Lila fără ocolișuri.

– Nu!

Vorbise atât de tare, încât avu senzația că i se rupse ceva din piept. Ignoră durerea de cap care deveni și mai puternică după ce ridicase vocea. Nu avea de gând să o lase pe Lila să-i ia păcatele asupra ei.

– Nu s-a întâmplat din cauza ta! El era singura persoană responsabilă. S-a întâmplat din cauză că...

– Ai vrut cu orice preț să mă ajuți. Lila îi prinse degetele și i le strânse ușor. Dar se pare că încă nu ți-ai dat seama, Henry... Îți place să ai o viață ordonată, care să meargă într-o anumită direcție. Dar nu ai cum să controlezi asta. Nici unul din noi nu poate.

Cuvintele ei alergară prin el, eliberându-l, făcându-l să se simtă cumva... izbăvit.

– Poți controla doar ce fel de persoană ești și cum alegi să-ți trăiești viața.

Henry oftă.

– Da, dar dacă o persoană se schimbă, nu înseamnă că poate schimba și... Ce îi făcuse Clarei. Nu poate schimba ce s-a întâmplat înainte.

– Nu, rosti Lila simplu. Dar poate încerca să capete iertarea și să o ia de la început.

Vorbea despre el și despre Clara, făcându-l să spere la viața pe care ar fi vrut să o aibă alături de ea, dar pe care nu o merita.

– Nu și în acest caz. Nu după ceea ce am făcut.

– Nu ești genul de bărbat care se dă bătut, Henry. La fel cum ai rezolvat cu forța de poliție, ar trebui să nu renunți nici la speranțele tale legate de domnișoara Winters sau de a o ajuta să-și păstreze afacerea.

Henry îngheță. Cuvintele acelea tăiară prin noianul de regrete și mila de sine cu care se încărcase. Își dădu seama că fusese atât de copleșit de pierderea Clarei și de răul pe care i-l făcuse, încât uitase cu totul de afacerea ei.

– Acum, spuse Lila cu un zâmbet, e mai bine. Am o idee care te-ar putea ajuta să o recâștigi pe domnișoara Winters.

Henry își concentră toată atenția asupra ei.

Sora lui mai mică surâse amuzată.

– Pe vremuri, nu ai fi vorbit niciodată cu mine, cu Sylvia sau cu mama despre lucruri personale. Prefer această nouă versiune a ta, Henry.

Și totul era datorită Clarei. Își petrecuse atâția ani încercând să le protejeze pe femeile din viața lui, dar nu le dăduse niciodată posibilitatea să-și facă auzite vocile, așa cum ar fi meritat.

– Te ascult. Care e planul tău?

– Eu...

Sfatul înțelept pe care se pregătea sora lui să i-l dea fu întrerupt de o puternică bătaie în ușă. Țipând, Lila sări și își ridică mâinile deasupra capului.

– Liniște! urlă Henry, într-o încercare de a opri zgomotul infernal.

Bătăile se opriră, în sfârșit.

– Mă scuzați, se auzi vocea lui Wright de după ușă.

Se făcuse liniște, dar Lila continua să tremure.

„Oh, Dumnezeule!"

Henry simți o greutate în piept când văzu acea imagine a Lilei care îi amintea cât de traumatizată era sora lui.

Ghemuită și încă tremurând, sora lui mai mică își ridică în sfârșit capul. Se uită la el cu o privire încă îngrozită.

– Henry, șopti ea, îmi pare atât de...

Iar se auzi bătaia în ușă.

Lila sări în picioare.

– Răspunde-i, spuse ea cu un calm surprinzător în voce.

– Nu contează. Orice problemă ar avea, Wright poate să mai aștepte.

Contau mai mult afacerile decât propria familie? Cât trecuse de când nu mai vorbise cu Lila, cu câteva săptămâni în urmă?

Iar cineva bătu în ușă.

– Milord? îl strigă din nou Wright.

La naiba cu toate! Se repezi la ușă și apucă mânerul.

– La dracu, de parcă ar fi murit cineva sau e pe cale să... Oh, Steele!

Detectivul veșnic serios se uită la el.

Wright înghiți cu zgomot.

– Îmi pare atât de rău că trebuie să vă deranjez din nou, milord. Dar domnul Steele – majordomul arătă spre detectiv ca și cum mai era nevoie să clarifice – a insistat să vă vadă. Eu...

– Aș dori să vă vorbesc despre...

Steele se opri, cu ochii la Lila.

Henry îi urmări privirea. În afară de Clara, sora lui nu se mai văzuse cu alte persoane din afara casei. Și, chiar dacă progresase mult cu ajutorul Clarei, încă se chinuia să-și găsească drumul către o viață normală.

– Scuzați-mă!

Fără să mai spună nimic, sora lui se grăbi să părăsească încăperea, trecând pe lângă Steele.

– Intră, îl invită Henry și se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Pot să...

– Am aflat identitatea persoanei care s-a aflat în spatele atacurilor împotriva dumneavoastră.

Detectivul nu era genul care să-și piardă timpul în conversații inutile.

Henry se întoarse. Nu se mai gândise de mult la inamicul necunoscut responsabil de atacul asupra lui. Numai că acum acel individ avea un nume.

– Cine? întrebă Henry, apropiindu-se de detectiv.

– Un stăpân de sclavi bogat.

Henry își aminti de cuvintele Clarei.

„Era un negustor de sclavi, unul care se ocupa de comerțul cu carne vie. Pentru el, femeile erau același lucru... Așa că, atunci când l-am refuzat, și-a folosit influența pentru a mă da afară de la Covent Garden și Drury Lane, unde jucam."

– A făcut avere din vânzarea de sclavi și are resentimente față de nobili.

Deci fusese deranjat de eforturile legislative ale lui Henry de a aboli comerțul cu sclavi.

I se strânse stomacul. Însă era un lucru pe care nu și-l putea scoate din minte.

– Cum îl cheamă? întrebă el cu o voce ușor răgușită.

– Terrence Lowery. În investigațiile mele legate de trecutul acestui individ, am descoperit că are legături cu o femeie pe care o cunoașteți.

Henry simți că se prăbușește podeaua sub el.

– Oh, Dumnezeule! șopti el îngrozit.

Brusc simți o transpirație rece.

– O anume Clara Winters.

Inima lui Henry se strânse.

– Se pare că acest individ are resentimente față de această femeie...

„Un client era hotărât să mă aibă, iar când l-am refuzat, și-a folosit banii și influența împotriva mea."

– Și cred că există motive de îngrijorare în ce privește siguranța acestei doamne.

„Oh, Dumnezeule!"

Ea era în pericol.

Henry o luă la fugă, urlând să i se pregătească un cal.

Trebuia să o găsească.

Capitolul 25

Pe Clara nu o deranjau despărțirile.

Născută în apropierea scenei, învățase că oamenii erau trecători prin viața ei. Timpul petrecut cu cineva era limitat. La fel fusese și în viața ei de curtezană.

Despărțirea din acea zi se dovedi totuși cea mai grea dintre toate.

Zgomotul făcut de tocurile ei, în timp ce mergea printre rândurile de scaune, făcea ecou în toată sala de la Muzele.

Nu mai erau soliști și dansatori care să repete pentru spectacolul de inaugurare – o inaugurare care nu avea să existe vreodată.

Nu se mai auzeau ciondănelile dintre bătrâna Maeve și Anderson.

Era doar o liniște stranie și apăsătoare.

Partiturile muzicale erau împrăștiate pe scenă, ca și cum fuseseră abandonate în grabă când teatrul se prăbușise încă o dată.

Clara continuă să se plimbe până ce ajunse la primul rând de scaune, iar acolo se așeză. Închise ochii și trase adânc în piept mirosul proaspăt al parchetului pentru care insistase atât de mult. Al vopselei proaspete. Și pe cel ușor înțepător al oțetului de mere cu care fusese curățat praful după renovare.

Se sfârșise.

– Înainte chiar de a începe.

Vorbise tare, în liniștea sălii, iar vocea ei se lovi de zidurile goale.

Acele reguli învechite făceau ca proprietatea să fie returnată bărbatului care îi vânduse teatrul. Și probabil el avea să distrugă tot ce făcuse ea. Cumva, proprietatea nu îi revenise lui Broderick și fusese redată proprietarului dinaintea lui.

– Totul depinde de cine deține controlul, spuse Clara obosită, în teatrul gol, simțind nevoia să-și audă vocea, ca să nu se mai simtă atât de singură.

Oricine ar fi fost acel dușman necunoscut, dorința lui se împlinise. Dacă se hotărau să lupte, bătălia ar fi durat la nesfârșit și ar fi făcut ca ea, Reggie și Broderick să piardă și mai mulți bani. Iar la final, să piardă și lupta. Legile și regulile puteau fi încălcate, dar numai de cei care dețineau puterea. Și indiferent câți bani ar fi avut, oamenii din clasa ei, a lui Reggie sau a lui Broderick ar fi eșuat.

Îl învinovățise pe Henry pentru pierderea afacerii, dar adevărul era că întreaga lume era de blamat. Acea lume care stabilise legi ce îi favorizau doar pe cei din înalta societate. Ei erau cei care profitau și prosperau, iar restul oamenilor, majoritatea lor, își duceau viața de pe o zi pe alta. O mințise, dar în același timp încercase să-i susțină cauza în fața altora. Henry încercase – dar eșuase – să obțină voturile care ar fi permis teatrului să rămână deschis.

Nu, nu-l învinovățea pentru închiderea teatrului, ci pentru că o mințise.

– Ar fi fost minunat.

Clara privi în spate.

Reggie stătea în ușă, cu Broderick lângă ea. Cuplul schimbă câteva cuvinte, apoi Reggie porni pe culoar spre Clara.

– Am crezut că nu te mai întorci, spuse Clara, în timp ce Reggie se așeză pe scaunul de lângă ea.

– N-am vrut să mă întorc, spuse Reggie desfăcându-și șalul și lăsându-l să cadă. Sunt teribilă când vine vorba de despărțiri.

Clara își lăsă capul pe spătarul scaunului și se uită la candelabrul enorm de cristal de deasupra capului.

– Da, îmi amintesc câte ceva despre asta.

Prietena ei continua să își lase capul pe spate, ca și cum se odihnea.

– Nu am vrut să vin, dar mi-am dat seama că e important să ne uităm la toate astea, la ce am făcut amândouă.

Clara se uită la prietena ei.

– Pentru că, dacă am făcut-o o dată, putem să încercăm din nou să construim ceva de la zero.

„Noi?"

Reggie făcu o grimasă.

– Sper că nu ai crezut că nu mă voi alătura dacă decizi să pornești din nou o afacere!

– Eu...

Privirea Clarei căzu pe burta lui Reggie, iar aceasta începu să-și mângâie pântecul.

– Ai crezut că, dacă sunt căsătorită cu Broderick și aștept un copil, n-ar trebui să mă mai bag în afaceri?

– Ei bine... cam așa merg lucrurile.

Femeile cu ceva stare financiară, precum Reggie, nu munceau – nici înainte și nici după ce se năștea un copil.

Reggie pufni.

– De ce n-aș putea să fac și una, și alta?

– Poți să faci orice îți trece prin cap, Reggie.

– Da, noi putem.

Se opri.

– Și așa vom face.

Reggie căută în buzunarul rochiei și scoase o scrisoare.

– Ce e asta? întrebă Clara, deja despăturind scrisoarea.

– Sunt proprietățile de vânzare din Dials și din St. Giles.

Reggie se aplecă în scaun. Și mai important, spuse ea entuziasmată, conține o serie de soluții care ne vor ajuta să îndeplinim cerințele...

– ... proclamației pentru încurajarea pietății și virtuții, spuseră ele la unison.

– Exact așa vom începem, spuse Reggie bătând cu degetul peste rândurile scrisorii.

Clara citi prevederile detaliate pe care le conținea scrisoarea și fu cuprinsă de un sentiment atât de rar în viața ei – speranța. Și, chiar dacă își petrecuse mulți ani detestându-l pe Broderick Killoran, trebuia să admită că patronul de jocuri de noroc dovedise încă o dată că îi păsa.

– Cum a reușit Broderick...

– Nu Broderick a făcut asta.

Clara se opri din citit la jumătatea paginii și se uită la ea.

– Poftim?

Reggie încuviință din cap.

– Asta, arătă ea spre teancul de hârtii din mâna Clarei, e adresată amândurora. Prietena ei făcu o pauză. A venit de la contele de Waterson.

Paginile alunecară din mâinile Clarei și se împrăștiară cu foșnet la picioarele ei.

Reggie se aplecă să ia hârtiile.

– Cine?

– Contele de Waterson, repetă Reggie spre podeaua de pe care strângea paginile scrisorii.

Inima Clarei bubui scurt în piept.

– Poftim?

– Lord Waterson, repetă Reggie.

Henry făcuse asta? De ce? Cum? Când? Întrebările se învârteau în mintea ei confuză.

– Nu înțeleg.

– Cred că e simplu, spuse Reggie, înmânându-i teancul de foi. Cred că nu s-a simțit confortabil cu modul în care s-a comportat, după cum ai putea crede.

– S-a simțit vinovat, șopti Clara, jucându-se cu colțurile primei pagini. Henry se mândrește cu faptul că e un om de onoare, cu principii.

– Dacă ar fi fost lipsit de inimă, nu ar fi dat doi bani pe ce s-a întâmplat cu Muzele. Și, cu siguranță, nu și-ar fi consumat timpul elaborând indicații ca să se asigure că ne conformăm cerințelor acelei legi.

Clara își mușcă interiorul obrazului. Ura că își dorea cu atâta disperare să se agațe de optimismul lui Reggie. Și totuși... Întinse din nou hârtiile. Henry nu venise după ea. Scrisoarea fusese

adresată amândurora, ei și lui Reggie. Era un detaliu banal și fără sens de care se agăța. Și totuși...

„Aș fi vrut să vină... Aș fi vrut ca până și asta să fie mai mult decât o simplă afacere."

– A fost întotdeauna doar o afacere pentru el.

– Hm, ești încăpățânată, Clara. Bărbatul despre care vorbești nu e unul rece și indiferent. Ci mai degrabă un bărbat care a făcut o greșeală și încearcă să o repare.

Și cu acea mustrare aspră, Reggie se ridică.

– Nu-ți spun ce ar trebui să simți sau să nu simți pentru acest gentleman. Ceea ce încerc să fac este să te ajut să vezi ce îți scapă, pentru că ești orbită din cauza acelei trădări.

Clara se uită din nou la hârtii.

– Mulțu...

– Dacă îmi mulțumești, o să te lovesc.

Reggie îmblânzi cuvintele pe care tocmai le spusese aplecându-se și sărutând-o pe Clara pe obraz.

– Indiferent ce se întâmplă cu al tău Lord Waterson, viitorul nostru arată ceva mai clar decât arăta ieri.

Da, așa era.

Datorită lui Henry.

– Te întorci cu mine? întrebă prietena ei, trăgându-și pelerina și încheind-o la gât.

Clara clătină din cap.

– Voi mai sta puțin.

Reggie ezită un moment, apoi ieși de pe culoar și se îndreptă spre Broderick Killoran, care o aștepta în partea din spate a teatrului. În momentul în care ajunse la el, Broderick îi luă mâinile, le ridică și îi sărută fiecare deget, ca și cum nu s-ar fi văzut de o veșnicie.

Clara își propuse să-și ia privirea de la acel gest intim. Și totuși, nu putea. Se uită lung, tânjind după acea legătură, dorindu-și să aibă pe cineva alături la bine și la rău.

„Vreau asta cu Henry..."

Singurul pe care îl dorise vreodată fusese Henry.

Clara se forță să-și îndrepte atenția spre foile din fața ei, până când perechea de pași se îndepărtă.

Când nu se mai auzi nimic, se așeză înapoi în scaun.

Cu coada ochiului, observă materialul alb și delicat. Ridică șalul lui Reggie și îl ținu în fața ochilor. Materialul transparent diminua

din strălucirea acelei scene atât de dragi pe care artiștii repetaseră până de curând. Coborî șalul până sub ochi, iar culorile scenei deveniră iar clare și strălucitoare. Apoi mută materialul în dreptul ochilor. Repetă de câteva ori acea mișcare care o distrăgea.

Poate că Reggie avea dreptate și trădarea nu schimbase adevăratul caracter al lui Henry, dar îi umbrise acele calități pe care ajunsese să le iubească și să le admire la el.

Auzi zgomot din spatele teatrului.

– Ți-aș fi adus eu șalul, spuse Clara ridicându-se în picioare.

Se întoarse să o întâmpine pe Reggie. Și îngheță.

Materialul îi scăpă din mâini odată cu foile. Cioburi de gheață îi alergau pe șira spinării și o răceau din interior. Timpul îl lăsase incredibil de... neschimbat. Cu aceiași obraji rotunzi, de un roșu potrivit mai degrabă unui copil, burtos, era exact același bărbat care o lăsase fără slujbă în urmă cu câțiva ani.

– Tu! șuieră ea.

– Clara Winters, nu te-ai schimbat deloc!

Cine i-ar fi auzit timbrul ascuțit l-ar fi putut lua drept un băiețandru.

Dar ea învățase cât era de periculos să subestimeze caracterul diabolic al acelui bărbat.

– Nici tu, spuse ea calmă, privindu-i silueta puhavă.

El zâmbi, ca și cum i-ar fi adresat cel mai înalt compliment.

– Ce vrei?

– M-ai rănit, Clara. Se îndrepta spre ea. Întotdeauna ai făcut asta, spuse încet, ca pentru sine.

Ca să evite să fie încolțită, Clara se mută repede pe culoar pentru a-l privi în față.

– Ți-am refuzat avansurile și ți-am respins propunerea de a fi sub protecția ta și, ca să fim cinstiți, *tu* ai fost cel care m-a rănit.

El îi spusese patronului teatrului tot felul de minciuni despre ea și apoi începuse să se dea drept patron al artelor prin toată Londra, cu o singură și bolnavă intenție: să-i blocheze Clarei orice șansă de a mai avea un viitor pe scenă.

– M-ai lăsat fără opțiuni.

– Opțiuni, rânji el. N-ai fost niciodată o actriță, Clara. Erai o târfă. O târfă pentru nobili, dar mie mi-ai întors spatele, pentru că nu m-am născut cu un titlu nobiliar.

Rușinea cu care se luptase, dar pe care o purtase în toți acei ani, începu să fiarbă în ea. Își apucă fustele cu putere.

„Crezi că trecutul te definește, Clara. A fost o decizie pe care altcineva a luat-o pentru tine. Adevărul este că un nemernic ți-a furat totul și te-a împins pe acel drum. Ai făcut ce ai fost nevoită să faci și nu ar trebui să te rușinezi din cauza asta."

Clara își descleștă mâinile.

– Am fost o interpretă, spuse ea calm, îndreptându-și cu mândrie umerii. Am fost o actriță.

Iar acum era mândra patroană a unei afaceri. Poate că nu era chiar locul în care se afla în acel moment, dar – după cum punctase-ră Henry și Reggie – putea fi altul dacă își dorea ea.

– Tu ce erai, Terrence? murmură ea, gesticulând spre corpul lui puhav.

El înțepeni când ea începu să se plimbe în jurul lui.

– Erai un individ care îi ura pe nobili pentru că aveau ceea ce tu nu ai avut și nici nu vei avea vreodată.

Fusese prea orbit ca să aprecieze averea și siguranța de care avea parte.

– Nu aș fi acceptat niciodată drept amant un bărbat atât de dezgustător, care nu se plăcea nici măcar pe sine însuși.

Singurul semn că o auzise erau nările lui largi, prin care se vedea că respira precipitat.

– N-ai decât să arunci cu insulte, Clara. Sunt doar vorbe în vânt. Își îndreptă spatele și veni mai aproape de Clara. Ai plătit pentru vorbele tale...

Clara înfruntase la viața ei bărbați mult mai solizi decât cel care stătea în fața ei. Nu avea de gând să dea bir cu fugiții.

– Ți-ai pierdut cariera de actriță. Ai pierdut cele 10 000 de lire.

Clara trase aer în piept. Presimțise că tot el fusese la mijloc. Bunul-simț ar fi spus că, odată cu trecerea anilor, ar fi trebuit să uite de acea răzbunare meschină. Numai că el nu fusese niciodată rațional sau întreg la minte. O pândise mereu. Așteptând să-i dea o nouă lovitură.

– N-ai nimic de spus?

Clara îi zâmbi rece nebunului din fața ei.

– Mi-ai luat totul, dar am triumfat!

– Ăsta e triumful tău? izbucni, ridicându-și mâinile în aer și făcând gesturi largi către locul drag pe care ea și Reggie îl construiseră.

Ai fost escrocată de economiile pe care le aveai. Apoi ai adunat ce resturi ai mai putut pentru acest loc. Își coborî brațele pe lângă corp. Și l-ai pierdut și pe ăsta, Clara.

Numai că nu-l pierduse. Văzuse acel loc drept începutul și sfârșitul fiecărui vis pe care îl avusese. Numai că nu era așa. Ea era capabilă să-și reconstruiască viața. O mai făcuse și era pregătită să o facă din nou.

Reggie avusese dreptate.

Și Henry. El o ajutase să vadă acel lucru.

– Ia mai du-te dracului, Lowery!

Și cu asta, Clara se pregăti să plece. Trecu pe lângă el.

Lowery întinse mâna și o prinse de încheietură.

Clara icni.

– Dă-mi drumul, Terrence! șuieră ea, chinuindu-se să scape din strânsoarea neașteptat de puternică.

– N-am terminat, șopti el, apropiindu-și fața de a ei. Nu decizi tu când se termină.

– Te asigur eu că s-a terminat!

Inima Clarei se opri când îl găsi cu privirea pe posesorul acelei voci.

Henry.

Se uită la el șocată.

Era o versiune șifonată și neîngrijită a contelui veșnic stăpân pe sine.

Venea pe culoar cu pași hotărâți, cu privirea fixată pe Terrence. Când se apropie, Clara văzu furia care îi ardea în ochi.

– Dă-i drumul imediat! Dacă nu o faci, voi fi încântat să-ți smulg mâna aia și să ți-o îndes pe gât!

Clara nu mai văzuse niciodată fața aceea a lui Henry: nervos și cu o privire care promitea moartea.

Pentru mine.

„De ce e aici?"

Chipul lui Terrance Lowery păli. O eliberă brusc pe Clara. Ea fugi imediat la Henry. El o studie scurt, apoi își întoarse atenția către omul din fața lor.

– Tu! șuieră Lowery.

Clara se uita nedumerită când la unul, când la altul.

– Vă cunoașteți?

O ignorară.

– Bineînțeles că exact nemernicul pe care încercam să-l omor s-a gândit să devină amantul singurei femei pe care mi-am dorit-o vreodată!

Lowery scoase un pistol din haină cu mai multă agilitate decât te-ai fi așteptat de la un bărbat plin ca el.

Înjurând, Henry se puse în fața Clarei.

– Încetează în secunda asta, spuse Clara ieșind de după Henry. Pentru Dumnezeu, doar nu avea să-l lase să moară pentru ea!

– Clara!

– Vai, cât de emoționant, rânji Lowery. Pur și simplu emoționant.

Își îndrepta pistolul când spre unul, când spre celălalt.

– E ciudat cum s-au unit aceste două evenimente importante din viața mea, nu? E ca și cum universul a adus în același loc ceea ce iubesc și urăsc cel mai mult pe lume.

Clara suspină.

– Tu ești cel care a încercat să-l omoare pe Henry.

– Hm... Lowery o corectă: Niște oameni pe care i-am angajat au încercat să-l omoare. Rânji ca o pisică ce tocmai a înghițit un canar. Dar eu voi fi cel care îl va omorî pe Lord Waterson. Cel care vrea să înființeze o poliție care să-i suprime pe cei ce nu s-au născut cu un titlu nobiliar ilustru ca al lui. Care elaborează legi revoltătoare, care cenzurează discursurile. Care e autorul unor legi ce interzic sclavia și comerțul cu sclavi. Exact păcatul prin care Lowery își construise averile. Totul ca să asuprească masele. Să mă persecute pe mine.

Clara își ridică privirea spre Henry.

– Ai elaborat legi pentru abolirea sclaviei?

Era un om care elaborase legi nu pentru a controla, așa cum credea Lowery, ci dintr-un profund simț al moralității. Inima i se umplu din nou de dragoste pentru el.

Henry ridică din umeri.

– Pentru că nu e corect, spuse el, cu o privire de oțel îndreptată spre Lowery. Nici un om nu are dreptul să fie stăpânul altei ființe umane.

Cu câtă naturalețe vorbise despre acea realizare! Altcineva s-ar fi gândit doar la profitul pe care îl putea scoase de pe spatele altora.

– Oricum, mi-ați dat ocazia perfectă să mă răzbun pe amândoi în același timp. Cu cearta pe care ați avut-o din cauza acestui loc... Lowery făcu un semn cu pistolul spre teatru. Mi-ați pregătit

scenariul perfect. Domnișoara Winters, curtezana hotărâtă, s-a enervat pe amantul ei, care i-a furat teatrul, iar într-un acces de furie l-a împușcat. Dar am vorbit destul...

– Și apoi ce se va întâmpla? întrebă Henry, apropiindu-se încet de Lowery. Crezi că domnișoara Winters va fi a ta? Chiar crezi că ar putea sta în preajma ta după ce ai comis o asemenea faptă?

Celălalt bărbat se opri.

– Va avea nevoie de protecție. Cu timpul, mă va iubi așa cum o voi iubi eu.

– Ești nebun! strigă ea.

Henry îi aruncă o privire alarmată, dar ea îi ignoră cererea mută de a păstra tăcerea.

– Nu m-ai iubit niciodată, spuse ea cu un dezgust care țâșnea din fiecare cuvânt.

O dorise pentru corpul ei și pentru că avea senzația că prin ea putea intra într-o lume pe care ea o reprezenta.

– Ai vrut să mă controlezi și prin mine să intri într-o lume căreia nu o să-i aparții niciodată, Terrance.

– Te-am vrut! strigă Lowery cu o voce ascuțită. Știi prin câte am trecut în toți acești ani pentru a te avea? Și de data aceasta părea că eforturile mele au mers ca unse. Te-am văzut rămasă fără bani, apoi am văzut ordinul de interdicție, și asta ar fi trebuit să fie îndeajuns.

Henry înjură.

– Lucrezi cu Peerson.

– Așa este, spuse Lowery fără măcar să se deranjeze să se uite spre Henry.

Dumnezeule, Lowery nu avea nici un fel de scrupule! Se uită la bărbatul care fusese în spatele atâtor mizerii de care se lovise în viață.

– Ești un netrebnic lipsit de inimă, iar sufletul ți s-a înnegrit de la comerțul cu carne vie. Vinzi oameni ca și cum ar fi mărfuri! Așa cum o văzuse și pe ea: o marfă ce exista pentru plăcerea lui. Ce simțea ea nu conta. Mai degrabă aș muri de foame pe străzi decât să-ți fiu amantă!

Ochii lui căpătară o strălucire diabolică. Ridică țeava pistolului, o îndreptă spre pieptul Clarei și trase piedica.

Henry țâșni spre Lowery.

Împușcătura se auzi ca un tunet.

– Nu! țipă Clara.

Henry îl pusese la pământ pe celălalt bărbat cu un pumn plasat în maxilar. Îl lovi apoi în plină față. Îi sparse nasul. Zgomotul de os crăpat și vaietele lui Lowery umplură sala. Henry continua să-l lovească, în timp ce din fața acestuia zburau stropi de sânge.

Clara fugi spre ei.

– Henry, îi ceru ea. Henry!

Dar el parcă era posedat. Părul îi căzuse peste față în timp ce continua să-l lovească pe Lowery.

Auzi în depărtare un zgomot de pași grei. Un om cât un urs îl ridică pe Henry de pe Lowery, care zăcea acum inconștient. Era Steele, soțul Opheliei Killoran.

Umerii ei se lăsară, în timp ce Steele îl trăgea pe Henry.

– S-a terminat, Waterson, îi spuse el.

El se ridică în picioare.

– Henry! țipă ea.

Alergă spre el și i se aruncă în brațe.

El icni și se clătină sub greutatea ei.

– Ai venit pentru mine, îi șopti ea la ureche.

Brațele lui o cuprinseră și o traseră mai aproape.

– Bineînțeles că am venit, spuse el gâfâind. Te iubesc. Și îmi pare atât de...

Ea îi sărută acea scuză de pe buze.

– Nici să nu îndrăznești să-mi ceri scuze!

Genele lui dese se lăsară în jos.

– Am greșit.

– Da, dar acea unică greșeală nu anulează tot binele pe care mi l-ai făcut și toată fericirea pe care mi-ai adus-o. Te iubesc!

Henry se lăsă pe un genunchi. Clara își acoperi gura cu palma.

– Ce ai de gând să...

– Clara Winters, vrei să te căsătorești cu mine? Îmi permiți să-mi petrec restul vieții încercând să-ți aduc numai bucurii și să nu te tachinez...

– Da! strigă ea. Pe vremuri, nu s-ar fi considerat demnă de o viață de contesă. Dar, cu ajutorul lui, își descoperise propria valoare. Vreau!

– Nu te tachinez, continuă el, cu o voce din ce în ce mai stinsă, pentru că nu sunt foarte amuzant.

– Și totuși, ești. Tu...

Henry își duse o mână într-o parte.

Fericirea ei se stinse brusc.

– Dumnezeule, Henry, ai fost împușcat!

– Sunt bi...

Încercarea de a o liniști se termină brusc. Henry își dădu ochii peste cap și leșină.

Capitolul 26

Primul lucru pe care Henry îl conștientiză fu durerea care îi pulsa înnebunitor în cap. O vibrație dureroasă îi cuprinsese scalpul și tâmplele.

„Mor..."

Se întâmpla din nou.

Apoi își aminti: băuse o sticlă cu coniac și apoi whisky.

Ah, se părea că de data asta se omora cu propriile mâini. Numai că, deși nu știa foarte multe despre alcool și efectele consumului excesiv de tărie, nu înțelegea de ce îl durea și într-o parte a corpului. Se hotărî să nu mai bea alcool. Nici cel mai fin și mai vechi coniac franțuzesc nu merita acele efecte pe care i le dădea mahmureala.

Dar mai era ceva în neregulă. Ceva ce îi scăpa.

Ce era?

Henry se chinui să deschidă ochii și privi în întunericul ca de cerneală. O liniște totală îmbrăca încăperea în care se afla. Tresări și închise din nou ochii, încercând să ignore durerea de cap de la prea multă liniște.

Apoi își aminti: Lowery, Clara.

Deschise larg ochii.

– Te-ai trezit!

Vocea aceea frumoasă și atât de dragă lui îl umplu de emoție.

– Ai leșinat!

– Trebuie să te informez că eu nu leșin niciodată.

Ea îi zâmbi.

– Trebuie să te informez că îți găsești cele mai proaste momente pentru a te ține de glume, milord.

Îi mângâie obrazul.

– Ești sigură că nu am început să fac glume mai bune?

– Doar puțin, cedă ea. Ceea ce spune multe despre cât de slabe au fost încercările tale anterioare de a mă tachina.

El se uită prin cameră.

– Unde...

– Cei din familia ta? I-am asigurat că te voi veghea și îi voi anunța când te trezești.

Henry se holbă la ea. Era ceva ce îi ascundea.

– Și mama mea a fost de acord să plece din cameră?

Clara își mușcă buza.

– S-ar putea să-i fi sugerat să părăsească încăperea până când te trezești.

În ciuda durerii agonizante care îi pulsa în răni, Henry zâmbi amuzat.

– Am senzația că nu-mi spui chiar tot...

– Tot repeta „Va muri, va muri". Și, considerând că nu e cel mai bun lucru pe care să-l audă un rănit, am decis că ar fi mai bine ca mama ta să stea în altă parte.

– Și chiar a plecat? întrebă el surprins.

Preocuparea mamei lui pentru continuitatea titlului de Waterson întrecea orice, probabil chiar și grija pentru sănătatea fiului ei.

– S-ar putea să fi pus la cale, alături de surorile tale, să o distrag. Mai precis, Lila s-a prefăcut foarte afectată și a cerut ca mama ta să stea cu ea.

– Foarte isteț lucrat, murmură Henry aprobator. Sunt convins că tu ești singura care o poate manipula pe mama, ești ca un maestru de șah care găsește mereu soluțiile cele mai bune.

Henry se mișcă în pat. Gestul acela îi provocă un val crunt de durere. Gemu și încercă să se concentreze asupra respirației.

Clara tresări, uitând de atmosfera relaxată de până atunci.

– Voi trimite după doctor...

– Nu, o opri el. Nu vreau și nici nu am nevoie de un doctor.

Nu încă. Deocamdată nu o voia decât pe femeia de lângă el. Și liniștea din jur.

– Stai jos, Clara, îi ceru el.

Imediat ce se așeză, fața ei se schimonosi. Își îngropă capul în mâini.

– Nu, murmură el, chinuindu-se să se ridice. Ce s-a întâmplat?

Lacrimi din partea ei?

– Stai jos, Henry, spuse ea cu fața încă acoperită de palme.

Trebuia să fi fost nebun să ignore comanda ei, pronunțată pe un ton amenințător.

– Sunt bine, Clara.

– *Nu* ești bine. Ai fost împușcat. Te-ai pus între mine și glonț.

Lacrimile continuau să-i cadă pe obraji.

– Ți-ai riscat planurile politice și propria viață... pentru mine.

– Și aș face-o din nou oricând, spuse el fără să clipească.

Clara suspină.

– Nimeni niciodată nu a crezut că viața mea valorează ceva, dar tu... Tu ai fi renunțat la propria viață... „Pentru mine."

Nu spusese acele ultime două cuvinte, dar era ca și cum le rostise.

Henry simți cum i se strânge inima. Ea merita să știe cât de specială era. Merita să aibă o viață în care să fie apreciată și iubită.

– Te iubesc, spuse el blând.

Cum nu-și dădea seama cât de mult însemna ea pentru el?

Lacrimile Clarei continuară să curgă.

– Sângerai, Henry. Sângerai. Și tot te-ai luptat cu el!

Cu toată durerea pe care o simțea, Henry nu se putu abține să nu glumească.

– Destul de impresionant, nu? spuse el, într-o încercare de a-i alunga tristețea. Pentru un conte scorțos și înfumurat...

Clara lăsă mâinile să-i cadă în poală și se uită la el.

– Tot nu sunt amuzant?

– N-nu, suspină ea din nou. Am crezut că vei... muri, Henry, spuse ea printre lacrimi.

– Oh, Clara, rosti el blând, împreunându-și mâna cu a ei.

Îi ridică degetele la gură și îi sărută pielea sensibilă de la încheietură.

– Chiar nu vezi?

Ea se uită la el cu ochi întrebători, plini de lacrimi.

– Fără tine n-am nici un motiv să trăiesc. Nu există fericire. M-ai transformat într-un om mai bun și am simțit că pot ajunge să fiu demn de tine. Eu...

Sprijinindu-se cu un genunchi în saltea, Clara se aplecă și îl sărută.

– Te iubesc, îi șopti ea pe buze, în timp ce respirațiile li se împleteau.

– Am visat cumva că mi-ai acceptat cererea în căsătorie?

Clara își mijì ochii.

– Încerci cumva să-ți retragi propunerea, milord? îl tachină ea.

Clara făcu o pauză. Henry îi simți ezitarea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, cercetându-i fața.

– Dar... fiica lui Lord Peerson? întrebă ea ezitant.

Clara tot nu înțelegea cât de mult însemna ea pentru el. „Vreau să-mi petrec restul vieții arătându-i asta..."

– Am făcut o vizită la reședința familiei Peerson. Eram beat și răvășit.

– Tu?! zâmbi Clara.

– Oh, da! Și nici domnișoara, nici mama ei nu au fost încântate să mă vadă în starea aceea.

– Fiica lui Lord Peerson te-a refuzat? *Pe tine?*

– Da, dar, ca să fiu cinstit, am cerut-o după ce a leșinat, spuse el sec. Presimt că nu mai pot conta pe voturile lui Peerson.

De fapt, știa cu siguranță.

Clara se posomorî.

– Forța ta de poliție, murmură ea...

Privirea Clarei coborî spre pieptul lui.

Da, acel vis se risipise... Pentru moment.

– Tot ce știam, spuse Henry cu o grimasă, tot ce înțelegeam erau parlamentul și elaborarea de legi. Nu mi-am putut ajuta sora...

Clara încercă să protesteze, dar Henry nu o lăsă. Avea nevoie ca ea să înțeleagă.

– În mintea mea, eșuasem și aveam nevoie să realizez ceva prin care să-mi ispășesc greșelile. Am permis scopului să scuze mijloacele. Henry îi mângâie obrazul. Până când tu mi-ai arătat adevărul.

– Adevărul? șopti ea.

– Să iubești o persoană nu înseamnă să o controlezi. Totul se rezumă la a o iubi și a o sprijini. La un moment dat, renunțase să interacționeze cu familia lui și se concentrase doar asupra asigurării bunăstării. Și nu sunt dispus să-mi sacrific onoarea pentru a-mi susține aspirațiile politice, oricât de benefice ar fi acele legi.

Spre deosebire de Peerson, care își vânduse sufletul pentru a cimenta o afacere cu un negustor de sclavi precum Lowery. Cât de aproape fusese să devină precum vicontele!

Buzele Clarei tremurară.

– Și asta o spune unul dintre cei mai grozavi membri ai parlamentului.

– Nici un vot și nici o lege nu sunt mai importante decât tine, spuse el solemn.

Cu puțin timp în urmă, acela era singurul lucru de care îi păsa. Cât de goală fusese viața lui înainte să o întâlnească pe ea!

Clara trase aer în piept.

– Mai e problema teatrului meu...

Henry ridică din sprâncene, mirat de schimbarea bruscă a subiectului.

– Ce e cu el?

– Tot vreau să conduc propria afacere și să asigur locuri de muncă pentru oamenii din estul Londrei. Nu vreau să renunț. Vreau totul. Clara făcu o grimasă. Dar, dacă mă căsătoresc cu tine, ar fi cam neobișnuit... Nu căsătoria, deși nici aceea nu e convențională, având în vedere fostul meu statut și...

Henry îi puse un deget pe buze, oprind-o.

– Clara, spuse el calm, chiar crezi că ți-aș cere să renunți la visurile tale și la afacerea ta?

Ea se uită la el acuzator.

– Ai dreptate, murmură el. Henry cel de dinainte ar fi avut ceva probleme cu o soție... neconvențională.

Ea se strecură lângă el în pat.

– Dar noul Henry?

Își apropie buzele de ale lui, aproape atingându-le, dar fără să-l sărute.

– Noul Henry vrea soția pe care o are... Te vrea pe tine. Nimic altceva.

Și, coborându-și capul, o sărută.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Pețitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*

Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*

Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

Christi Caldwell, *Guvernanta*

Victoria Alexander, *O aventură pasională*

Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*

Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*

Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*

Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*

Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*

Sabrina Jeffries, *Burlacul*

Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*

va apărea:

Johanna Lindsey, *Paradisul sălbatic*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

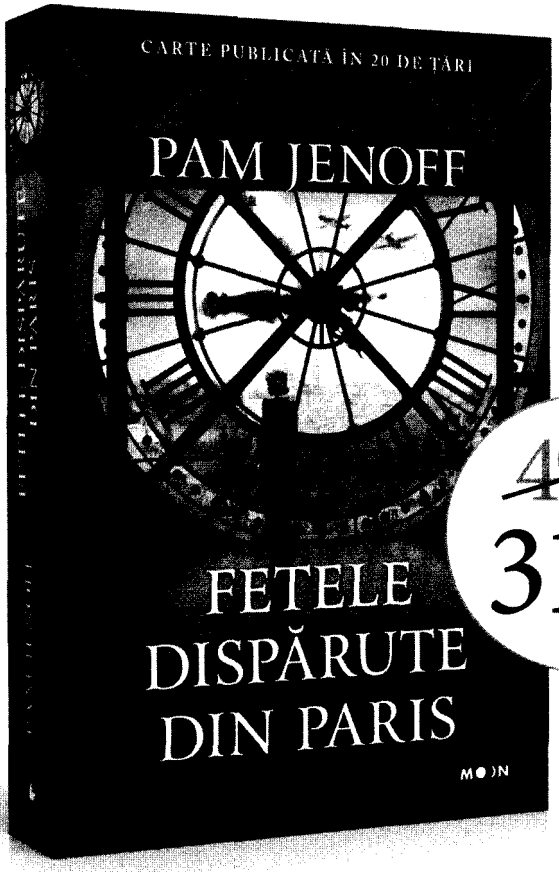

~~49,90~~ lei

31,43 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®